

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 454 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΔΟΥΛΟΙ!

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ

ΕΝΟΤΗΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Διαδήλωση στην Δ.Ε.Θ

Σάββατο 7/9, 6μμ Εγνατία με Αγ. Σοφίας

Άσυλο

Βήμα για τη διάλυση
της γ'βάθμιας

σελ. 8-9

Οικονομία

Σταθερή προρεία
προς νέα κρίση

σελ. 7

Σουδάν

Μεταβατική κυβέρνηση
αντιπολίτευσης
στρατιωτικών

σελ. 12

Ιστορία

30 χρόνια από το
1989

σελ. 14

ΒΟΞ, ορκομωσία Πατούλη: Ενότητα και αγώνας ενάντια στο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης

Στις 29/8 τα ΜΑΤ επιτέθηκαν βίαια, με χρήση χημικών σε δεκάδες διαδηλωτές που είχαν συγκεντρωθεί έξω απ' το Ζάππειο, όπου γινόταν η ορκωμοσία του νέου περιφερειάρχη Αττικής Πατούλη. Οι συγκεντρωμένοι απαιτούσαν να σταματήσουν οι ψεύτικες υποσχέσεις για τη διαχείριση των απορριμάτων και να κλείσει άμεσα ο ΧΥΤΑ της Φυλής.

Το βράδυ της Πέμπτης, τα τάγματα εφόδου της ΕΛΑΣ έσπειραν για άλλη μια φορά τον τρόμο στους δρόμους στον Εξαρχείων, κάνοντας επίδειξη δύναμης στο κοινωνικό κέντρο ΒΟΞ, σπάζοντας τζαμαρίες, βρίζοντας χυδαία κόσμο, φωνάζοντας “Τελειώσατε”, “αυτά θα έχετε κάθε μέρα τώρα” και πετώντας δακρυγόνα σε κλειστό και γεμάτο κόσμο χώρο, με έναν αγωνιστή να καταλήγει στο νοσοκομείο έπειτα από σοβαρό τραυματισμό στο κεφάλι. Αξίζει να σημειωθεί ότι δίπλα, στην πλατεία Εξαρχείων υπήρχε πλήθος κόσμου σε συναυλία του φεστιβάλ “Αναψυκτήριον, τα ωραία Εξάρχεια”

όπου διοργανώνεται από καταλήψεις, αναρχικές συλλογικότητες και κατοίκους της περιοχής, σε μια προσπάθεια εναντίωσης στους μαφιόζους και τους εμπόρους ναρκωτικών που δρουν στη γειτονιά.

Δεν νοιάζει τον Μητσοτάκη και τον Χρυσοχοϊδη να σταματήσει το εμπόριο ναρκωτικών, που άλλωστε αυτοί όπως και όλοι οι νεοφιλελεύθεροι τρέφουν με την πολιτική τους. Όταν μιλάνε για “πάταξη της παραβατικότητας και ανομίας” εννοούν ότι θα κυνηγάνε με τους μπάτσους τους οποιονδήποτε δεν θεωρεί ως αυτονόητο ότι τα εγκαταλειμμένα κτήρια στο κέντρο της Αθήνας είναι “ευκαιρία για επένδυση” διάφορων αεριτζήδων, αλλά θέλει να μείνουν εκεί ταλαιπωρημένοι συνάνθρωποί μας ή να γίνουν χώροι πολιτικών, πολιτιστικών και κοινωνικών δραστηριοτήτων. Εννοούν ότι θα σηκώνουν το γκλομπ σε όποιον διαφωνεί και αντιστέκεται στη μνημονιακή δικτατορία. Αυτή την κατάσταση έθρεψε πρώτος ο ΣΥΡΙΖΑ, που “πρωτοτύπησε” φέρνοντας

στο προσκήνιο τα “αριστερά” ΜΑΤ, το “αριστερό” ξύλο και τα άλλα κυβερνητικά αίσχη του, σπιλώνοντας τόσο πολύ την Αριστερά, το κίνημα και τους αγώνες – ενώ τώρα ουσιαστικά στηρίζει, με ψευδοδημοκρατικούς αστερίσκους, ως «υπεύθυνη αντιπολίτευση», τις επιχειρήσεις του «Νόμος και Τάξη».

Δεν πρέπει να αφήσουμε κανέναν μνημονιακό να μας φορέσει το “κόλαρο” του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, που θωρακίζει το μνημονιακό καθεστώς για να εξαπολυθούν ακόμα πιο άγριες επιθέσεις στους εργαζόμενους, τη νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Είναι καθήκον μας να αγωνιστούμε ενωτικά, με επιμονή και σχέδιο, για τις βασικές κατακτήσεις και ανάγκες μας, που θέλουν να τσακίσουν! **Η μόνη λύση που μπορεί να δοθεί σ' αυτήν την βαρβαρότητα βρίσκεται στους δρόμους! Στην ανασυγκρότηση του κινήματος, σε ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο για τη μαχητική υπεράσπιση και έμπρακτη επιβολή των δημοκρατικών ελευθεριών.**

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίντα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Ρόζα Λούξεμπουργκ, Η ζωή και το έργο της**

Συγγραφέας: Πάουλ Φρέλιχ

Χρονολογία έκδοσης: Ιούλιος 2019

Σελίδες: 390

Τιμή: 10 ευρώ

Ο Πάουλ Φρέλιχ γεννήθηκε το 1884 στη Λειψία από γονείς εργάτες σοσιαλιστές. Από πολύ νεαρή ηλικία συμμετείχε στο εργατικό σοσιαλιστικό κίνημα της Γερμανίας, συνεργαζόταν με πολλές εργατικές εφημερίδες και το 1914 ανέλαβε τη διεύθυνση της BremerAurgetzeitung που ήταν ένα από τα όργανα της αριστερής πτέρυγας της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας. [...] Τον Απρίλη του 1916 πήρε μέρος στη συνδιάσκεψη του Κιένταλ που ήταν συνέχεια της συνδιάσκεψης του Τσίμμερβαλντ, της συνδιάσκεψης δηλαδή που είχαν οργανώσει οι ομάδες και τα ρεύματα που είχαν μείνει πιστά στον προλεταριακό διεθνισμό. Επιστρατεύτηκε ξανά το 1916, αλλά αμέσως σχεδόν συνελήφθη και φυλακίστηκε για αντιμιλιταριστική προπαγάνδα. Από αυτή τη φυλακή δεν θα βγει παρά μόνο με τη γερμανική επανάσταση του 1918. Τότε ρίχτηκε με όλη του την ψυχή στην πάλη. [...] Το 1919 πήρε μέρος στη Δημοκρατία των εργατικών συμβουλίων της Βαυαρίας, καταδιώχτηκε γι' αυτή του τη συμμετοχή και πέρασε στην παρα-

νομία. [...] Από το 1921 έως το 1924 και από το 1928 έως το 1930 ήταν βουλευτής στο Ράιχσταγκ [...] Το 1928 διεγράφη από το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γερμανίας για την πάλη του εναντίον του σταλινισμού. Το 1932 με αρκετούς, προπαντός νέους ίδρυσαν το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, μια προσπάθεια στις τελευταίες στιγμές να φράξουν τον δρόμο στον ανερχόμενο φασισμό. Με την άνοδο του Χίτλερ συνελήφθη, κλείστηκε σε στρατόπεδο, αλλά από λάθος αφέθηκε ελεύθερος. Το 1934 πήγε στη Γαλλία όπου συμμετείχε στη διεύθυνση του Σοσ. Έργ. Κόμματος. Το 1939 συνελήφθη και μαζί με πολλούς άλλους αντιφασίστες κλείστηκε σε στρατόπεδο στη Γαλλία. Χάρis στις ενέργειες της Διεθνούς Επιτροπής Βοήθειας απελευθερώθηκε, πήγε στην Αγγλία και κατόπιν στην Αμερική. Επέστρεψε στη Γερμανία το 1950 όπου μέχρι το θάνατο του στη Φρανκφούρτη το 1953 δεν έπαψε γραπτά και προφορικά να διαδίδει, προπαντός μέσα στους νέους, τις γνήσιες αρχές του επαναστατικού μαρξισμού.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχειών. Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα. Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μέσα στο καλοκαίρι η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε, με τη διαδικασία του κατεπείγοντος που είχε εισάγει η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ένα μήνα πριν τις εκλογές. Και οι δυο τροπολογίες αποτελούν, κατά τρόπο εξοργιστικό, δώρα στο κεφάλαιο. Ο γνωστός καθηγητής Α. Καζάκος πολύ σωστά συνέκρινε τη νέα νομοθεσία με τον «νόμο δυτικά του Πέκος», που υποδηλώνει αυτά που ίσχυαν σε εποχές Φαρ Ουέστ (βλ. αναλυτικό άρθρο σελ. 5).

«Μείνετε στον δρόμο τον καλό»

Αυτή την ευχή ή μάλλον εντολή έδωσαν στην κυβέρνηση Μητσοτάκη οι επίτροποι της ΕΕ, Ντομπρόβσκις και Μοσκοβισί, δηλαδή να ακολουθήσει την ίδια πολιτική «των μεταρρυθμίσεων και των διαθρωτικών αλλαγών» και την αξιοποίηση των «μνημονιακών επιτευγμάτων» που ακολούθησε η κυβέρνηση του Τσίπρα. Ωστόσο, δεν φαίνεται ότι ο Μητσοτάκης και οι νεοφιλελεύθεροι αγριάνθρωποι στην κυβέρνησή του χρειάζονται υποδείξεις και αυτό το απόδειξαν αμέσως, πριν καλά καλά καθίσουν στην εξουσία.

Πέρα από τα παραπάνω αντεργατικά τερατουργήματα, μιμούμενοι κατά γράμμα τον ΣΥΡΙΖΑ, άρχισαν να καταπατούν ό,τι είχαν υποσχεθεί προεκλογικά στον ελληνικό λαό. Τώρα όλες οι φορολογικές μειώσεις που είχαν εξαγγελθεί, περιορίζονται σε μια μικρή μείωση στον ΕΝΦΙΑ και μια μείωση του φόρου των επιχειρήσεων. Όλα τα άλλα –κατάργηση της εισφοράς αλληλεγγύης, του τέλους επιτηδεύματος και τεκμηρίων και κυρίως μείωση των φορολογικών συντελεστών για τα φυσικά πρόσωπα και του ΦΠΑ– που αφορούν ευρύτερα λαϊκά στρώματα μετατίθενται για το άγνωστο μέλλον. Ούτε και θα διατηρήσουν, σε αντίθεση με ό,τι είχαν υποσχεθεί, το αφορολόγητο στα 8.500 ευρώ.

Τέλος, όπως δηλώνεται ανοικτά από τον υπουργό Εργασίας, μια σειρά νέων αντεργατικών αλλαγών ετοιμάζονται για το φθινόπωρο. Όλες **βάζουν νέα εμπόδια**

Καταστρέφουν, μπορούμε να νικήσουμε!

στο απεργιακό δικαίωμα και προωθούν το ηλεκτρονικό φακέλωμα των εργαζομένων, άρα και τη μεγαλύτερη χειραγώγηση των συνδικάτων από το κράτος και την εργοδοσία. Και αυτά αιτιολογούνται με περισσό φιλεργατισμό (παρόμοιο με εκείνο του ΣΥΡΙΖΑ) ότι στόχος της κυβέρνησης είναι να εξασφαλίσει «την ανεμπόδιστη, καθολική συμμετοχή των εργαζομένων στις αρχαιρεσίες και την άσκηση του σχετικού δικαιώματός τους».

Ορισμένα συμπεράσματα

Πρώτον, η ρεφορμιστική στρατηγική της «εξόδου» από την κρίση μέσα από μια «κυβέρνηση της Αριστεράς» ή μέσα από μια κυβέρνηση «λαϊκής-εργατικής εξουσίας», ή και άλλα πιο παρδαλά και αφηρημένα σχήματα –που δεν είναι ουσιαστικά διαφορετικά– οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα. Όλες απέτυχαν και αυτό πρέπει να μας γίνει μάθημα. Τα πιο πρόσφατα παράδειγμα παταγώδους αποτυχίας «κυβερνήσεων της Αριστεράς» που μεταλλάχθηκαν σε κυβερνήσεις του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών, είναι στην Κύπρο από το υποτιθέμενο κομμουνιστικό κόμμα του ΑΚΕΛ και του ΣΥΡΙΖΑ στην χώρα μας. Αυτό συνέβη για έναν απλό λόγο, γιατί στις αστικές κοινωνίες υπάρχουν μόνο δύο δρόμοι: ο αστικός ή ο σοσιαλιστικός.

Δεύτερον, η σημερινή πολιτική «ορθοδοξία» της άρχουσας τάξης, ο μνημονιακός νεοφιλελευθερισμός, δεν είναι απλά μια άλλη αστική πολιτική αντιμετώπισης της κρίσης. Είναι μια τομή που όχι μόνο καταργεί κάθε «συμφιλίωση», «συμβιβασμό» (ακόμη και με τα ενδιάμεσα στρώματα), αλλά αναγνωρίζει μόνο των συμ-

φέροντα του κεφαλαίου και παράλληλα καταργεί όλα τα δικαιώματα, κοινωνικά και πολιτικά, των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας, προχωράει στη λεηλασία της δημόσιας περιουσίας κ.λπ., σε επίπεδα πρωτοφανή στην ιστορία του καπιταλισμού. Κτίζει το κράτος έκτακτης ανάγκης, καταλύει τα ουσιαστικά δημοκρατικά, πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, ακυρώνει τη λαϊκή κυριαρχία, ενισχύει διαρκώς τους κατασταλτικούς μηχανισμούς ώστε να μπορούν να επιβάλουν μια πλήρως απονομιμοποιημένη ή και παράνομη πολιτική, προκειμένου να επιβάλλουν την υπερεκμετάλλευση, την «ενοικιαζόμενη» εργασία, το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης και άλλες μεσαιωνικές εργασιακές σχέσεις.

Τρίτον, η αντίστροφη πορεία, γέννημα της κρίσης, έχει αρχίσει εδώ και καιρό αλλά επιταχύνεται όλο και περισσότερο: βίαια, πολύ βίαια, ο πλούτος της κοινωνίας να αναδιανέμεται με συνοπτικές διαδικασίες υπέρ των λίγων, συμμορίες καπιταλιστών, τραπεζιτών, κερδοσκόπων/μαυραγοριτών να λεηλατούν τη δημόσια, συλλογική και ατομική περιουσία και να την αποθηκεύουν σε φορολογικούς πα-ραδείσους.

Τέταρτον, η σταθερή προσήλωση της αστικής τάξης και των αστικών κομμάτων (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.λπ.) στα μνημόνια και στις μνημονιακές πολιτικές (χωρίς την δυνατότητα να προσφέρουν στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία ένα αξιόπιστο σχέδιο, ένα κοινωνικό συμβόλαιο (οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής διαχείρισης) που θα ανατρέπει ή έστω θα σταθεροποιεί τη σημερινή άθλια κατάσταση,

θα τους εξαρθώνει και θα τους διαλύει. Όχι μόνο θα μεγαλώνει την πολιτική κρίση αλλά ακόμη χειρότερα θα μεγαλώνει την κρίση της αστικής εξουσίας και θα διαλύει την εξουσία που είχαν συγκροτήσει το προηγούμενο διάστημα.

Πέμπτο, σήμερα οι οργανώσεις της εργατικής τάξης και τα κόμματα της Αριστεράς είναι αντιμέτωπα με μια ιδιαίτερη ιστορική πραγματικότητα. Η διόρθωση της καταστροφής από την 50χρονη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, από τις καταστροφικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές (στη χώρα μας ακόμη χειρότερα λόγω μνημονίων), από την καταστροφική πολιτική όλων των μνημονιακών δυνάμεων (κοινωνικών και πολιτικών) και πολύ περισσότερο μια επανεκκίνηση της οικονομίας με βάση τα συμφέροντα των εργαζομένων, είναι εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση. Δεν υπάρχει κάποιο ενδιάμεσο στάδιο. Δεν υπάρχει πρώτα η ανασυγκρότηση της οικονομικής παραγωγικής βάσης, της μισοδιαλυμένης κοινωνικής δομής, του θεσμικού και νομοθετικού πλαισίου, προγράμματα και συμμαχίες ΕΑΜικού χαρακτήρα και μετά η αλλαγή των παραγωγικών, κυβερνητικών και κρατικών δομών του καπιταλιστικού συστήματος. Όσοι το επιχείρησαν αυτό, είναι γνωστό ότι απέτυχαν. Υπάρχει η ενιαία μεταβατική πορεία της διαρκούς επανάστασης και το μεταβατικό πρόγραμμά της που οδηγεί στο σοσιαλισμό. Η οποιαδήποτε άλλη αντιμετώπιση του προβλήματος, π.χ. η κομματική-κοινοβουλευτική οπτική που βλέπει μια κυβέρνηση πάνω στο «γενικό κοινωνικό ή και εθνικό συμφέρον», οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή των συμφερόντων των εργαζομένων.

Αυτές είναι οι αρχές και τα βασικά σημεία της στρατηγικής και τακτικής της ΟΚΔΕ. Αυτά πάλεψε όλη την προηγούμενη περίοδο αυτά θα παλέψει με περισσότερη αποφασιστικότητα και στην περίοδο που ανοίγεται μετά την άνοδο στην εξουσία των νεοφιλελεύθερων της ΝΔ.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ο φετινός τραγικός απολογισμός των **νεκρών μεταναστών και προσφύγων** απ' όσους προσπαθούν να φτάσουν σε χώρες της νότιας Ευρώπης δια θαλάσσης πλησιάζει πλέον τους 900, επισήμανε η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR).

Μετά το πρόσφατο ναυάγιο στη Λιβύη, όπου ανασύρθηκαν 5 νεκροί και διασώθηκαν άλλοι 65 μετανάστες, η λίστα συνεχώς μεγαλώνει. Οι εκτιμήσεις για τον αριθμό των αγνοουμένων είναι 20-40 και ο αριθμός των νεκρών θα μεγαλώσει. Οι περισσότεροι από τους μετανάστες που διασώθηκαν είναι Σουδανοί, ενώ ανάμεσά τους είναι και Αιγύπτιοι, Μαροκινοί, Τυνήσιοι.

Η Λιβύη εξακολουθεί να είναι βυθισμένη στο χάος και τα τελευταία χρόνια έχει μετατραπεί σε βάση αναχώρησης για τους μετανάστες που προσπαθούν να φτάσουν σε κράτη-μέλη της ΕΕ δια θαλάσσης. Χιλιάδες από αυτούς έχουν πνιγεί, χιλιάδες άλλοι έχουν διασωθεί από τις αρχές και από πλοία μη κυβερνητικών οργανώσεων.

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της UNHCR και του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης (ΔΟΜ), στη Λιβύη βρίσκονται ακόμη 50.000 καταγεγραμμένοι πρόσφυγες και αιτούντες άσυλο, που έφυγαν από τις χώρες τους για να σωθούν από τη βία και τους διωγμούς, καθώς και 800.000 μετανάστες που ψάχνουν καλύτερη ζωή.

Μέχρι σήμερα έχει καταγράψει 72.843 **πυρκαγιές** το Κέντρο Διαστημικής Έρευνας της Βραζιλίας, αριθμός που αποτελεί θλιβερό ρεκόρ για το τροπικό δάσος του Αμαζονίου, τον τόσο σημαντικό «πνεύμονα» της γης.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του Εθνικού Ινστιτούτου Διαστημικών Ερευνών της Βραζιλίας (INPE), η χώρα αντιμετωπίζει το μεγαλύτερο κύμα πυρκαγιών της τελευταίας πενταετίας, ενώ, σε σχέση με το 2018, οι δορυφόροι έχουν καταγράψει αύξηση 84% στον αριθμό τους. Το τροπικό δάσος του Αμαζονίου συνιστά δασικό «πνεύμονα» και ανάχωμα στη ραγδαία εξέλιξη του φαινομένου του θερμοκηπίου, είναι το πλουσιότερο σε βιοποικιλότητα και φυσικούς πόρους, έχει έκταση 5,5 εκ. τετραγωνικά χιλιόμετρα και θεωρείται από τους επιστήμονες ως το σημαντικότερο δάσος στον κόσμο, όχι μόνο για τους ντόπιους κατοίκους και τις κοινότητες των αυτοχθόνων, αλλά και για τη συνολική εύρυθμη λειτουργία ολόκληρου του πλανήτη. Ο Αμαζόνιος είναι το δάσος-«ραχοκοκαλιά» του οικοσυστήματος της Αμαζονίας, που φιλοξενεί πάνω από 43.800 είδη φυτών και περισσότερα από 2,5 εκ. είδη εντόμων.

Δραματικές είναι και στην Ελλάδα οι συνέπειες της **κλιματικής κρίσης**, καθώς ο περασμένος Ιούλιος ήταν ο θερμότερος των τελευταίων 140 χρόνων. Από τις 15 Ιουλίου, εκδηλώθηκαν πάνω από 1.302 πυρκαγιές στη χώρα, ενώ πέρυσι στο ίδιο διάστημα είχαν εκδηλωθεί μόλις 735. Μέσα στη δεκαετία της κρίσης (2010-2019), οι περικοπές στον προϋπολογισμό της Πυροσβεστικής έφτασαν συνολικά τα 1.153.894.800 ευρώ. Σύμφωνα με στοιχεία πρόσφατης έρευνας του ελληνικού τμήματος της WWF, κάθε χρόνο η Μεσόγειος χάνει το 0,6% των δασικών της εκτάσεων εξαιτίας των πυρκαγιών. Μόνο το 2017 στη Μεσόγειο (όπου καταγράφεται το 80% των καμένων εκτάσεων της Ευρώπης) κήκαν 9.000.000 στρέμματα, έκταση ίση με ολόκληρη την Κύπρο. Αυτή ήταν η μεγαλύτερη καταστροφή από το 1985 μέχρι σήμερα. Μετά την Πορτογαλία, η Ελλάδα κατέχει τη δεύτερη χειρότερη επίδοση μεταξύ των μεσογειακών χωρών ως προς το ποσοστό των καμένων δασικών εκτάσεων.

Η σχεδιαζόμενη επίθεση της ΝΔ στην κοινωνική ασφάλιση

Τελευταία όλο και πληθαίνουν οι τροχιοδεικτικές βολές εναντίον της Κοινωνικής Ασφάλισης (Κ.Α.) με δηλώσεις στελεχών της ΝΔ. Ο βουλευτής Κυρανάκης, ανέφερε: «...έχουμε ένα σχέδιο για το ασφαλιστικό που προβλέπει τρεις πυλώνες. Ο πρώτος είναι υποχρεωτικός και παραμένει ως έχει, δημόσιος, με μειωμένες εισφορές από 20% στο 15%. Ο δεύτερος, που αντιστοιχεί σήμερα στις επικουρικές, γίνεται κεφαλαιοποιητικός. Αυτό δεν αφορά τους τωρινούς συνταξιούχους. Αφορά τους νέους ασφαλισμένους, τα νέα παιδιά που θα μπουν στην αγορά εργασίας μετά την ψήφιση του νόμου και θα βγουν στη σύνταξη μετά το 2050», και «...Αν θέλεις να βάλεις χρήματα στον ατομικό σου κουμπαρά κάθε μήνα για να έχεις σύνταξη, τότε θα είναι δικαίωμά σου. Στον δεύτερο πυλώνα θα υπάρχει δικαίωμα επιλογής μεταξύ είτε ενός δημοσίου φορέα είτε ιδιωτικών συνταξιοδοτικών ταμείων» κ.α.

Σε πιο πρόσφατες δηλώσεις του ο υφυπουργός Εργασίας, Ν. Μηταράκης, εξήγγειλε ότι **θα υπάρξει πιθανά και εντός Σεπτεμβρίου νομοσχέδιο για τις επικουρικές συντάξεις**, με το οποίο «η νέα επικουρική σύνταξη θα έχει τη λογική του ατομικού κουμπαρά, καθώς τα χρήματα του κάθε ασφαλισμένου θα παραμένουν στο δικό του όνομα (ατομικός λογαριασμός). Το ΕΤΕΑΕΠ (Ενιαίο Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης & Εφάπαξ Παροχών) σε κάθε περίπτωση θα παραμείνει ο βασικός διαχειριστής της επικουρικής ασφάλισης» όμως «θα χρειαστεί να εδραιωθεί ένα νέο σύστημα διαχείρισης ατομικών λογαριασμών. Από εκεί και πέρα, ο κάθε ασφαλισμένος θα έχει το δικαίωμα να επιλέξει μεταξύ ενός δημόσιου πάροχου για την επένδυση του ατομικού λογαριασμού του ή άλλων επαγγελματικών ταμείων και επενδυτικών εταιρειών». Με τον τρόπο αυτό, υποστηρίζει ο υφυπουργός Εργασίας, τα χρήματα αυτά, οι ατομικοί αυτοί λογαριασμοί, **«δεν θα είναι επιρρεπή ούτε σε δημοσιονομικές κρίσεις»** αλλά **«ούτε σε δημογραφικές πιέσεις, που δυστυχώς η χώρα μας, όπως προβλέπουν όλοι οι αναλυτές, θα συνεχίσει να βιώνει τις επόμενες δεκαετίες»**. Επίσης ανέφερε ότι: «η ανυπαρξία στη χώρα μας του δεύτερου πυλώνα και ο πολύ μικρός τρίτος πυλώνας σημαίνει πως δεν έχουμε πολλούς εγχώριους επενδυτές, όπως έχουν όλες οι χώρες της Ευρώπης, εξασφαλίζοντας μεγαλύτερη σταθερότητα και στο Χρηματιστήριο αλλά και στο χρηματοπιστωτικό σύστημα». Τέλος, σημείωσε: «Με την πλήρη μετάβαση στο νέο κεφαλαιοποιητικό σύστημα επικουρικής ασφάλισης **θα δημιουργηθούν στην ελληνική αγορά κεφάλαια που ενδέχεται να ξεπεράσουν και τα 50 δις. ευρώ!**»

Αυτές οι δηλώσεις είναι αποκαλυπτικές για τις προθέσεις της κυβέρνησης και παραπέμπουν στις εξαγγελίες του Κ. Μητσοτάκη για το ασφαλιστικό σύστημα, που είχαν γίνει στην περσινή ΔΕΘ. Έτσι:

— Ο πρώτος πυλώνας, ο λεγόμενος κύριος, θα είναι υποχρεωτικός, δημόσιος και αναδιανεμητικός, κάτι δηλαδή σαν τον ΕΦΚΑ, που όμως θα «εγγυάται» και θα χορηγεί με προϋποθέσεις κάτι σαν την λεγόμενη εθνική σύνταξη, κάτι σαν το ΕΚΑΣ ή σαν το «ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα» (δες παλαιότερα άρθρα ΕΠ).

— Ο δεύτερος πυλώνας, η λεγόμενη επικουρική ή επαγγελματική σύνταξη, θα είναι ένας φορέας, επίσης υποχρεωτικός, και οι πολίτες θα αποταμιεύουν σε έναν προσωπικό τους κουμπαρά μέρος των ασφαλιστικών τους εισφορών, έχοντας τη δυνατότητα να επιλέξουν για την διαχείριση των χρημάτων τους είτε έναν δημόσιο φορέα είτε ιδιωτικά συνταξιοδοτικά ταμεία.

— Και όποιος επιθυμεί, και έχει να πληρώσει, θα μπορεί προαιρετικά να επιλέξει και τον τρίτο πυλώνα, δηλαδή μια συμπληρωματική και καθαρά ιδιωτική ασφάλιση.

Αυτό το μοντέλο σχεδόν ολοκληρωτικής ιδιωτικής ασφάλισης, είναι το «αγαπημένο» μοντέλο των απανταχού νεοφιλελεύθερων, του ΔΝΤ (που είχε βοηθήσει τον Δικτάτορα Πινοσέτ να το επιβάλλει στην Χιλή, το 1974). Είναι όμως αλήθεια ότι αυτό το μοντέλο δεν έχει και ουσιαστικές διαφορές από τον ισχύοντα νόμο Κατρούγκαλου. Με τον νόμο Κατρούγκαλου, **η ΚΑ έχει ήδη ενταφιαστεί αφού έχει μπει υπό την αίρεση των δημοσίων οικονομικών και των ελλειμμάτων, έχουν ήδη καταργηθεί τα κατώτατα όρια σύνταξης (που προστάτευαν τους πιο αδύναμους και εξασφάλιζαν τον κοινωνικό χαρακτήρα της ασφάλισης), έχει ήδη επιβληθεί ένα μοντέλο ανταποδοτικών παροχών ανάλογα με τις ατομικές εισφορές κ.λπ. Το σχέδιο Μητσοτάκη, είναι ένα βήμα παραπέρα, μια που θα κάνει την ασφάλιση όχι μόνο ουσιαστικά αλλά και τυπικά ιδιωτική**. Και τα δύο μοντέλα ασφάλισης δεν έχουν καμιά σχέση με την εργατική Κοινωνική Ασφάλιση, και τα δύο θα χορηγούν για συντάξεις ποσά ελεημοσύνης, ακόμη και μερικών δεκάδων ευρώ!

Γι' αυτό και ο υπουργός Εργασίας εκμεταλλεύεται τον νόμο Κατρούγκαλου για να εκβιάσει τους ασφαλισμένους, ιδίως τους νέους, λέγοντάς τους ότι με τον νόμο Κατρούγκαλου οι συντάξεις σας και η Κοινωνική Ασφάλιση εξαρτώνται από:

α) τις ρήτρες μηδενικού ελλείμματος, με άλλα λόγια, ότι θα δικαιούστε συντάξεις μόνο αν το επιτρέπει η γενικότερη δημοσιονομική κατάσταση (μόνο αν δεν υπάρχουν ελλείμματα),

β) τα δημογραφικά μοντέλα και το προσδόκιμο ζωής, δηλαδή η σύνταξη δεν θα είναι αυτονόητη, αλλά θα εξαρτάται από τους ρυθμούς γεννήσεων και θανάτων γενικά, αλλά και από το ατομικό προσδόκιμο ζωής, δηλαδή αν ζεις πολύ θα σου μειώνουν την σύνταξη και πάει λέγοντας!

Με άλλα λόγια τους εκβιάζει ότι με τον νόμο Κατρούγκαλου δεν θα πάρουν σύνταξη, ή θα πάρουν ένα στοιχειώδες επίδομα, οπότε αν θέλουν πραγματική σύνταξη να... στηρίξουν την ιδιωτική ασφάλιση που προτείνει η ΝΔ, δηλαδή την πλήρη ιδιωτικοποίηση/κατάργηση των συντάξεων και της Κοινωνικής Ασφάλισης — σπουδαίο δίλημμα!

Αλλά αν το επερχόμενο ασφαλιστικό νομοσχέδιο της ΝΔ θα κάνει τα πράγματα χειρότερα για τους εργαζόμενους —όπως και γίνονται χειρότερα τις τελευταίες τρεις δεκαετίες (1990-2019) άγριων νεοφιλελεύθερων επιθέσεων ενάντια στην ΚΑ— αυτό δεν σημαίνει ότι κάποια κερδοσκοπικά κοράκια δεν θα κερδίσουν και μάλιστα πολλά. Διάφοροι τυχοδιώκτες (τράπεζες, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, ασφαλιστικές εταιρίες, και γενικότερα η αστική τάξη) ετοιμάζονται να «διαχειριστούν» τα αποθεματικά των ασφαλιστικών μας εισφορών υποσχόμενοι «πλούσιες συντάξεις» και «παροχές» αλλά στην πράξη, όπως έχει αποδειχθεί πολλές φορές, στην χώρα μας και διεθνώς, απλώς θα εκμεταλλευτούνε και αφού φάνε και τα αποθεματικά των ασφαλιστικών εισφορών θα εγκαταλείψουν την ασφάλιση και θα μας φορτώσουν τον λογαριασμό.

■ Λάχανης Τηλέμαχος

Επίκαιρα...

Ενάντια στην αστυνομοκρατία Αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες

Τη Δευτέρα 26/8 τα ξημερώματα αστυνομικοί της ΕΛΑΣ εκκένωσαν ταυτόχρονα 4 καταλήψεις που φιλοξενούσαν πρόσφυγες στα Εξάρχεια, με πρόσχημα τη δίωξη των ναρκωτικών και την καταπολέμηση της «ανομίας και παραβατικότητας». 143 πρόσφυγες που διέμεναν σε αυτές τις καταλήψεις μεταφέρθηκαν στο κέντρο κράτησης στην Πέτρου Ράλλη και από εκεί στα στρατόπεδα συγκέντρωσης – hot spots. Σαν να μην έφτανε ότι δεν βρέθηκε ούτε ίχνος ναρκωτικών στις καταλήψεις, η ΕΛΑΣ αντί να ελευθερώσει τους πρόσφυγες, διά μέσου του αντιπροέδρου της ΠΟΑΣΥ, Σ. Μπαλάσκα τους χαρακτήρισε «σκόνη», ενώ τους συμπαράστατες τους «σκουπίδια». Μετά από αυτές τις δηλώσεις η ΠΟΑΣΥ κήρυξε τον Μπαλάσκα έκπτωτο από το αξίωμά του και αναμένεται να του επιβάλλει κι άλλες κυρώσεις. Ωστόσο οι δηλώσεις του απλώς εξέφραζαν ωμά και καθαρά, δίχως υποκρισία, την ουσιαστική στάση του κράτους και της ΝΔ απέναντι στους μετανάστες και τους συμπαράστατες τους, η οποία φυσικά δεν πρόκειται να αλλάξει.

Η ετήσια απολογιστική έκθεση της υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων της ΕΛΑΣ για το 2018 είναι άκρως αποκαλυπτική. Για το 2018 ανακαλύφθηκαν πάνω από 1.100 υποθέσεις διαφθοράς, με το 60% να αφορά συνεργασία αστυνομικού με αστυνομικό. Ενώ η έκθεση του Συνηγόρου του Πολίτη αποκαλύπτει πως για την περίοδο 1/6/2017-31/12/2018 συνέβησαν πάνω από 290 περιστατικά αυθαιρεσίας στα σώματα ασφαλείας (25 αφορούν βασανιστήρια και άλλες προσβολές της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, 49 παράνομη χρήση όπλου κ.λπ.).

Είναι ξεκάθαρο πως η αστυνομοκρατία και η σκλήρυνση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης δεν στρέφεται ενάντια στα ναρκωτικά και την εγκληματικότητα. Στόχος τους δεν είναι η «ασφάλεια των πολιτών», αλλά τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, με την εξαπόλυση μιας βαρβαρότητας ενάντια σε κάθε ανθρώπινη και ηθική αξία, ενάντια στο εργατικό και νεολαιίστικο κίνημα. Για το ναρκεμπόριο και την εγκληματικότητα, όπως και για τις ασυδοσίες των πλουσίων, των μεγάλων επιχειρηματιών και των αστών πολιτικών, για τα εγκλήματα του κάθε δολοφόνου όπως οι Κορκονέας και Σαραλιώτης κ.λπ. ισχύει το δόγμα «ανομία και αταξία», καθώς σχεδόν ποτέ δεν διώκονται και δεν καταδικάζονται όπως τους αξίζει. Αυτή η πλήρης ασυδοσία για το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του είναι η άλλη όψη του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, απαραίτητο συμπλήρωμα του νέου συστήματος εκμετάλλευσης και του καθεστώτος αποικίας χρέους που έχουν επιβάλει οι μνημονιακές κυβερνήσεις.

Συνεχίζονται τα ατυχήματα-δολοφονίες και οι άθλιες συνθήκες αντιμετώπισης των μεταναστών

Διακινητές μεταναστών συνελήφθησαν στις 5 Αυγούστου στην Εγνατία οδό, κοντά στον οικισμό Λαγκαδίκια, καθώς μετέφεραν 10 (!) μετανάστες μέσα σε Ι.Χ. αυτοκίνητο, στριμώχνοντάς τους ακόμη και στο χώρο των αποσκευών. είχαν στριμώξει μετανάστες, προκειμένου να τους μεταφέρουν παράνομα από την ελληνοτουρκική μεθόριο στο εσωτερικό της χώρας. Τους δέκα μετανάστες μετέφεραν με το αυτοκίνητο δύο αλλοδαποί, ηλικίας 19 και 24 ετών, οι οποίοι και συνελήφθησαν.

Στις 26 Αυγούστου προκλήθηκε θανατηφόρο τροχαίο στην Αλεξανδρούπολη από άτομα που μετέφεραν 16 μετανάστες, ηλικίας 20-30 ετών. Στο πολύνεκρο τροχαίο έχασαν τη ζωή τους έξι άνδρες τους, επτά νοσηλεύτηκαν σοβαρά τραυματισμένοι με τους δύο εξ' αυτών να διατρέχουν σοβαρό κίνδυνο.

Το μαρτύριο των μεταναστών-προσφύγων, που προσπαθούν να διαφύγουν με κάθε τρόπο από τις χτυπημένες από τον πόλεμο και την εκμετάλλευση πατρίδες τους, δεν έχει τέλος. Διακινητές πλουτίζουν από τον πόνο των ανθρώπων και τα κράτη χρησιμοποιούν το προσφυγικό για να διαιρούν τους εργαζόμενους και να σπέρνουν τον ρατσισμό ή ως διαπραγματευτικό χαρτί στις διακρατικές σχέσεις και συμφωνίες. Έλληνες και μετανάστες να παλέψουμε μαζί για πραγματική φροντίδα και προστασία σε όλους τους μετανάστες, και χορήγηση ασύλου και πλήρων δικαιωμάτων, ενάντια στον πόλεμο και τον ρατσισμό που σπέρνουν τα αφεντικά, τα ΜΜΕ και οι αστοί πολιτικοί.

ΔΕΗ: Να μην καταντήσει η ενέργεια πεδίο αισχροκέρδειας

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας συνεχίζει τις μεθοδεύσεις ώστε να καταλήξει ο τομέας της ενέργειας στα χέρια ιδιωτών. Καθημερινά, στελέχη της κυβέρνησης βγαίνουν στα τηλεοπτικά παράθυρα προσπαθώντας να στρώσουν το έδαφος για το ολοκληρωτικό ξεπούλημα της ΔΕΗ. Στο στόχαστρο βρίσκονται από τη μία οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ και από την άλλη οι λεγόμενοι «στρατηγικοί κακοπληρωτές».

Οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ παρουσιάζονται ως το μεγαλύτερο κακό που θα μπορούσε να τύχει σε μια επιχείρηση, έχοντας τεράστιο μερίδιο ευθύνης για το χρέος της επιχείρησης. Και αυτό γιατί; Διότι διαπράττουν το έγκλημα να απολαμβάνουν το δικαίωμα της έκπτωσης στα τιμολόγια του ρεύματος! Όμως η αλήθεια είναι ότι οι εκπτώσεις αυτές τους παραχωρήθηκαν αντί αυξήσεων στους μισθούς τους, οι οποίες πάγωσαν λόγω των μνημονίων. Εξάλλου αποσιωπάται ότι η πρακτική αυτή εφαρμόζεται σε πάρα πολλές μεγάλες επιχειρήσεις και του ιδιωτικού τομέα, όπου οι εργαζόμενοι έχουν ένα ποσοστό έκπτωσης για αγορές των προϊόντων ή των υπηρεσιών που οι ίδιοι παράγουν και παρέχουν.

Το μένος της κυβέρνησης προς τους εργαζόμενους της ΔΕΗ οφείλεται στο γεγονός πως η συνδικαλιστική τους ομοσπονδία (ΓΕ-

ΝΟΠ-ΔΕΗ), παρά την συμβιβασμένη ηγεσία της, είναι μία από τις μεγαλύτερες ομοσπονδίες εργαζομένων στην χώρα και έχει δώσει αρκετούς αγώνες στο παρελθόν. Η κυβέρνηση, εκμεταλλευόμενη τη δύσκολη κατάσταση της ΔΕΗ, θέλει να τσακίσει τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Έτσι θα στείλει και ένα μήνυμα προς όλους τους εργαζόμενους, εκφοβίζοντας ιδιαίτερα αυτούς που εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα, σε μικρότερες επιχειρήσεις δίχως συνδικαλισμό ή με πιο αδύναμα εργατικά σωματεία.

Όσον αφορά τους «στρατηγικούς κακοπληρωτές», αυτοί δυστυχώς δεν περιλαμβάνουν τόσο τους επιχειρηματίες (τραπεζίτες, βιομήχανους κ.λπ.) που φεσώνουν συστηματικά την ΔΕΗ ή αυτούς που θησαυρίζουν εκμεταλλευόμενοι το δίκτυό της και δεν έχουν πληρώσει ούτε ευρώ. Όλοι αυτοί έχουν ζημιώσει την επιχείρηση κατά 4 δισ. ευρώ, όπως αποδεικνύεται και μετά τη δημοσιοποίηση των οικονομικών στοιχείων (βλ. αναλυτικά «Ε.Π.» Αυγούστου 2019). «Στρατηγικοί κακοπληρωτές» για την νέα κυβέρνηση είναι αυτοί που δεν μπορούν να πληρώσουν τους λογαριασμούς ρεύματος του σπιτιού τους, οι οποίοι είναι ουσιαστικά φοροεισπρακτικός μηχανισμός του κράτους. Όπως γνωρίζουμε, για χρόνια το «χαράτσι» στα ακίνητα (ΕΝ-ΦΙΑ) το εισέπραττε η ΔΕΗ. Πάρα πολλοί

πολίτες πλήρωναν κατά προτεραιότητα το «χαράτσι» και μόνο στη συνέχεια το ρεύμα ή μέρος αυτού. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα την εκτόξευση των χρεών των οικιακών τιμολογίων προς την ΔΕΗ, αύξησε όμως τα κρατικά φορολογικά έσοδα!

Οι οικιακοί οφειλέτες καλούνται για ακόμα μια φορά να πληρώσουν τα σπασμένα με αυξήσεις στους λογαριασμούς από 16,4% έως 19,4%. Επίσης μειώνεται η επιβράβευση-έκπτωση των συνεπών καταναλωτών από 10% σε 5%.

Οι ενέργειες της κυβέρνησης δεν αποτελούν μέρος ενός σχεδίου εξυγίανσης της ΔΕΗ αλλά ξεπουλήματός της. Τα ενδεχόμενα για την ολοκλήρωση αυτής της πορείας είναι δύο. Ένα ενδεχόμενο είναι να κομματιαστεί η ΔΕΗ και να ξεπουληθούν όλα τα κερδοφόρα κομμάτια της, με πρώτα και καλύτερα τα υδροηλεκτρικά εργοστάσια. Σε αυτήν την περίπτωση, το δημόσιο θα κρατήσει τους ζημιόγους τομείς (π.χ. συντήρηση δικτύου), κάτι το οποίο θα οδηγήσει σε μεγαλύτερες αυξήσεις των τιμολογίων, όπως έγινε με την ΤΡΑΙΝΟΣΕ με αποτέλεσμα την δραματική αύξηση των εισιτηρίων. Το δεύτερο ενδεχόμενο είναι να εκμεταλλευτούν το δίκτυο και το πελατολόγιο της ΔΕΗ διάφοροι αετονύχιδες «επενδυτές» πλουτίζοντας σε μία νύχτα, όπως ο Α. Φλώρος, και μετά το δημόσιο

να καλείται ξανά να καλύψει την ζημιά.

Καμία από τις παραπάνω εξελίξεις δεν θα είναι προς όφελος των εργαζομένων της ΔΕΗ και των καταναλωτών-εργαζομένων. Το ρεύμα αποτελεί κοινωνικό αγαθό και η ΔΕΗ πλούτο και ιδιοκτησία μόνο των εργαζομένων της και του λαού και δεν επιτρέπεται καμία κυβέρνηση να τα πουλήσει. Μόνος δρόμος για την σωτηρία της ΔΕΗ είναι ο κοινός αγώνας των εργαζομένων της και ολόκληρης της κοινωνίας, ώστε να παραμείνει δημόσια και να λειτουργήσει κάτω από εργατικό έλεγχο. Εάν θέλουν να καλύψουν τις ζημιές της ΔΕΗ να εισπράξουν τις ζημιές (4 δισ. ευρώ) που δημιούργησαν αυτοί που την λυμαίνονται τόσα χρόνια.

■ Γιώργος Τσόλακας

Νέες αντιδραστικές αλλαγές στην εργατική νομοθεσία

Στις 8/8 η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ, μισή ώρα πριν την ψηφοφορία του νομοσχεδίου για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, κάνοντας ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα, πέρασε **δύο αντεργατικές τροπολογίες**. Η μία προετοιμάζει ένα ακόμα πλήγμα στην κοινωνική ασφάλιση και η δεύτερη καταργεί ακόμα και τις λίγες ισχύουσες ρυθμίσεις για τους εργολαβικούς εργαζόμενους και για την προστασία των εργαζομένων από την απόλυση.

Α) Η πρώτη τροπολογία θέτει πλαφόν στις συντάξεις: το ύψος τους δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τα 4.608 ευρώ. Παράλληλα παγιώνεται όλο το αντιασφαλιστικό οπλοστάσιο του νόμου Κατρούγκαλου και τις συντάξεις πείνας. Είναι βέβαιο πως με αυτό τον τρόπο οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι της κυβέρνησης ΝΔ, χέρι-χέρι με τα υπόλοιπα μνημονιακά σκουπίδια, προετοιμάζουν την επόμενη επίθεση ενάντια στο ασφαλιστικό σύστημα και τις συντάξεις, με επόμενο νομοσχέδιο. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως τις μέρες πριν την κατάθεση της τροπολογίας, είχε ξεκινήσει η γνωστή παραφιλολογία περί «συντάξεων-μαμούθ» (που αφορά έναν πολύ μικρό αριθμό συνταξιούχων).

Β) Η δεύτερη τροπολογία περιλαμβάνει δύο άρθρα:

i) Το πρώτο αφορά την «ευθύνη αναθέτοντος εργολάβου και υπεργολάβου έναντι εργαζομένων» και καταργεί το άρθρο 9 του ν. 4554/2018, στο οποίο αναφέρονταν μέτρα προστασίας των εργολαβικών εργαζομένων, η λεγόμενη «συνευθύνη» εργοδότη και εργολάβου. Η διάταξη συνέδεε τυπικά τον άμεσο και έμμεσο εργοδότη των «εργολαβικών» ή «ενοικιαζόμενων» εργαζομένων και αφορούσε όλα τα πεδία δικαιωμάτων των εργαζομένων, δηλαδή από την τήρηση του ωραρίου εργασίας έως την ασφάλιση, τους κανόνες υγιεινής και ασφάλειας κ.ά.

Η κατάργηση της διάταξης σημαίνει πως οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους από την εργο-

λαβική ή υπεργολαβική εταιρία/επιχείρηση που εργάζονται, αλλά μόνο από αυτή που τους έχει «νοικιάσει». Όπως εύκολα γίνεται κατανοητό, κανένας εργαζόμενος δεν θα βρίσκει το δίκιο του και οι εργοδότες εύκολα θα καταπατούν ακόμη και τα πιο βασικά δικαιώματά τους (μισθοί, δώρα, επιδόματα, άδειες κ.ά.).

ii) Το δεύτερο άρθρο της τροπολογίας καταργεί τον «βάσιμο λόγο απόλυσης» του ν. 4611/2019 και μάλιστα με αναδρομική ισχύ από 17/5. Όχι ότι η διάταξη που καταργήθηκε αποτελούσε καμιά σοβαρή προστασία (ο νόμος 4611/2019 του ΣΥΡΙΖΑ είχε εξάλλου κατατεθεί εσπευσμένα, ένα μήνα πριν τις εκλογές), αλλά τώρα απελευθερώνονται οι απολύσεις και σε τελευταία ανάλυση υπονομεύονται οι συλλογικές συμβάσεις, αρκεί να δοθεί –προς το παρόν– αποζημίωση. Τέτοιο είναι το αντεργατικό μένος της νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης της ΝΔ, που η τροπολογία έχει αναδρομική ισχύ, και περιλαμβάνει όσους τυχόν είχαν προλάβει να προσφύγουν στο ΣΕΠΕ ή στα δικαστήρια επικαλούμενοι «βάσιμο λόγο» στην απόλυσή τους, όπως προέβλεπε η παλιά νομοθεσία!

Επίσης καταργείται η παύση της τρίμηνης προθεσμίας για την υποβολή αγωγής επαναπρόσληψης, για όσο διάστημα ο εργαζόμενος διεκδικούσε την ακυρότητα της απόλυσής του στην Επιθεώρηση Εργασίας και ως τότε έβγαине το πόρισμα, που προβλέπονταν από τον ίδιο νόμο. Στο συγκεκριμένο μέτρο του ΣΥΡΙΖΑ είχε εναντιωθεί από την πρώτη στιγμή ο ΣΕΒ μιλώντας για «εμπόδιο στην ανάπτυξη» και η κυβέρνηση της ΝΔ έσπευσε να ικανοποιήσει άμεσα την επιθυμία του.

Οργή προκαλούν οι τοποθετήσεις του υπ. Εργασίας, Γ. Βρούτση, που ανέφερε πως οι τροπολογίες αυτές είναι «κρίσιμες και θετικές για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους», ενώ η διάταξη περί της ευθύνης του αναθέτοντος εργολάβου και υπεργολάβου έναντι εργαζομένου, χαρακτηρίστηκε «τραγελαφική» και «ιδεοληπτική». Ιδίως για την κατάργηση της διάταξης για το βάσιμο λόγο

απόλυσης, είπε πως έγινε για το «καλό των εργαζομένων» οι οποίοι «στιγματίζονταν», πως «έμπαινε εμπόδιο σε νέες προσλήψεις» κ.λπ.!

Ταυτόχρονα προανήγγειλε πως θα έρθουν και άλλες τέτοιες ρυθμίσεις, αφού όπως ανέφερε «η Ελλάδα δεν μπορεί να περιμένει, αφαιρούμε τις ιδεοληπτικές διατάξεις και προχωράμε μπροστά. Αυτές είναι οι αποφάσεις μας». Την ίδια ώρα, είναι τουλάχιστον προκλητική και υποκριτική η προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ να παρουσιάσει τα παραπάνω ως... «κατάργηση του πυρήνα της φιλεργατικής πολιτικής» της κυβέρνησής του. Ενώ επί ημερών της κυβέρνησής του, ψηφίστηκαν πολύ σκληρά αντεργατικά μνημονιακά μέτρα, που άνοιξαν τον δρόμο και την όρεξη στην κυβέρνηση της ΝΔ να συνεχίσει το «έργο»: περιορισμός του δικαιώματος στην απεργία, απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων, ενίσχυση της δράσης των εταιρειών «ενοικίας» εργαζομένων, κ.ά.

Και η επίθεση συνεχίζεται...

Ο υπ. Εργασίας έχει προαναγγείλει νέες αντιδραστικές αλλαγές στον συνδικαλιστικό νόμο που πρακτικά **καταργούν την δυνατότητα κήρυξης απεργίας**, πιάνοντας και εδώ το νήμα από εκεί που το άφησε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, με την διάταξη που ψήφισε στις αρχές του 2018 που περιόριζε σημαντικά το δικαίωμα στην απεργία. Συγκεκριμένα εξήγγειλε την καθιέρωση ηλεκτρονικής ψηφοφορίας στις διαδικασίες της απεργίας, που θα καταστήσει ουσιαστικά αδύνατη την προκήρυξη απεργίας από τα πρωτοβάθμια σωματεία, προωθώντας τον χαφιεδισμό και την ρουφιανιά μεταξύ των εργαζομένων και τον ασφυκτικό έλεγχο της ζωής των συνδικάτων. Παράλληλα, θα αποτελέσει ένα ισχυρό χτύπημα γενικά στην συλλογική ζωή των συνδικαλιστικών οργανώσεων και των εργαζομένων. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η δεύτερη αλλαγή που προετοιμάζεται, δηλαδή ο σχεδιασμός για τη δημιουργία συνδικαλιστικού μητρώου για τις συνδικα-

λιστικές οργανώσεις, με στοιχεία όπως τον ακριβή αριθμό συμμετεχόντων και όχι μόνο, υποτίθεται για την «διαφάνεια» του συνδικαλισμού. Στην πραγματικότητα ο στόχος είναι να ελεγχθεί το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα από το αστικό κράτος. Δεν είναι τυχαίο πως η εξαγγελία του μέτρου συνοδεύτηκε από αναφορές του υπουργού Εργασίας της ΝΔ στις εξελίξεις στη ΓΣΕΕ, όπου έκανε λόγο για... «εικόνες που δεν τιμούν τον θεσμό». Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κάθε απόχρωσης, αστικοποιημένη και σταλινική, έχει φροντίσει να εξοπλίσει πολύ αποτελεσματικά τους εκπροσώπους του κεφαλαίου, με τις απαράδεκτες και αποκρουστικές πρακτικές που εφαρμόζει μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα, οδηγώντας το σε παράλυση.

Η κατάργηση των διατάξεων που ψήφισε η κυβέρνηση της ΝΔ αποδεικνύει το ταξικό μίσος και τη λύσσα με την οποία θα επιχειρήσουν να αντεπιτεθούν το κεφάλαιο και οι υπηρέτες του στους εργαζόμενους. Οι τροπολογίες εκφράζουν στην καρδιά τους το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, δηλαδή την απόλυτη αποθέωση του εργοδότη/δεσπότη, της νομιμοποίησης του απόλυτου διευθυντικού/δεσποτικού δικαιώματος και της προσπάθειας καθυστάτησης μιας εργατικής τάξης ατομικοποιημένης και αφοπλισμένης. Ουρλιάζουν οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι επαναλαμβάνοντας πως πρέπει να εξαφανίσουν τις «ιδεοληψίες» και τις «αγκυλώσεις», και δεν εννοούν τίποτα άλλο πέρα από τα δικαιώματα και τους αγώνες των εργαζομένων. Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου για τους εργαζόμενους, να οργανώσουμε την αντεπίθεσή μας. Δεν τρομοκρατούμαστε. Έχουμε την εμπειρία και την δύναμη. Με όπλα την ενότητα, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη μας μπορούμε και πρέπει να οργανώσουμε νέους αγώνες, μαχητικούς και αποφασιστικούς. Για να συντρίψουμε το μνημονιακό καθεστώς και όλους τους υπηρέτες του. Για να επιβάλουμε το δίκιο και την αξιοπρέπεία μας.

Η κυβέρνηση της ΝΔ ψήφισε την Πέμπτη 8/8 πολυνομοσχέδιο που περιείχε την **κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου**. Η κατάργησή του είχε προαναγγελθεί μήνες πριν από τη ΝΔ, ως ένα δομικό μέτρο για την πάταξη της «ανομίας», της «εγκληματικότητας» και των ναρκωτικών. Το έδαφος είχε προετοιμαστεί από τη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ με το πόρισμα της επιτροπής Παρασκευόπουλου για τα πανεπιστήμια. Πραγματικός στόχος των νεοφιλελεύθερων μνημονιακών είναι οι κατακτήσεις των αγώνων του φοιτητικού κινήματος, το επίπεδο που διατηρεί στην Ελλάδα η δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, οι παροχές που συνεπάγεται, όπως και οι ελευθερίες που διατηρούν οι φοιτητές σχετικά με τον συνδικαλισμό, την οργάνωσή τους, τη δυνατότητά τους να πραγματοποιούν αγώνες.

Διαλυτική επίθεση στην εκπαίδευση

Η κατάσταση είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη για τους φοιτητές και τη νεολαία. Η ΝΔ, με τον αέρα της εκλογικής νίκης και σε πλήρη σύμπλευση με τον ΣΥΡΙΖΑ, θέλει να επιβάλει ένα συντριπτικό χτύπημα στη δημόσια εκπαίδευση και το φοιτητικό κίνημα. Η διαλυτική επίθεση συμπυκνώνεται στο εξής: αντιστοίχιση της εκπαίδευσης στην κατάσταση του χρεωκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού, δηλ. **κατάργηση κάθε δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα** και πλήρης ιδιωτικοποίηση – εμπορευματοποίηση. Η οικονομία δεν έχει ανάγκη νέο ειδικευμένο δυναμικό, το κράτος δεν έχει χρήματα, ούτε κίνητρο να διατηρήσει τις υπάρχουσες δομές.

Επονται μια σειρά από χτυπήματα:

1. **Νέα μείωση της χρηματοδότησης.** Λεφτά υπάρχουν μόνο για πλούσιους-αφεντικά και δανειστές. Στο σημείο αυτό θα χρησιμοποιηθούν νέα μέσα, όπως η **αξιολόγηση** των ιδρυμάτων (διαχωρισμός σχολών σε «καλές» και «κακές»), που θα καθορίζει

Κατάργηση πανεπιστημιακού ασύλου Βήμα για τη διάλυση της γ'βάθμιας εκπαίδευσης

και την κρατική χρηματοδότηση. Σύντομα θα προχωρήσουν σε επιβολή διδασκτρών, είτε σε άλλες μορφές ταξικού διαχωρισμού (κουπόνια, φοιτητικά δάνεια).

2. **Το κλείσιμο πολλών σχολών και τμημάτων** και η μετατροπή όσων σχολών επιβιώσουν σε επιχειρήσεις που θα πουλούν προγράμματα σπουδών στους φοιτητές. Οι «ατομικοί τίτλοι σπουδών» καμία σχέση δεν θα έχουν με τα ως τώρα πτυχία ούτε σε επίπεδο μόρφωσης, ούτε σε επίπεδο επαγγελματικών δικαιωμάτων. Η Παιδεία και η γνώση θα μετατραπούν σε εμπορεύματα.

Επιπλέον, μεγάλος αριθμός νέων θα πεταχτούν εκτός πανεπιστημίων (διαγραφές έπειτα από ν+2 έτη, μειώσεις εισακτέων). Οι διάφοροι εργολάβοι και «επενδυτές»-αρπακτικά θα αλωνίζουν εντός των πανεπιστημίων, κερδοσκοπώντας με σίτιση, στέγαση, καθαριότητα.

Τα ιδεολογήματα για «καινοτομία», «αριστεία», είναι μόνο μια πρόφαση για να εξαπλωθεί ο κοινωνικός κανιβαλισμός. Η εικόνα από χώρες (βλεπε ΗΠΑ, Κύπρος) όπου δεν υπάρχει ουσιαστικά δημόσια παιδεία, αλλά ιδιωτικά κολέγια, είναι ξεκάθαρη. Γενιές νέων αλυσοδεμένες μέσω φοιτητικών δανείων, πτυχία αμφίβολης αξίας, ελάχιστη

ουσιαστική μόρφωση των νέων παρά μόνο κερδοσκοπία. Ένα τέτοιο μέλλον της «ελεύθερης αγοράς» μας ετοιμάζουν.

Η σημασία του ασύλου

Αναγκαίο βήμα για την επιβολή των παρπάνω αποτελεί η κατάργηση του ασύλου για να καταπνιχθεί κάθε προσπάθεια αγώνα και αντίστασης των φοιτητών. Τα κυβερνητικά επιτελεία γνωρίζουν καλά πως αντίστοιχες επιθέσεις στην παιδεία αντιμετώπισαν σημαντικούς φοιτητικούς ξεσηκωμούς και αντιστάσεις (2006-2007, 2011). Πλέον, με αστυνομικούς και ΜΑΤ να αλωνίζουν στις αίθουσες και τις φοιτητικές συνελεύσεις, θα επιχειρήσουν να αποτρέψουν κάθε τέτοιο ενδεχόμενο.

Οι αντιδραστικές διοικήσεις των σχολών θα εκμεταλλευτούν στο έπακρο το σημερινό συσχετισμό και θα βοηθήσουν με κάθε τρόπο την κυβέρνηση της ΝΔ να εφαρμόσει την κατάργηση του ασύλου και να ξεδιπλώσει την επίθεση της εντός των σχολών μας (βλ. αντιδραστικός κανονισμός στις φοιτητικές εστίες Ιωαννίνων).

Η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου **έχει και έναν ιδιαίτερο συμβολι-**

σμό. Είναι μια κατάκτηση που επιβλήθηκε με αγώνες και το αίμα φοιτητών και εργαζομένων, απ' την εξέγερση του Πολυτεχνείου μέχρι σήμερα. Η κατάργηση του ασύλου ισοδυναμεί με ένα ιστορικό πισωγύρισμα της ελληνικής κοινωνικής και πολιτικής ζωής στις πιο μαύρες και αντιδραστικές σελίδες της. Θέλουν να τελειώσουν με μια ολόκληρη εποχή κατακτήσεων και αγώνων, που τα συκοφαντούν ως «λαϊκισμό». Να ο στόχος πίσω από το Δόγμα «νόμος και τάξη» που έχει συνολικά στο στόχαστρο τα δημοκρατικά, συνδικαλιστικά και πολιτικά μας δικαιώματα. Η κυβέρνηση της ΝΔ θέλει έτσι να οικοδομήσει ένα ακόμα πιο ζοφερό κράτος έκτακτης ανάγκης, που θα καταδιώκει και θα χτυπά εργαζόμενους, νέους, μετανάστες, απαραίτητο συμπλήρωμα του καθεστώτος αποικίας χρέους και των μνημονίων διαρκείας.

Η απάντηση των φοιτητών

Οι εξελίξεις δρομολογήθηκαν εν μέσω καλοκαιριού, υπολογίζοντας ότι οι φοιτητές δεν θα αντιδρούσαν. Ωστόσο, η νεολαία έδειξε πως έχει αντανάκλαστικά, με χιλιάδες φοιτητές να συμμετέχουν στη κινητοποίηση της 23/7 στην Αθήνα, αλλά και τη μέρα ψήφισης το νομοσχεδίου στις 8/8. Το πρώτο θετικό δείγμα να δώσει το έναυσμα για να ξυπνήσει το φοιτητικό κίνημα. Μακριά από τις διασπαστικές και αδιέξοδες πολιτικές, να οικοδομήσουμε σε κάθε σχολή ομάδες-σχήματα της ΣΣΠ, τα κύτταρα που θα προετοιμάσουν το φοιτητικό κίνημα για τους επόμενους αγώνες. Η υπεράσπιση του ασύλου απαιτεί οι φοιτητές να ενωθούμε στο εσωτερικό μας, με την αυτοοργάνωσή μας να ζωντανέψουμε τις σχολές (γενικές συνελεύσεις, επιτροπές, πολιτιστικές δραστηριότητες). Να ενωθούμε με τους εργαζόμενους και άλλα πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας, ώστε να αποκρούσουμε τα μνημόνια διαρκείας.

Στις 23/7, η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων ψήφισε έναν καινούργιο νεοφιλελεύθερης έμπνευσης Εσωτερικό Κανονισμό (Ε.Κ.) ο οποίος ορίζει τον τρόπο λειτουργίας των Φοιτητικών Εστιών της Ηπείρου. Στην ίδια λογική κινούνται οι εσωτερικοί κανονισμοί και στις υπόλοιπες εστίες πανελλαδικά οι οποίοι προσαρμόζονται σε μια ούλτρα-νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση. Ο νέος κανονισμός οδηγεί σε ακόμη μεγαλύτερη συρρίκνωση της Φοιτητικής Μέριμνας και εντάσσεται στην συνολική επίθεση των μνημονιακών κυβερνήσεων για τη διάλυση της Δημόσιας και Δωρεάν Παιδείας. Είναι ξεκάθαρο ότι στο νέο «Πανεπιστήμιο-Αγορά» που ονειρεύεται ο Μητσοτάκης δεν θα υπάρχει μέριμνα για τα παιδιά που προέρχονται από τις πιο φτωχές οικογένειες. Αντίθετα, θα υπάρχει μέριμνα μόνο για όσους πληρώνουν.

Συγκεκριμένα με τον καινούριο Ε.Κ. εισάγονται νέες προϋποθέσεις για όποιον θέλει να κάνει αίτηση για δωμάτιο. Αυτές οι προϋποθέσεις είναι: α) να έχει περάσει τουλάχιστον το 50% των μαθημάτων, β) να έχει πληρώσει το χαράτσι των 45ευρώ για τις προηγούμενες χρονιές που διέμενε στην Φοιτητική Εστία, γ) να είναι κάτω των 25 χρονών και δ) να μην έχει περάσει τα ν+2 έτη της φοίτησής του. Αν περάσει αυτό το κόσκινο, ο φοιτητής που θα γίνεται δεκτός στις εστίες είναι υποχρεωμένος

Η Φοιτητική Μέριμνα ξανά στο εκτελεστικό απόσπασμα Ο νέος Εσωτερικός Κανονισμός-έκτρωμα δεν θα περάσει!

να ζει διαρκώς με το άγχος εάν θα έχει να δίνει κάθε μήνα τα 45 ευρώ και ασφαλώς να περνάει τα μαθήματά του, ειδάλλως τον επόμενο χρόνο θα βρεθεί εκτός εστιών. Αν αυτές οι δύο διατάξεις εφαρμοστούν, θα πετάξουν εκτός εστιών την συντριπτική πλειοψηφία των εστιακών φοιτητών (περίπου το 60%).

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά ο νέος Ε.Κ. δίνει τη δυνατότητα στα όργανα διαχείρισης της φοιτητικής μέριμνας να μπορούν να λειτουργούν με έναν πειθαρχικό/κατασταλτικό τρόπο καθώς θα μπορούν να κάνουν απροειδοποίητους ελέγχους στα δωμάτια και να επιβάλλουν ποινές. Οι ποινές ξεκινούν από προφορικές επιπλήξεις και καταλήγουν μέχρι και στην αποβολή από τις φοιτητικές εστίες και την άρση της φοιτητικής ιδιότητας μέσω πειθαρχικού(!).

Η ΝΔ που ως κυβέρνηση διορίζει «άριστους» χωρίς πτυχία, που ψήφισε και εφάρμοσε και με τα δύο χέρια μνημόνια, που ενίσχυσε και ενισχύει τη διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης, μισεί βαθύτατα τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Η δήθεν «αξιοκρατία» και οι «ίσες ευκαιρίες» είναι μια προσπάθεια να ρίξει το φταίξιμο στους φοιτητές και τις οικογένειές τους. Ο πραγματικός τους στόχος δεν είναι η

βελτίωση της ποιότητας της εκπαίδευσης αλλά να αντικαταστήσουν τον κρατικό προϋπολογισμό για την παιδεία και τις εστίες συγκεκριμένα, με τις συμπράξεις Δημοσίου – Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ), με ιδιωτικές χορηγίες και με δίδακτρα. Η διάλυση και ιδιωτικοποίηση της φοιτητικής μέριμνας είναι ο πραγματικός τους στόχος. Η ΝΔ εκμεταλλεύεται τον δρόμο που άνοιξε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με τον νόμο Γαβρόγλου και τις συγχωνεύσεις, για να καταργήσει όσα δικαιώματα έχουν απομείνει και για να χτυπήσει ακόμα περισσότερο το φοιτητικό κίνημα και ιδιαίτερα τον μαχητικό συνδικαλισμό.

Ο σύλλογος εστιακών με τους αγώνες του έχει κατορθώσει να καταργήσει στην πράξη το χαράτσι των 45 ευρώ και να πετύχει μια συνολική βελτίωση των συνθηκών στις εστίες, χωρίς να υποχωρήσει μπροστά στις επιθέσεις της πρυτανείας και της διοίκησης της μέριμνας.

Ήδη την Δευτέρα 26/08, ο Σύλλογος Εστιακών Φοιτητών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη πραγματοποίησαν κινητοποίηση με απόφαση του Δ.Σ. του Συλλόγου Εστιακών, στην Φοιτητική Μέριμνα και στην Πρυτανεία του Πανεπιστημίου. Ο πρύτανης και ο αντιπρύτανης που είναι υπεύ-

θυνος για την μέριμνα ήταν άφαντοι και ο Σύλλογος κατέθεσε τα αιτήματά του σε άλλον αντιπρύτανη, ο οποίος δεν έδωσε ξεκάθαρες απαντήσεις, παρά μόνο μισόλογα και ασάφειες. Ωστόσο, απαιτήσαμε να γίνουν δεκτές όλες οι αιτήσεις, να καταργηθεί ο νέος Εσωτερικός Κανονισμός και να μη μείνει κανένας φοιτητής χωρίς εστία.

Πρέπει να παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για να μην εφαρμοστεί ο αντιδραστικός Ε.Κ. Να υπερασπιστούμε κάθε δικαίωμά μας και να εμποδίσουμε τους κανίβαλους της αγοράς που θέλουν τη μνημονιακή προσαρμογή της εκπαίδευσης. Με συνελεύσεις και μαχητικές κινητοποιήσεις, να γίνουμε παράδειγμα για όσους θέλουν να αντισταθούν στην διάλυση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Μόνο έτσι μπορούμε να προστατέψουμε τα κεκτημένα μας και να χτίσουμε τα θεμέλια για την ανασύνθεση και την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος.

Παλεύουμε για :

- Να καταργηθεί τώρα ο νέος εσωτερικός κανονισμός – Κατάργηση του χαρατσιού των 45 ευρώ
- Εστίες για όλους – Άμεση υπενοίκιαση ξενοδοχείων
- Ανέγερση νέων εστιών – Συντήρηση των ήδη υπαρχόντων κτηρίων
- Γενναία αύξηση της χρηματοδότησης

■ **Τζώρτζη Νάντια, Πρόεδρος Συλλόγου Εστιακών Π.Ι. και μέλος της ΣΣΠ**

Παγκόσμια Οικονομία

Σταθερή πορεία προς νέα κρίση

Το φάντασμα ενός νέου 2008, όταν η κατάρρευση της Λίμαν Μπράδερς πυροδότησε τεράστια κρίση και είσοδο σε μια «Μεγάλη Ύφεση», πλανάται πάνω από την παγκόσμια οικονομία. Τα αστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία, οι κορυφαίοι εκπρόσωποι του παγκόσμιου κεφαλαίου πλέον θεωρούν ένα νέο ξέσπασμα της κρίσης βέβαιο. Ταυτόχρονα διαπιστώνουν, όχι χωρίς αγωνία ή και τρόμο, ότι αυτό μπορεί να αποδειχθεί πολύ χειρότερο από το 2008, ένας βιβλικός κατακλυσμός που κανείς δεν ξέρει τι θα αφήσει όρθιο.

■ Σταύρος Σκευός

Μαύρα σύννεφα

Από τον Οκτώβριο, το ΔΝΤ έχει αναθεωρήσει 4 φορές προς τα κάτω τις προβλέψεις για το παγκόσμιο ΑΕΠ. Πιο χαρακτηριστική είναι η εκτίμηση του χρηματοπιστωτικού κολοσσού JP Morgan ότι η ετήσια παγκόσμια ανάπτυξη έχει πέσει μόλις στο 2,4%, επίπεδο «στασιμότητας» πριν από μια ευθεία ύφεση». Βασικοί δείκτες της παραγωγής και των παραγγελιών υποδεικνύουν: α) Συνδυασμένη οικονομική επιβράδυνση σε ΗΠΑ, Ευρωζώνη, Ιαπωνία (ιδιαίτερα άσχημη είναι η κατάσταση στην Ευρώπη, μάλιστα στη Γερμανία), που στο επίκεντρό της βρίσκεται η μεταποίηση – εκεί η ύφεση φαίνεται ότι έχει ήδη ξεκινήσει. β) Νέα συρρίκνωση του παγκόσμιου εμπορίου, αδυναμία της παγκόσμιας αγοράς να δώσει διέξοδο.

Μετά από αλλεπάλληλα μίνι ή μεγαλύτερα κραχ, οι «αγορές» αντιμετωπίζουν το άμεσο ενδεχόμενο μαζικού ξεπουλήματος, πτώσης ή και συντριβής των μετοχών. Γιγάντιες εταιρίες-διαχειριστές κεφαλαίων προειδοποιούν για μείωση της έκθεσης στις μετοχές, αναζήτηση άλλων επενδυτικών καταφυγίων και περιουσιακών στοιχείων, πράγμα που άλλωστε κάνουν οι καπιταλιστές (οδηγώντας π.χ. σε ετήσια αύξηση 23% της τιμής του χρυσού).

Η ανασφάλεια φαίνεται και στην «παράδοση» απόδοση των κρατικών ομολόγων, τη μείωση του επιτοκίου όσο μεγαλύτερη είναι η διάρκεια (φυσιολογικά συμβαίνει το αντίθετο). Φτάνοντας μέχρι σε ομόλογα από κάποιες χώρες 100ετή ή με αρνητικά επιτόκια, με τους δανειστές να πληρώνουν την «ασφάλεια» των χρημάτων τους. Συνολικά το χρέος με αρνητική απόδοση αυξάνεται διαρκώς (έχει καταγραφεί το ποσό των 15 τρισ. δολαρίων).

Αποκαλυπτική είναι η αυξανόμενη κρίση ή τάση μείωσης των καπιταλιστικών κερδών. Η ελίτ των αγορών και υπερπλουσίων προσπαθεί να παρατείνει το πάρτι όσο μπορεί, γι' αυτό π.χ. φέτος πληρώθηκαν 500 δισ. μερισμάτων παγκόσμια, ποσό ρεκόρ που καταρρίπτει κάθε προηγούμενη αναλογία μερισμάτων-κερδών και δείχνει μια οικονομική λεηλασία χωρίς αύριο, μια τυφλή παρακμή. Αλλά η διαρπαγή δεν αρκεί, μόνο χειροτερεύει την κατάσταση. Χαρακτηριστικά στις ΗΠΑ, παρά και την πρόσφατη γερή μπάζα της ελίτ με τις φοροαπαλλαγές Τραμπ, τα επιχειρηματικά περιθώρια κέρδους συνεχίζουν για 4^η συνεχή χρονιά να πέφτουν από το προηγούμενο ιστορικό ζενίθ τους – η μεγαλύτερη μείωση μεταπολεμικά. Η εικόνα επιδεινώνεται καθώς τη μερίδα του λεόντος απαλλοτριώνουν ελάχιστα υπερμονοπωλία της υψηλής τεχνολογίας (οι διαβόητες FAANGS – Facebook, Apple, Amazon, Netflix, Alphabet), αφήνοντας ψίχουλα στις υπόλοιπες επιχειρήσεις, δημιουργώντας έναν αφόρητο οικονομικό διυισμό.

«Πυρηνικές βόμβες» στα θεμέλια του καπιταλισμού

Το πραγματικό παγόβουνό δεν είναι είναι η επερχόμενη, αναπόφευκτη ύφεση καθαυτή, αλλά τα ποιοτικά στοιχεία που έχουν συσσωρευτεί και απειλούν να την μετατρέψουν σε Αρμαγεδδώνα πολύ χειρότερο από ότι πυροδοτήθηκε το 2008.

1) Τα τρισεκατομμύρια «ποσοτικής χαλάρωσης» που ρίχτηκαν μετά το 2008 για τη διάσωση του καπιταλιστικού συστήματος και ειδικότερα του χρηματοπιστωτικού τομέα, οδήγησαν σε νέα αστρονομικά ύψη τον παρασιτισμό και την κερδοσκοπία, φούσκωσαν τα πλασματικά κεφάλαια και φούσκες κάθε είδους, τα δημόσια και ιδιωτικά χρέη. Μια πλημμύρα από πλεονάζοντα κεφάλαια αναζητάει σήμερα απεγνωσμένα να «αξιοποιηθεί» σε κάθε πιθανή ή απίθανη τοποθέτηση, αλλά δεν φαίνεται πλέον διέξοδοι και βάλβιδες εκτόνωσης.

Η αύξηση των κρατικών χρεών δεν μπορεί να συνεχίζεται επ' αόριστον, το ίδιο και η αγορά από τις κεντρικές τράπεζες κάθε σάπιου τίτλου του ιδιωτικού τομέα. Λίγο-πολύ όλα τα αστικά και ιμπεριαλιστικά επιτελεία καταλαβαίνουν ότι ακόμα κι αν υποχρεωθούν σε νέα ή και πιο εκτεταμένη «ποσοτική χαλάρωση» (όπως π.χ. έχει προαναγγείλει η ΕΚΤ, ενώ όλο και περισσότερες κεντρικές τράπεζες μειώνουν τα επιτόκιά τους), οι κεντρικές τράπεζες δεν μπορούν πλέον να αντιμετωπίσουν την κατάσταση – και το ίδιο ισχύει για όποια διευκόλυνση του κεφαλαίου μέσω μιας πολιτικής δημοσιονομικής ή νομισματικής (φοροαπαλλαγές, μείωση επιτοκίων κ.λπ.). Μια απαξίωση/καταστροφή κεφαλαίων έρχεται αναπόφευκτα, το θέμα είναι που θα φτάσουν οι ζημιές. Δίδυμη όψη αυτής της κατάστασης είναι η αποτελμάτωση ή μείωση των επενδύσεων και της παραγωγικότητας, τουλάχιστον για τους παραδοσιακούς ιμπεριαλιστές.

2) Ο οικονομικός πόλεμος ΗΠΑ-Κίνας βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Τον Αύγουστο, παράλληλα με τη G7, ανακοινώθηκαν νέοι δασμοί στο διμερές εμπόριο αμερικανικών και κινεζικών προϊόντων, ενώ ο Τραμπ «διέταξε» τις μεγάλες αμερικανικές επιχειρήσεις να βρουν άμεσα εναλλακτική επαναπατρίζοντας επενδύσεις και εργοστάσια από την Κίνα. Είχε προηγηθεί η επίσημη κατηγορία-χαρακτηρισμός από τις ΗΠΑ ότι η Κίνα χειραγωγεί το νόμισμά της (πολιτική που κατεχοχρήν και για

δεκαετίες έχει επιβάλλει πρώτος ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός για το δολάριο), απελευθερώνοντας τυπικά την χρήση και άλλων οικονομικών «όπλων» εναντίον της. Επεισόδια στο μπρά-ντε-φερ διαπραγματεύσεων ΗΠΑ-Κίνας, που δεν αφορούν μόνο στο εμπόριο προϊόντων αλλά σε μια συνολική προσπάθεια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να ανακόψει την αλματώδη πρόοδο της Κίνας, που έχει προβάδισμα και απειλεί να επικρατήσει οριστικά όχι μόνο στη μεταποίηση αλλά και στην υψηλή τεχνολογία, ενώ επιβάλλει διαρκώς νέα δεδομένα στον διεθνή καταμερισμό εργασίας, σε βάρος των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών. Είμαστε ακόμα στην αρχή, η αλλαγή είναι τεκτονική και

ήδη η σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνας δημιουργεί μεγάλους κλονισμούς, τροφодοτώντας άμεσα την πορεία προς την ύφεση. Μέχρι στιγμής πάντως και

με όλα όσα έχουν ρίξει στο τραπέζι, τίποτα δεν δείχνει ότι οι ΗΠΑ μπορούν να επιβάλλουν κάτι ουσιαστικό στην Κίνα – και ο χρόνος κυλάει σε βάρος τους.

3) Η λειτουργία της παγκόσμιας οικονομίας ανατινάσσεται από ανισορροπίες όχι μόνο ανυπέρβλητες αλλά που παροξύνονται διαρκώς. α) Η νομισματική αναρχία εξαπλώνεται, καθώς έχει γίνει πρακτικά αδύνατος κάθε συντονισμός των ιμπεριαλιστών (χτυπήματα των ΗΠΑ ενάντια στην ΕΕ κ.λπ.) και των σημαντικών αστικών τάξεων, αλλά και όσο –αναπότρεπτα– η χρόνια οικονομική υποβάθμιση των ΗΠΑ βαθαίνει στον ρόλο του δολαρίου ως παγκόσμιου νομίσματος. Οι ΗΠΑ έχουν το 10% του παγκόσμιου εμπορίου και το 15% του παγκόσμιου ΑΕΠ, αλλά το μισό των πληρωμών για εισαγωγές-εξαγωγές γίνεται σε δολάρια, όπως και πάνω από τα 2/3 άλλων συναλλαγών. Γι' αυτό ο –κατά τα άλλα σύμμαχος των ΗΠΑ– απερχόμενος διοικητής της Τράπεζας της Αγγλίας κάλεσε πρόσφατα στον τερματισμό της εμπορικής και χρηματιστικής κυριαρχίας του δολαρίου. Άλλωστε οι διάφορες «ανადόμενες» ή σημαντικές οικονομίες δεν περίμεναν τη συμβουλή του, διευρύνοντας διαρκώς τα τελευταία χρόνια τα εναλλακτικά συστήματα πληρωμών που παρακάμπτουν το δολάριο (και αχρηστεύουν ένα μέρος των αμερικανικών κυρώσεων). β) Οι φαραωνικές ανισότητες, με το υπερπλούσιο 1% ή και 0,1% να απαλλοτριώνει αμύθητο πλούτο, ενώ όλο και μεγαλύτερες λαϊκές μάζες βυθίζονται στην φτώχεια

και εξαθλίωση, βραχυκυκλώνει κάθε ομαλότητα στην κατανάλωση και στην εμπορευματική κυκλοφορία. Πράγμα που δεν μπορεί πλέον να μετατίθεται στο μέλλον μέσω των χρεών, φέρνοντας έτσι στο φως μια οξεία υπερπαραγωγή.

4) Οι ελίτ στις παραδοσιακές ιμπεριαλιστικές χώρες βρίσκονται μπροστά στη νέα κρίση αδυνατισμένες και διαιρεμένες (πράγμα που αποτυπώνεται και σε μια ολοένα χειρότερη πολιτική κρίση), μάλιστα στο εσωτερικό των ΗΠΑ, ηγέτιδας δύναμης του ιμπεριαλισμού. Αυτή η διαίρεση στις ΗΠΑ έχει έρθει ανοιχτά στην επιφάνεια, για την αύξηση ή μείωση των επιτοκίων από την ομοσπονδιακή τράπεζα Fed (που σημαίνει για το πόσο μπορούν να ρισκάρουν ή να αντέξουν μια ύφεση στις ίδιες τις ΗΠΑ), για τη συνολική στρατηγική της «παγκοσμιοποίησης» ή του οικονομικού «πατριωτισμού» του Τραμπ. Οι κύκλοι δασμών ενάντια στην Κίνα έχουν δημιουργήσει σοβαρότατο πρόβλημα στις εξαγωγές της –κομβικής– αμερικανικής γεωργίας, στις εισαγωγές πολλών κλάδων που υποτίθεται θα οφελούνταν (π.χ. χαλυβουργία).

Η μόνη διέξοδος

Το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα αντιμετωπίζει την έλευση της νέας κρίσης σε συνθήκες σοβαρής εξασθένησής του, εξάντλησης μέσων και μηχανισμών, έλλειψης συντονισμού (π.χ. αποτυχία διεθνών συνόδων), θρυσματισμού της παγκόσμιας οικονομίας, ανταγωνισμού όλων εναντίον όλων, συγκρούσεων και πολέμων. Αυτή είναι η πραγματικότητα πίσω και από τα ιδεολογήματα της «τέταρτης τεχνολογικής επανάστασης», που όσο είναι πραγματική άλλο τόσο αποκαλύπτει το βάθος της κρίσης ενός συστήματος που δεν μπορεί να αφομοιώσει ομαλά αυτές τις εξελίξεις (αντίθετα δημιουργούν πρόσθετες πληγές, απώλεια θέσεων εργασίας και μαζική ανασφάλεια).

Το μόνο που μένει στον καπιταλισμό, μετά από σχεδόν 50 χρόνια μακρού κύματος κάμψης (που χειροτερεύει διαρκώς), αποτυχίας στρατηγικών και πολιτικών (παγκοσμιοποίηση κ.ά.), εξάντλησης εφεδρειών, βουλιάγματος στην παρακμή και σήψη, είναι μια νέα, ιστορικά πρωτοφανής βαρβαρότητα. Οι νέες επιθέσεις που έχουν ξεκινήσει ενάντια στους εργαζόμενους απειλούνται σε έκταση και βάθος άλλο τόσο καταστροφικές όσο 40 χρόνια άγριου νεοφιλελευθερισμού. Για την ώρα, η κρίση του εργατικού κινήματος βαθαίνει στο να ορθωθεί ως αντίπαλο δέος, παρά τους πολλούς ή και μεγάλους αγώνες ανά τον κόσμο – όμως η νέα κρίση του καπιταλισμού και οι τιτανικές συγκρούσεις που θα γεννήσει, μπορούν και πρέπει να γίνουν λίκνο ανασυγκρότησης και αντεπίθεσής της εργατικής τάξης, οικοδόμησης επαναστατικών δυνάμεων, όπου θα κριθεί και η σωτηρία της ανθρωπότητας. –

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΔΕΘ: 7 Σεπτεμβρίου - 6μμ Εγνατία Δεν θα γίνουμε δούλοι και Αποικία μνημονιακών και εργοδοτών Μόνη διέξοδος οι αγώνες των εργαζομένων και της ν

Η ΝΔ, μόλις βγήκε κυβέρνηση, ξεκίνησε να εφαρμόζει άμεσα την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Από δίπλα και ο μνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας, που χτύπησε σκληρά το εργατικό κίνημα στο όνομα δήθεν της «Αριστεράς», σπέρνοντας τεράστια σύγχυση, ανοίγοντας τον δρόμο στη ΝΔ για ακόμα χειρότερα, στηρίζοντας σήμερα τη μνημονιακή «συναίνεση».

Η κατάσταση αυτή, μετά το αποτέλεσμα της 7^{ης} Ιούλη, δημιούργησε ένα μνημονιακό κοινοβούλιο έκτρωμα, που εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Τα μνημόνια αποτελούν μια ακραία αντεργατική πολιτική, που απέτυχε στους διακηρυγμένους στόχους για μείωση χρέους, αύξηση επενδύσεων, ανάπτυξη κ.λπ., αλλά ισοπέδωσε τα δικαιώματα των εργαζομένων και κράτησε όρθιο ένα άθλιο πολιτικό προσωπικό. Ο Μητσοτάκης και το άγριο νεοφιλελεύθερο επιτελείο του, με τα πιο διεφθαρμένα, επικίνδυνα και γνωστά για το μίσος τους προς τους εργαζόμενους πρόσωπα (Αδωνις, Βορίδης, Μπογδάνος, Παπαδημητρίου κ.λπ.), με κυνισμό συνεχίζει την εφαρμογή των μνημονίων με ακόμα πιο αντιδραστικές «μεταρρυθμίσεις»: 1) Ενισχύουν το Κράτος Έκτατης Ανάγκης ανακοινώνοντας την πρόσληψη 1500 αστυνομικών, επαναφορά τις τραμπούκικης ομάδας ΔΕΛΤΑ, ενίσχυση της ομάδας ΔΙΑΣ, εξαπολύοντας κατασταλτικές επιχειρήσεις στα κέντρα των πόλεων κ.λπ. 2) Προχώρησαν άμεσα στην ψήφιση νομοσχεδίου που καταργεί το πανεπιστημιακό άσυλο και ταυτόχρονα πραξικοπηματικών τροπολογιών που ενισχύουν την εργοδοτική αυθαιρεσία (κατάργηση υποχρέωσης του εργοδότη να δικαιολογεί τις απολύσεις, κατάργηση της συνυπευθυνότητας των εταιρειών για την καταπάτηση των εργατικών δικαιωμάτων από τους εργολάβους που χρησιμοποιούν). 3) Ετοιμάζουν τροπολογία για τον συνδικαλιστικό νόμο, που πρακτικά θα καταργήσει

μεγαλύτερη φτώχεια και εξαθλίωση. 5) Ετοιμάζουν μείωση: των παροχών υγείας, ανεργίας, εργατικής κατοικίας και εστίας, συνολικά 2,6 δισ. ευρώ – ενώ διακήρυξαν την ιδιωτικοποίηση της επικουρικής ασφάλισης, προάγ-γελο συνολικής ιδιωτικοποίησης της κοινωνικής ασφάλισης. Αυτά είναι τα «δωράκια» στους δανειστές ενόψει της 4^{ης} αξιολόγησης (Σεπτέμβριος), υποτίθεται –όπως ψεύδονται– για να ζητήσουν μείωση των πρωτογενών πλεονασμάτων.

Το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης γίνεται ακόμα πιο στυγνό. Με την απειλή νέων απολύσεων. Με μια αγορά εργασίας ζούγκλα, τον εργαζόμενο έρμαιο του εργοδοτικού δεσποτισμού. Με μισθούς φιλοδωρήματα, χωρίς ωράριο ή συλλογική σύμβαση, με τους εργοδότες να τραμπουκίζουν με κάθε μορφής βία και το όπλο των ψευδομηνύσεων και των δικαστηρίων! Με μέτρα που δυσκολεύουν ολοένα τη συλλογική οργάνωση και πάλη των εργαζομένων, στοχεύοντας στην πλήρη ατομικοποίηση και υποταγή τους. Προσπαθούν να επιβάλουν παντού την χούντα της αγοράς (ανταγωνισμός, αξιολόγηση, εργοδοτικό/διευθυντικό δικαίωμα, ενοχοποίηση των εργαζομένων κ.α.) και την συκοφάντηση/ποινικοποίηση των αξιών του εργατικού κινήματος (αλληλεγγύη, συλλογικότητα, οργάνωση, εργατική δημοκρατία) για να μας οδηγήσουν στην υποταγή και την δουλοποίηση.

Η ήττα της 7ης Ιουλίου δεν είναι μόνο εκλογική. Οι μνημονιακοί, με κύριο ανοιχτό εκφραστή αυτή την στιγμή τη ΝΔ, αλλά ύπουλο συμπλήρωμα τον ΣΥΡΙΖΑ, έχουν ενισχυθεί ώστε συντηρητικά και αντιδραστικά κομμάτια να βγαίνουν κύματα ιδιωτικοποιήσεων σε ότι έχει απομείνει από τις δημόσιες υπηρεσίες (ΔΕΗ, ΕΛΠΕ, αποκρατικοποίηση ΕΛ. Βενιζέλος κτλ), καθώς και στα κοινωνικά αγαθά (υγεία, παιδεία, πρόνοια, υποδομές κ.λπ.), μετατρέποντας τα σε πανάκριβα εμπορεύματα για λίγους – που σημαίνει ακόμα

Η κατάσταση επιδεινώνεται για τους εργαζόμενους από την κρίση στο συνδικαλιστικό κίνημα, με κύρια ευθύνη της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ) αλλά και των αριστερών δυνάμεων. Η επανεμφάνιση διαλυτικών και εκφυλιστικών φαινομένων (νοθεία, βία, διορισμένες διοικήσεις κ.λπ.) στη ΓΣΕΕ και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, έχει οδηγήσει σε παράλυση. Συνυπεύθυνες οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που καλλιεργούν συστηματικά την διαίρεση του εργατικού κινήματος ενώ έχουν σχεδόν παραλύσει όλες τις διαδικασίες (διάλυση συνεδρίων της ΓΣΕΕ, Εργατικών Κέντρων και Ομοσπονδιών, τραμπουκισμοί, προσφυγή στα αστικά δικαστήρια κ.λπ.). Με την βρώμικη πολιτική του, συναγωνίζεται την αστικοποιημένη γραφειοκρατία, εμπλέκει όλο και περισσότερο την αστική δικαιοσύνη και το κράτος στις συνδικαλιστικές διεργασίες, πράγμα πολύ επικίνδυνο φαινόμενο για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Μεγάλες οι ευθύνες της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, που ρίχνει νερό στο μύλο της διαίρεσης, παλινωδώντας ανάμεσα σε υπεραριστερούς σεχταρισμούς και ακολουθητισμό σε ΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ.

Μέτωπο ενάντια σε Πόλεμο, Εθνικισμό, Ιμπεριαλισμό, Φτώχεια, Καταστολή!

Για την Ενότητα και Αντεπίθεση του εργατικού κινήματος!

Με την απειλή του πολέμου να πλησιάζει όλο και περισσότερο, ο Μητσοτάκης παλεύει να ξεπεράσει τον Τσίπρα στην εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ-NATO. Με περισσότερες βάσεις, εξοπλισμούς, εμβάθυνση των συμμαχιών με τα πιο αντιδραστικά καθεστώτα της περιοχής, αναγνώριση του αποτυχημένου πραξικοπηματία Γκουαϊδό στην Βενεζουέλα. Για τα κέρδη μιας χούφτας πολυεθνικών και μεγαλοκαπιταλιστών, οξύνουν τυχοδιωκτικά τον ανταγωνισμό με την Τουρκία για ΑΟΖ και ενέργεια, προσπαθώντας να μας ρίξουν στάχτη στα μάτια με την πατριδοκαπηλεία τους. Κανένας εργαζόμενος και νέος να μην πέσει στην παγίδα του εθνικισμού και των «εθνικών συμφερόντων». Δεν έχουμε κανένα συμφέρον στην τυχοδιωκτική «αναβάθμιση» του ελληνικού καπιταλισμού, στα συμφέροντα των καπιταλιστών στους αγωγούς της ενέργειας, που γι' αυτά μας θέλουν κρέας για τα κανόνια τους

Μόνο πραγματικό συμφέρον μας η υπεράσπιση και επέκταση

ΔΕΘ 2019

-ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ- ΣΑΒΒΑΤΟ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ Εγνατία με Αγ.Σοφίας 6μμ

ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΔΟΥΛΟΙ ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΩΝ-ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ και αποικία ΕΕ/ΗΠΑ

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας www.okde.gr

— Ενίσχυση των συνδικάτων και κάθε μορφής αυτοοργάνωσής μας

— Ενότητα μέσα στους αγώνες και διαρκής αγώνας για την ενότητά μας

— Μόνο με αγώνες θα υπερασπίσουμε και θα διεκδικούμε τα δικαιώματά μας

ία με Αγίας Σοφίας 7 - ΗΠΑ και ΕΕ νεολαίας

των εργατικών, κοινωνικών, συνδικαλιστικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων μας. Για να γίνει αυτό, πρέπει να βάλουμε τέλος στην αδράνεια και αναμονή, στην απόγνωση και ματαιότητα όπου μας θέλουν να βουλιάξουμε. Να προχωρήσουμε στην οργάνωσή μας παντού. Για ένα νέο γύρο αγώνων, που θα προωθήσει την ενότητα και ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, θα γκρεμίσει το καθεστώς των Μνημονίων και όλες τις δυνάμεις που τα εφάρμοσαν. Που θα βάλει τις βάσεις για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, τη μόνη δύναμη που μπορεί να εφαρμόσει ένα «αντίστροφο μνημόνιο» σε όλους αυτούς που μας οδήγησαν στην καταστροφή. Όστε να αρχίσουν να επουλώνονται οι πληγές, να ανοίξει ο δρόμος για μια κοινωνία χωρίς ανεργία, φτώχεια, εκμετάλλευση, οικολογικές καταστροφές, πόλεμο. Μία κοινωνία σοσιαλιστική.

Να σταματήσουμε την επίθεση της ΝΔ. Κάτω όλες οι μνημονιακές δυνάμεις (ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.) και κυβερνήσεις. Κάτω τα Μνημόνια Διαρρείας.

Να επαναφέρουμε-διευρύνουμε όλα τα εργασιακά, κοινωνικά, συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματά μας.

Διαγραφή του χρέους. Έξω από Ευρώ/ΕΕ. Κοινή πάλη των εργαζόμενων στην Ευρώπη.

Εθνικοποίηση των τομέων-κλειδιά της οικονομίας, χωρίς αποζημίωση, με εργατικό έλεγχο.

Ενάντια σε πόλεμο, ιμπεριαλισμό, εθνικισμό. Διεθνισμός εργατών και λαών. Έξω ΝΑΤΟ-βάσεις. Όχι στους εξοπλισμούς. Κάτω ο αντιδραστικός άξονας με Ισραήλ-Αίγυπτο-Κύπρο.

Ο.Κ.Δ.Ε.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ergatikipali@okde.gr – www.okde.gr

Τηλ. επικοινωνίας για τη μετακίνηση – συμμετοχή στη διαδήλωση: 6932239468

Διεύρυνση ΣΥΡΙΖΑ

Με αγώνες να καθαρίσουμε την κόπρο της Κεντροαριστεράς

Μετά τις εκλογές της 7^{ης} Ιούλη η ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ διεμήνυσε ότι το κόμμα «θα εκπροσωπεί τις εφικτές αλλαγές εντός του υπάρχοντος παγκόσμιου πλαισίου»! Θα υπηρετήσει δηλαδή με συνέπεια τις ανάγκες του συστήματος από τα έδρανα της αντιπολίτευσης, όπως ακριβώς έκανε και σαν κυβέρνηση. Και πραγματικά στα πρώτα αντιπολιτευτικά του βήματα ο ΣΥΡΙΖΑ δίνει ρεσιτάλ «υπευθυνότητας», μαζί με τα άλλα αστικά κόμματα. Μετά τις αβρότητες στις τελετές παράδοσης-παραλαβής στα υπουργεία, ξεχείλισε η «συναίνεση» με την υπερψήφιση του νέου προέδρου της Βουλής, των προτάσεων για τον ΕΝΦΙΑ και τις 120 δόσεις, του νομοσχεδίου για το γενικευμένο φακέλωμα, ενώ στα συνδικάτα οι ΣΥΡΙΖΑίοι ξορκίζουν τις απεργίες και κινητοποιήσεις (βλ. ΑΔΕΔΥ).

Φαντασίωση η «αντιπολίτευση δρόμου»

Αυτό είναι το σχέδιο Τσίπρα, μια αντιπολίτευση ίδια και χειρότερη από την κυβερνητική πολιτική πρακτική του ΣΥΡΙΖΑ, που θα βάζει πλάτη στις σκληρές μνημονιακές πολιτικές σε βάρος των εργατικών και λαϊκών αναγκών και προς όφελος των καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών. Αυτό το σχέδιο Τσίπρα είναι και το μοναδικό για τον ΣΥΡΙΖΑ.

Όσοι φαντασιώνονται κάποια εσωκομματική «αντιπολίτευση», που υπερασπίζεται κάποια υποτιθέμενη αριστερή ταυτότητα θα διαψευστούν οικτρά. Ο Π. Σκουρλέτης, ο Ν. Φίλης, ο Ν. Βούτσης και άλλοι επικριτές της γραμμής Τσίπρα, υπερασπίζονται με σθένος την καταστροφική, 4ετή διακυβέρνησή τους. Διαισθάνονται όμως ότι η διεύρυνση, με τη μαζική εισροή νέων μελών, τους απειλεί με περιθωριοποίηση. Ο εκτοπισμός από την αλλαγή φρουράς στην κομματική εξουσία είναι το ταπεινό περιεχόμενο των εσωκομματικών συγκρούσεων, επομένως αυτές δεν συνιστούν καμία «ευκαιρία» για τις δυνάμεις του κινήματος. Πρόκειται για νοσηρή κατάσταση γύρω από την νομή της εξουσίας και των προνομίων της, συνηθισμένη στην αστική πολιτική, που σε τίποτε δεν έχει να ωφελήσει τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι επαναστάτες, οι δυνάμεις που αναφέρονται στα ανεξάρτητα συμφέροντα της εργατικής τάξης πρέπει να χαράξουν μια καθαρή διαχωριστική γραμμή με τα ρετάρια του ΣΥΡΙΖΑ.

Ούτε σκοπεύει, ούτε μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να στραφεί προς το κίνημα και τις κινητοποιήσεις, δεν το έκανε άλλωστε ποτέ. Το κίνημα των Αγανακτισμένων δεν το προκάλεσε, δεν έπαιξε σε αυτό κανέναν ρόλο, μόνο το βρήκε και το εκμεταλλεύτηκε. Πιθανόν να επιχειρήσει κάποια ερείσματα σε χώρους, όπως ο συνδικαλισμός και η τοπική αυτοδιοίκηση, στρεφόμενος προς την αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλά αυτό αν γίνει, θα είναι ακριβώς για να εμποδίσει και να φρενάρει τις αγωνιστικές διεκδικήσεις. Ο ΣΥΡΙΖΑ θα προσπαθήσει να περιθωριοποιήσει κάθε αγωνιστική φωνή, εκμεταλλευόμενος το δυσμενή συσχετισμό για τα εργατικά κίνημα και την Αριστερά. Θα θελήσει ακόμη να ενσωματώσει κάθε αριστερή φωνή, με πλατιά ανοίγματα και πλαδαρά σχήματα, κι αυτός είναι ένας κίνδυνος που δεν πρέπει να υποτιμηθεί. Οι δυνάμεις του κινήματος πρέ-

πει να κρατηθούν μακριά από αντιδεξιά μέτωπα, να αντιμετωπίσουν τον ΣΥΡΙΖΑ σαν αυτό που είναι, ένα αστικό, μνημονιακό κόμμα.

Κόμμα χυλός, με παντοδύναμο πρόεδρο

Αυτοί οι πολιτικοί στόχοι καθορίζουν και τα οργανωτικά ζητήματα. Ο Τσίπρας βάζει σε εφαρμογή τον μετασχηματισμό σε «πλατύ, μαζικό, προοδευτικό, δημοκρατικό κόμμα», στα πρότυπα της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας. Στη συνεδρίαση της Πολιτικής Γραμματείας ανακοίνωσε το φιλόδοξο στόχο για 180.000 μέλη μέχρι το συνέδριο του κόμματος. Δηλ. ένας στους δέκα ψηφοφόρους να είναι μέλος, όταν οι Εργατικοί στη Βρετανία, ίσως το μεγαλύτερο κόμμα της δυτικής Ευρώπης με 500.000 μέλη έχει λιγότερο από 4% της εκλογικής βάσης. Γι' αυτό τον σκοπό αποφασίστηκε η έναρξη καμπάνιας εγγραφών για νέα μέλη ενόψει του επικείμενου Συνεδρίου, το οποίο θα προετοιμάσει μια «μεικτή» οργανωτική επιτροπή αποτελούμενη από στελέχη τόσο του ΣΥΡΙΖΑ όσο και της Προοδευτικής Συμμαχίας (υποβαθμίζοντας αυτόματα την Κεντρική Πολιτική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ μέχρι την τελική ενοποίηση που θα επισφραγίσει το συνέδριο).

Δεν είναι βέβαια ότι τώρα θυμήθηκαν την οργάνωση του κόμματος (θυμίζουμε ότι μετά την προδοσία του ΟΧΙ άδειασαν οι κομματικές οργανώσεις, αφού σχεδόν όλα τα στελέχη φώλιασαν στην κυβέρνηση και τον κρατικό μηχανισμό!). Το μόνο που τους νοιάζει είναι η αριθμητική ενίσχυση του ΣΥΡΙΖΑ, ώστε να καταφέρει να κυριαρχήσει σαν κεντροαριστερή συμμαχία έναντι του ΚΙΝΑΛ. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η σπουδή για την προσχώρηση των συνεργαζόμενων της Προοδευτικής Συμμαχίας από ΔΗΜΑΡ, πρώην ΠΑΣΟΚων, Οικολόγων, «προσωπικότητων», επιχειρηματιών σαν τον Π. Κόκκαλη κ.α., καθώς και η προσπάθεια ενίσχυσης των δεσμών με το Κόμμα των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών. Στόχος ένα κόμμα-χυλός με τη συνύπαρξη σαν «συνιστωσών» διάφορων παλιών και νέων μεταλλαγμένων αριστερών και ρεταλιών της σοσιαλδημοκρατίας, που δεν ζητάνε τίποτε άλλο παρά μερίδια εξουσίας.

Επιθυμία της ηγετικής ομάδας είναι και η εκλογή του προέδρου του κόμματος από τη βάση (ο Αλ. Τσίπρας δεν απέκλεισε ακόμη και σύσσωμης της ηγεσίας), ένα σύστημα που στην Ελλάδα υιοθέτησαν και το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ από ένα σημείο και μετά. Για την οργανωτική προσέλκυση μελών, λένε! Στην πραγματικότητα θέλουν την ενίσχυση του καθαρά αρχηγοκεντρικού χαρακτήρα του κόμματος με την αποσύνδεση της εκλογής του προέδρου από το συνέδριο. Θέλουν έτσι να κάνουν ακόμη μεγαλύτερη την απόσταση ανάμεσα στα μέλη και την ηγεσία, ώστε η τελευταία να καθορίζει τελείως αυτόνομα το πολιτικό στίγμα. Στην ίδια κατεύθυνση εντάσσονται και οι προτάσεις για «ψηφιακό

μετασχηματισμό», για τον eSYRIZA (sic!), βλ. «ψηφιακά» μέλη, «ψηφιακές» ψηφοφορίες κλπ.

Στην Πολιτική Γραμματεία τέθηκαν και άλλα ταπεινά θέματα και πάρθηκαν αποφάσεις όπως η απόσπαση στο κόμμα του ενός από τους δύο επιστημονικούς συνεργάτες που δικαιούται ο κάθε βουλευτής, αλλά και ενός αποσπασμένου, καθώς και η καταβολή του 40% της βουλευτικής αποζημίωσης στο κόμμα –διπλάσιο από αυτό που καταβαλλόταν μέχρι τώρα. Οι αντιδράσεις βουλευτών ήταν πολλές, που διαφώνησαν δηλώνοντας πως αδυνατούν «να τα βγάλουν πέρα»! Στόχος και αυτών των αποφάσεων δεν ήταν η λιτή διαβίωση των στελεχών, αλλά το άνοιγμα του δρόμου για την αντικατάσταση του ηγετικού πυρήνα.

Είναι σαφές ότι η ηγετική ομάδα γύρω από τον Τσίπρα θα κάνει ό,τι θέλει μέσα στο κόμμα. Όμως το ερώτημα είναι αν μπορεί να κάνει αυτά που θέλει στην κοινωνία και την πολιτική. Γιατί η νεκράνσταση της σοσιαλδημοκρατίας στην εποχή του παροξυσμού της καπιταλιστικής κρίσης είναι περίπου σαν να θες να τετραγωνίσεις τον κύκλο. Δεν υπάρχουν σήμερα οι όροι (οικονομικοί, πολιτικοί, ιδεολογικοί, κοινωνικοί) για να τροφοδοτήσουν ένα τέτοιο κόμμα. Η Κεντροαριστερά υπάρχει μόνον στα μυαλά διαφόρων άστεγων πολιτικών και πανεπιστημιακών που έχουν «πολλά» να πουν, λίγα όμως μπορούν να κάνουν.

Το πιο πιθανό είναι να επαναπαυτεί στο ποσοστό του 31,5%, χωρίς πολιτική ατζέντα, χωρίς δυνατότητες να διαμορφώσει σχέσεις εκπροσώπησης, επενδύοντας στην φθορά της ΝΔ και κυρίως στην υποχώρηση του κινήματος. Όμως αυτή η πορεία έχει στενά όρια, το επόμενο διάστημα ο ΣΥΡΙΖΑ θα δεχτεί σοβαρές πιέσεις. Όχι μόνο από κεφάλαιο και ιμπεριαλιστές για να τους υπηρετήσει όλο και πιο πιστά. Όχι μόνο από τις φυγόκεντρες τάσεις παλιών στελεχών που εκτοπίζονται από τα ανοίγματα. Αλλά και από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που θα βρεθούν αντιμέτωπα με κύματα σκληρών αντιδραστικών μέτρων, αναζητώντας αξιόπιστες πολιτικές. Οι δυνάμεις του κινήματος, οργανώσεις και αγωνιστές, πρέπει να μπορούμε μπροστά, για την ανασυγκρότηση και την ανασύνθεση του εργατικού κινήματος. Με κοινή δράση και αγώνα να συμβάλλουμε στο αναγκαίο ξεκαθάρισμα στα μυαλά των εργαζομένων αλλά και στις γραμμές του κινήματος από τις καταστροφικές ρεφορμιστικές αυταπάτες και κάθε πολιτική αλητεία.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Brexit

Το Ηνωμένο Βασίλειο δεν είναι πια ενωμένο

Μεγάλες πολιτικές αναταραχές εξελίσσονται στο Ηνωμένο Βασίλειο μετά και την ανάδειξη του Μπόρις Τζόνσον στην ηγεσία του Συντηρητικού Κόμματος και στην πρωθυπουργία. Ο Τζόνσον δείχνει αποφασισμένος για την έξοδο της χώρας από την ΕΕ και μάλιστα χωρίς συμφωνία.

Ο επικεφαλής του Εργατικού Κόμματος Τζέρεμι Κόρμπιν προχώρησε σε συνάντηση, στην οποία συμμετείχαν το Εθνικό Κόμμα της Σκωτίας, οι Φιλελεύθεροι Δημοκράτες, το Κόμμα των Πρασίνων και η Ανεξάρτητη Ομάδα για την Αλλαγή. Τα κόμματα της βρετανικής αντιπολίτευσης συμφώνησαν να ενεργήσουν από κοινού για να περάσουν νομοσχέδιο που θα υποχρεώνει τον πρωθυπουργό Μπόρις Τζόνσον να ζητήσει παράταση για την έξοδο της χώρας από την ΕΕ, αποτρέποντας ένα Brexit χωρίς συμφωνία στις 31 Οκτωβρίου.

Ο Τζόνσον απάντησε με έναν «σεισμό» για τον πολιτικό κόσμο του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς αποφάσισε να κλείσει τη Βουλή των Κοινοτήτων, από τη δεύτερη εβδομάδα του Σεπτεμβρίου μέχρι και τις 14 Οκτωβρίου. Οι βουλευτές δεν θα συνεδριάσουν παρά για λίγες ημέρες πριν από τη διακοπή των εργασιών μέχρι τις 14 Οκτωβρίου. Αυτό το σφιχτό χρονοδιάγραμμα καθιστά αδύνατο για τους βουλευτές που είναι αντίθετοι με ένα Brexit χωρίς συμφωνία να περάσουν την αναγκαία νομοθεσία για την αποτροπή αυτού του σεναρίου την 31^η Οκτωβρίου. Ο Κόρμπιν κάλεσε σε κινητοποιήσεις για να μην κλείσει η Βουλή και να σταματήσει το - όπως το αποκαλεί - «πραξικόπημα».

Ο Τζόνσον εμφανίζεται αυτή τη στιγμή αποφασισμένος να κατευθύνει το Ηνωμέ-

νο Βασίλειο ταχύτατα προς μια έξοδο χωρίς συμφωνία από την ΕΕ, παρά τις προσπάθειες της αντιπολίτευσης. Η διαίρεση στην πολιτική σκηνή είναι τέτοια που αντιπολίτευση υπάρχει και από το εσωτερικό των Συντηρητικών, με σημαντικά στελέχη να απειλούν τον πρωθυπουργό. Οι διαιρέσεις αυτές πηγάζουν από τα δύο στρατόπεδα που υπάρχουν μέσα στην αστική τάξη, καθώς και από την ανάγκη της εργατικής τάξης να φύγει από τον ζουρλομανδύα της ΕΕ. Το μπλοκ της αστικής τάξης που εκφράζεται κατά κάποιο τρόπο υπέρ μιας συμφωνίας με την ΕΕ έχει επιχειρήματα που μπορούν να χαρακτηριστούν γελοία. Ο διευθύνων σύμβουλος της αλυσίδας super market Sainsbury's, σε συνέντευξή του στο BBC, είπε ότι «η Βρετανία μπορεί να αντέξει χάρη στα αποθηκευμένα καταναλωτικά προϊόντα πρώτης ανάγκης για λίγες μέρες, προτού οι Βρετανοί αισθανθούν τις επιπτώσεις του Brexit και τις πρώτες ελλείψεις αγαθών. Η αναταραχή θα φανεί άμεσα όταν τα ράφια θα αρχίζουν να αδειάζουν από είδη πρώτης ανάγκης, όπως το χαρτί τουαλέτας». Αλήθεια πού ακριβώς νομίζουν ότι βρίσκονται; Στην Ελλάδα του 2015, που μας απειλούσαν (κάτι παρόμοιοι γελοίοι τύποι) ότι αν υπάρξει έξοδος από το ευρώ δεν

θα έχουμε ούτε χαρτί τουαλέτας;

Η Αγγλία βέβαια δεν είναι οποιαδήποτε χώρα της ΕΕ, έχει καταφέρει να μην βγει ηττημένη μέσα από δύο παγκόσμιους πολέμους και φυσικά μπορεί με μια ευκολία να αντιμετωπίσει τις όποιες επιπτώσεις υπάρξουν από πλευράς ΕΕ. Ήδη η Ουάσιγκτον ξεκαθάρισε ότι θα συνεχίσει να στηρίζει το Λονδίνο ακόμα και σε περίπτωση άτακτης εξόδου και θα είναι πρόθυμη να συνάψει συμφωνίες ελεύθερου εμπορίου με τη Βρετανία. Μάλλον το πρόβλημα με το χαρτί τουαλέτας θα το έχουν οι χώρες που θα μείνουν εντός ΕΕ, που συνεχώς υποβαθμίζονται στον παγκόσμιο χάρτη, είτε λόγω των αδιεξόδων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που αναγκαστικά επιδιώκει να εξασθενήσει τις μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις (Γερμανία, Γαλλία κ.λπ.), είτε λόγω των ανερχόμενων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (Κίνα, Ρωσία), που μπορούν να επενδύουν και μέσα στην Ευρώπη.

Ταυτόχρονα, η πλειοψηφία των Βρετανών πιστεύει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο πρέπει να προχωρήσει στην έξοδο του από την ΕΕ «πάση θυσία», σε ποσοστό που φτάνει το 54%, σύμφωνα με πρόσφατες δημοσκοπήσεις. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν επίσης, μετά από

τις πρόσφατες εξελίξεις, ότι το ποσοστό των Συντηρητικών αυξήθηκε κατά 6 μονάδες και η εφαρμογή του σχεδίου του για το Brexit είναι ο μόνος τρόπος να επικρατήσει ο Τζόνσον απέναντι στο κόμμα των ευρωσκεπτικιστών του Φάρατζ.

Η κρίση της ΕΕ βαθαίνει και το Brexit δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα αποτέλεσμα της. Οι αδιέξοδες πολιτικές της ΕΕ, με την εφαρμογή μνημονίων, την κάθετη πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, έχουν οδηγήσει σε μια σειρά από αρνητικά αποτελέσματα για τους ηγέτες της.

Στην περίοδο του Ιμπεριαλισμού, οι αντιφάσεις μεταξύ των παραγωγικών δυνάμεων και των εθνικών συνόρων οξύνονται. Η μόνη λύση για τον βρετανικό λαό είναι το Brexit χωρίς συμφωνία, όμως στα χέρια των ανίκανων αστικών δυνάμεων και επικίνδυνων για τους εργαζόμενους τύπων σαν τον Μπόρις Τζόνσον η κατάσταση εγκυμονεί κινδύνους. Η έξοδος της Βρετανίας από την ΕΕ, για να μπορέσει να επιτευχθεί με επιτυχία και ασφάλεια για τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, πρέπει να οδηγήσει στη σοσιαλιστική επανάσταση. Χρέος των επαναστατών είναι να παλέψουμε για την ανάπτυξη των ταξικών αγώνων και την οικοδόμηση επαναστατικών δυνάμεων, στο Ηνωμένο Βασίλειο και σε κάθε χώρα σε όλη την Ευρώπη. Αυτός είναι ο δρόμος για να νικήσουμε, να διαλύσουμε την αντιδραστική ΕΕ του κεφαλαίου, του ιμπεριαλισμού, του πολέμου και του ρατσισμού και να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική, τις Σοσιαλιστικές Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Ιταλία

Νέα κυβέρνηση, νέα αδιέξοδα

Ενα χρόνο μετά τη συγκρότηση κυβέρνησης στην Ιταλία από το «Κίνημα των 5 Αστέρων» (M5s) και την εθνικιστική «Λέγκα του Βορρά», η Ιταλία δεν είδε σημαντικές διαφορές στην διακυβέρνησή της, εκτός από την επιθετική αντιμεταναστευτική πολιτική του Σαλβίνι (αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και υπουργός Εσωτερικών, επικεφαλής της Λέγκας). Η κυβέρνηση παρά την αντί-ΕΕ ρητορεία της επέλεξε ως πρωθυπουργό τον Τζουζέπε Κόντε, έμπιστο της Κομισιόν.

Οι Ευρωεκλογές διαφοροποίησαν τα πολιτικά δεδομένα. Η Λέγκα ήταν πρώτο κόμμα με 34,3%, εκφράζοντας μια συντηρητική στροφή της κοινωνίας αλλά και επιβραβεύοντας την «αντιπαράθεση» του Σαλβίνι με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Το M5s κατέρρευσε στο 17% (από 30% στις εθνικές εκλογές) αφού δεν θέλησε να υλοποιήσει καμία από τις φιλολαϊκές δεσμεύσεις του, υποτάχθηκε στην ΕΕ και σέρνονταν πίσω από την αντιμεταναστευτική πολιτική του Σαλβίνι, αρκούμενο στα οφέλη της εξουσίας. Το «Δημοκρατικό Κόμμα» ανέκαμψε στο 22,7%. Αμέσως μετά τις ευρωεκλογές, ο Σαλβίνι επεδίωξε να διαλυθεί το κυβερνητικό σχήμα και να γίνουν εκλογές ώστε να αποτυπωθεί ο νέος πολιτικός συσχετισμός και να πάρει τα ηνία της κυβέρνησης. Έτσι, στις 9 Αυγούστου, κατέθεσε πρόταση μομφής εναντίον του Κόντε ζητώντας από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, Ματαρέλα, εκλογές.

Ο ιταλικός καπιταλισμός σε απόγνωση, η αστική τάξη διαιρεμένη

Η ιταλική οικονομία μέσα στο δυσμενές διεθνές οικονομικό περιβάλλον (εμπορικός πόλεμος ΗΠΑ-Κίνας, στασιμότητα Γερμανίας και ΕΕ, επερχόμενη κρίση, κ.α.), χτυπάει καμπανάκι κινδύνου. Το ιταλικό δημόσιο χρέος έχει σκαρφλώσει στο 132,2% του ΑΕΠ (2,4 τρις. ευρώ) ενώ το 2020 θα φτάσει στο 135,2%. Το έλλειμμα για το 2019 θα είναι τουλάχιστον 2,1% του ΑΕΠ. Το ιταλικό ΑΕΠ συρρικνώνεται το 2ο τρίμηνο του 2019 για τρίτη συνεχόμενη φορά. Οι τράπεζες είναι «γεμάτες»

κόκκινα δάνεια και επισφάλειες. Το λαϊκό εισόδημα συρρικνώνεται, οι τιμές αυξάνουν, η ανεργία είναι υψηλή ειδικά στο Νότο και στους νέους.

Η ιταλική οικονομία δεν είναι μόνο χρεοκοπημένη αλλά υποφέρει και από την διαίρεση της ιταλικής αστικής τάξης, (διαίρεση που εμφανίζεται σχεδόν σε όλες τις ευρωπαϊκές αστικές τάξεις). Μία μερίδα της αντιλαμβάνεται ότι δεν μπορεί να συνεχίσει μέσα στα ασφυκτικά πλαίσια της ΕΕ ενώ μια άλλη μερίδα της επιθυμεί την παραμονή σε αυτήν. Αυτή η διαίρεση εκφράζεται και στο πολιτικό επίπεδο. Η «Λέγκα» (έχοντας πίσω της τους νεοφασίστες «Αδελφοί της Ιταλίας» και την «Forza Italia» του Μπερλουσκόνι) επιθυμεί μια σημαντική διαφοροποίηση από τους κανόνες της ΕΕ, κι αυτό δεν αφορά την επιφάνεια, δηλαδή το «μεταναστευτικό ζήτημα, αλλά την ουσία: θέλει επαναφορά εθνικού νομίσματος (ή τουλάχιστον μια ενδιάμεση κατάσταση), ανεξαρτησία από το Σύμφωνο Σταθερότητας, διαφοροποίηση των διεθνών συμμαχιών (Ρωσία, Κίνα, κ.α.). Στην πράξη αρχίζει να χαράζει μια πολιτική εξόδου από την ΕΕ. Αντίθετα, το M5s και το Δημοκρατικό Κόμμα θέλουν παραμονή στην ΕΕ, εφαρμογή των «ευρωπαϊκών μεταρρυθμίσεων» δηλαδή μνημονίων, και πιστή τήρηση των πολιτικών της.

Πολιτικό αδιέξοδο, πολιτικό πραξικόπημα και πολιτικό τσίρκο

Τέλος Σεπτεμβρίου ξεκινούν οι διαπραγματεύσεις της Κομισιόν με τις χώρες της ΕΕ για τους προϋπολογισμούς του 2020. Με την Ιταλία η διαπραγμάτευση θα κατέληγε σίγουρα σε αδιέξοδο, ειδικά μετά την πρόσφατη εκλογική ενίσχυση του Σαλβίνι. Για αυτό και οι Βρυξέλλες, με την σύμπραξη της φιλοΕΕ μερίδας της ιταλικής αστικής τάξης, μετά τις απειλές για κυρώσεις (3,5 δισ. σε πρώτη φάση), εφάρμοσαν σχέδιο για αλλαγή κυβέρνησης χωρίς εκλογές –παρά την αντίθετη θέληση του 65% των Ιταλών σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις– ώστε να παραμείνει πρωθυπουργός ο διαλεκτός τους Τζουζέπε Κόντε. Το πρόβλημα είναι ότι ο Κόντε πρέπει να στηριχθεί στα δύο

κόμματα, το M5s και το Δημοκρατικό Κόμμα (Δ.Κ.), που μέχρι πρόσφατα όχι μόνο δεν συζητούσαν μεταξύ τους αλλά δεν ήθελαν να δουν καν το ένα το άλλο, και βρίζονταν αναμεταξύ τους.

Έτσι, οι πολιτικές συνομιλίες μεταξύ του M5s και του Δημοκρατικού Κόμματος (Δ.Κ.) επικεντρώθηκαν αρχικά στο πρόσωπο του πρωθυπουργού. Το M5s επέμενε να είναι ο Κόντε ώστε να φανεί ότι και η νέα κυβέρνηση είναι συνέχεια της προηγούμενης και έχει την πολιτική σφραγίδα του M5s. Ένας τρόπος για να «διασκεδάσει» την αποστροφή των ψηφοφόρων του για το Δ.Κ., αφού ήταν το M5s που μέχρι πρόσφατα υποσχονταν να στείλει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας όλα τα παλιά διεφθαρμένα κόμματα και ειδικά το Δ.Κ. ενώ τώρα κάνει κυβέρνηση μαζί του. Από την άλλη, το Δ.Κ. κατ' εντολή της ΕΕ συμφώνησε να μπει στην κυβέρνηση, παρόλο που χαρακτήριζε έως πρόσφατα το M5s ως «λαϊκιστές και ανίκανους». Με άλλα λόγια, ο πρόεδρος Ματαρέλα κατάφερε να σχηματιστεί κυβέρνηση μεταξύ των δύο κομμάτων και με πρωθυπουργό τον Κόντε, αλλά μετέτρεψε την πολιτική κρίση σε πολιτικό τσίρκο και πολιτική γελοιοποίηση.

Όπως και να 'χει, πολύ γρήγορα θα φθαρουν τα δύο κόμματα και η νέα κυβέρνηση και τότε, αν δεν ισχυροποιηθεί το εργατικό κίνημα και η επαναστατική αριστερά για να σταματήσει η σύγχυση των εργαζομένων, θα έρθει η ώρα των ακροδεξιών και του Σαλβίνι, ο οποίος ήδη υπόσχεται ότι η δική του φασιστική καταστολή θα είναι αποτελεσματικότερη από την καταστολή της ΕΕ, για την αντιμετώπιση του εργατικού κινήματος και των αδιεξόδων της ιταλικής αστικής τάξης και του ιταλικού καπιταλισμού.

■ Α.Φ.

Προκριματικές Εκλογές στην Αργεντινή Κατάρρευση του Μάκρι - Προβάδισμα των Περονικών

Στις 11 Αυγούστου πραγματοποιήθηκαν στην Αργεντινή οι προκριματικές εκλογές, οι λεγόμενες PASO (Πρωτοβάθμιες, Ανοιχτές, Ταυτόχρονες και Υποχρεωτικές). Οι PASO που υιοθετήθηκαν το 2009 (κυρίως για τον εκλογικό περιορισμό της Άκρας Αριστεράς) και αποτελούν ιδιαιτερότητα της Αργεντινής, καθορίζουν τις επίσημες υποψηφιότητες που θα συμμετάσχουν στις προεδρικές εκλογές του Οκτωβρίου, και το αποτέλεσμά τους κατά κανόνα είναι ενδεικτικό για την διαμόρφωση του τελικού αποτελέσματος.

Ο περονικός σχηματισμός «Μέτωπο Όλων» με υποψήφιο πρόεδρο τον Αλμπέρτο Φερνάντες (παλιός περονικός και «κριτικός» στην Κίρχνερ από το 2013 όπου συμμετείχε στον συνδυασμό του «αντιπολιτευόμενου» περονικού Σέργιο Μάσσα) και υποψήφια αντιπρόεδρο την πρώην πρόεδρο Κριστίνα Φερνάντες ντε Κίρχνερ, κατάφερε να συγκεντρώσει το 47,65% των ψήφων. Πέτυχε έτσι την τεράστια διαφορά των 15,5 ποσοστιαίων μονάδων από τον σχηματισμό του προέδρου Μαουρίσιο Μάκρι «Μαζί για την Αλλαγή», ο οποίος περιορίστηκε στο 32% των ψήφων γνωρίζοντας μια σοκαριστική ήττα που κανένας δεν προέβλεπε ούτε περίμενε. Με στημένες δημοσκοπήσεις και γκάλοπ το επιτελείο του Μάκρι και

το μιντιακό κατεστημένο προέβλεπε μια ήττα με πολύ μικρή διαφορά (2-3 μονάδες) κάτι που θα ήταν σχετικά αναστρέψιμο τον Οκτώβριο. Το τελικό αποτέλεσμα είναι ένα τεράστιο σοκ για την πολιτική ελίτ και το επιτελείο του Μάκρι, ο οποίος αφενός αναγκάστηκε να παραδεχτεί την ήττα του κάνοντας λόγο για μια «άσχημη ημέρα» για τη συμμαχία του, αφετέρου μπήκε στην επίθεση εκβιάζοντας με την άσχημη κατάσταση της οικονομίας και την εκρηκτική κατάσταση του χρέους το οποίο έχει εκτιναχθεί. Τις εκλογές ακολούθησε μεγάλο σπεκουλάρισμα των «αγορών» στα αργεντίνικα ομόλογα με το πέσο να χάνει το 20% της αξίας του έναντι του δολαρίου, ενώ το χρηματιστήριο έχασε το 30% της κεφαλαιοποίησής του. Ακολούθησε η παραίτηση του υπουργού οικονομικών Νικολάς Ντουχόβνε στις 17 Αυγούστου.

Η κυβέρνηση του Μάκρι, που ενθάρρυνε το μίσος και τον φόβο, κατέληξε να θαφτεί στον λάκκο που η ίδια άνοιξε και να φθαρεί κυρίως από την αντίσταση των εργαζομένων και τους αγώνες τους. Τα τέσσερα χρόνια φτώχειας και εξαθλίωσης που επιβλήθηκαν στους εργαζόμενους και στα λαϊκά στρώματα δημιούργησαν μια κοινωνική ρωγμή (εκφράστηκε καθαρά με σημαντικές γενικές απεργίες) που την μεγάλωνε συνεχώς η ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική

του Μάκρι. Η αύξηση της δυσaréσκειας των φτωχών στρωμάτων και η επιστροφή της χώρας στην αγκαλιά του ΔΝΤ προκάλεσε τη μαζική απόρριψη της κυβερνητικής ελίτ και ξηγύμνωσε ακόμα περισσότερο τον παρασιτικό χαρακτήρα της κλίκας του Μάκρι. Η μεγάλη ενίσχυση των περονικών (οι οποίοι εμφανίστηκαν λιγότερο διασπασμένοι από κάθε άλλη φορά) οφείλεται σε αυτή την τεράστια δυσaréσκεια και στις δηλώσεις του Φερνάντες πως θα επιδιώξει επαναδιαπραγμάτευση της συμφωνίας που έχει κλείσει η Αργεντινή με το ΔΝΤ και πως θα διακόψει την καταβολή τόκων σε βραχυπρόθεσμο χρέος επαναφέροντας κάποιο στοιχειώδη έλεγχο του χρηματιστικού συστήματος, όπως πχ. στους ελέγχους στην κίνηση των κεφαλαίων (capital controls), κύρια πηγή της σημερινής αχαλίνωτης κερδοσκοπίας των διεθνών Fund πάνω στην οικονομία της χώρας. Ενδεικτικά μετά τις εκλογές το πέσο οδηγήθηκε σε ιστορικά χαμηλά των 53 πέσος προς 1 δολάριο (πριν τις εκλογές ήταν 43 προς 1), οι αποδόσεις των 3ετών ομολόγων εκτινάχθηκαν στο 43% και το 9ετές στο 24,8%, ενώ τα ασφάλιστρα κινδύνου (CDS) εκτινάχθηκαν στις 1010 μονάδες βάσης όταν ένα χρόνο πριν ήταν στις 463 μονάδες.

Το ΔΝΤ δάνεισε 57,1 δις. δολάρια (48,8 δις Ευρώ) στην Αργεντινή με διάρκεια έως το 2021. Η χώρα για το 2018 εμφάνισε πρωτογενές έλλειμμα 2,7%, για το 2019, ο νέος στόχος είναι πρωτογενές έλλειμμα 1,3% του ΑΕΠ και με βάση την απαίτηση του ΔΝΤ το 2020 πρέπει να εμφανίσει πρωτογενές πλεόνασμα 1%. Για να πιάσει αυτούς τους στόχους ο Μάκρι έχει εξαπολύσει ένα απίστευτο φορολογικό σαφάρι μετατρέποντας την Αργεντινή στην χώρα με τους περισσότερους φόρους στον κόσμο. Υπολογίζεται πως φυσικά πρόσωπα και επιχειρήσεις μπορεί να αντιμετωπίσουν έως και 163 δι-

αφορετικούς φόρους, 40 από τους οποίους προέρχονται από την εθνική κυβέρνηση, 40 από τις διάφορες επαρχιακές αρχές και 82 φόροι από τους δήμους. Οι συνολικοί φόροι που επιβαρύνουν κυρίως τα λαϊκά στρώματα της Αργεντινής φθάνουν στο 106% του ετήσιου εισοδήματός τους, κάτι που αποτελεί παγκόσμιο ρεκόρ.

Αυτή η απότομη κατάρρευση του «μακρισμού» προκάλεσε ένα μούδιασμα και μια βαριά σιωπή στους άλλοτε λαλίστατους υποστηρικτές του ανά την λατινοαμερικανική Ήπειρο (Πινιέρα, Μπολσονάρο κ.α), οι οποίοι φοβούνται μην συμπαρασυρθούν στον πάτο μαζί με αυτόν. Το αποτέλεσμα των εκλογών είναι τεράστιας σημασίας δεδομένου ότι ο διεθνής τους αντίκτυπος είναι μεγάλος και δύναται να επηρεάσει το σύνολο του συσχετισμού δύναμης στην Λατινική Αμερική. Ύστερα από τα «Λευκά Πραξικοπήματα» σε σειρά χωρών και την «δεξιά στροφή» με την εκλογή των Μάκρι, Σεμπαστιάν Πινιέρα στην Χιλή και Μπολσονάρο στην Βραζιλία έχει δημιουργηθεί ένα αρκετά ρευστό κλίμα με σημαντικούς αγώνες των εργαζομένων και των λαών (Βραζιλία, απόκρουση πραξικοπήματος Βενεζουέλα, Αργεντινή, Κολομβία), αλλά και με εκλογικές νίκες των λεγόμενων «προοδευτικών» δυνάμεων όπως ο Αντρέας Λόπες Ομπραδόρ στο Μεξικό το 2018. Η φετινή χρονιά θα είναι εξίσου σημαντική μιας και πέρα από την Αργεντινή διεξάγονται προεδρικές εκλογές επίσης τον Οκτώβριο στην Ουρουγουάη και την Βολιβία. Μένει να δούμε πέρα από τις εκλογικές διαδικασίες πως θα εκμεταλλευτεί το εργατικό κίνημα και η επαναστατική αριστερά στην Αργεντινή και σε όλη την Λατινική Αμερική την βαθιά κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος για να προχωρήσει στην ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού/λαϊκού κινήματος και την οργάνωση της αντεπίθεσης των εργαζομένων ενάντια σε καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές σε εθνικό και διεθνές επίπεδο.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

Walmart

Απεργίες ενάντια στην μεγαλύτερη εταιρεία λιανεμπορίου στον κόσμο

Η αλυσίδα πολυκαταστημάτων Walmart της οικογένειας Γουόλτον αποτελεί την μεγαλύτερη και πιο κερδοφόρα πολυεθνική εταιρεία λιανικής πώλησης παγκοσμίως με κέρδη 100 εκατομμύρια δολάρια ημερησίως, ενώ παράλληλα οι 2,2 εκατομμύρια εργαζόμενοι της εταιρείας παγκοσμίως εργάζονται σε άθλιες συνθήκες εργασίας (ελαστικά ωράρια, πενιχροί μισθοί) και υπό συνεχή παρακολούθηση από την διοίκηση της επιχείρησης.

Το ωρομίσθιο ενός εργαζόμενου της Walmart στις ΗΠΑ ανέρχεται στα 11 δολ. (το χαμηλότερο ωρομίσθιο στον κλάδο), όταν την ίδια περίοδο το μεγάλο κίνημα των «δεκαπέντε δολαρίων» στην Αμερική παλεύει για αύξηση του κατώτατου ωρομισθίου, κάτι που έχει επιβληθεί σε πολλές πολυεθνικές (όπως στο αμερικάνικο τμήμα της Amazon) και σε ολόκληρες πολιτείες της Αμερικής.

Ο χαρακτήρας της εταιρείας των Γουόλτον αναδεικνύεται και από το γεγονός ότι, όταν εργαζόμενος της εταιρείας ανώνυμα δημοσίευσε σε γνωστό διαδικτυακό φόρουμ (Reddit) εσωτερική επιστολή της εταιρείας που αφορούσε αλλαγές στις εργασιακές

συνθήκες, εντοπίστηκε από την διοίκηση και αμέσως απολύθηκε. Αυτό το γεγονός προκάλεσε μεγάλη ανησυχία στους εργαζόμενους, καθώς επιβεβαιωνόταν οι φόβοι για στενή παρακολούθηση από την διοίκηση. Έτσι πολλοί προχώρησαν σε κλείσιμο των λογαριασμών τους στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Ενάντια στην απεχθή εργοδοσία των Walmart οι εργαζόμενοι απηύθυναν κάλεσμα για ενίσχυση του επιχειρησιακού σωματείου, με σκοπό να οργανωθούν ενάντια στις κινήσεις αυτές της εταιρείας. Οι εργαζόμενοι της εταιρείας έχουν ήδη αρχίσει να αποκτούν εμπειρία από τους αγώνες τους και αντιστέκονται σθεναρά στις επιθέσεις της εργοδοσίας. Την περασμένη άνοιξη οι εργαζόμενοι του κλάδου της Μασαχουσέτης προχώρησαν σε απεργία διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες εργασίας και αξιοπρεπείς μισθούς. Παρόμοια δράση ανέλαβαν λίγους μήνες μετά οι εργαζόμενοι του κλάδου στην Χιλή, καταφέροντας να κερδίσουν μεγάλες αυξήσεις. Στις αρχές Αυγούστου, μετά την ρατσιστική δολοφονία 22 λατινοαμερικάνων από λευκό σε κατάσταση της εταιρείας στο Ελ Πάσο του Τέξας, εργαζόμενος κάλεσε σε απεργία

με στόχο το σταμάτημα της διάθεσης όπλων στα καταστήματα της εταιρείας.

Όλα αυτά βέβαια δεν συμβαίνουν μονάχα στους κόλπους της Walmart. Είναι το αποτέλεσμα της βαθιάς κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και τις υπερσυσσώρευσης του πλούτου σε λίγους. Μόνο τον τελευταίο χρόνο οι 25 πλουσιότερες οικογένειες της Αμερικής αύξησαν τα κέρδη τους κατά 24% και την συνολική τους περιουσία στα 1,4 τρισεκατομμύρια δολάρια (πάνω από το 1% του παγκόσμιου ΑΕΠ). Την ίδια στιγμή 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι υποσιτίζονται και 2,5 δισεκατομμύρια δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό σύμφωνα με στοιχεία του FAO (Παγκόσμιος Οργανισμός Τροφίμων και Αγροτικής Παραγωγής).

Ο μόνος τρόπος να καταφέρουν ελίτ-καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους να

διογκώσουν τα πλούτη τους και να εξασφαλίσουν τα κέρδη τους είναι με την εφαρμογή του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης που μετατρέπει τους εργαζόμενους σε δουλοπάροικους δίχως δικαιώματα (υγεία, ασφάλιση, ρεύμα, δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα), με ελαστικές μορφές εργασίας, ψίχουλα για μισθό και εξαντλητικά ωράρια, συνεχή παρακολούθηση από την εργοδοσία, και αστυνομική καταστολή ενάντια σε όποιον αγωνίζεται για την ζωή του.

Οι εργαζόμενοι της Walmart αποτελούν παράδειγμα για το εργατικό κίνημα, δείχνουν πως μόνο με τους αγώνες μας σε κάθε χώρο εργασίας, με την ενίσχυση των σωματείων μας και την πάλη για την ενότητα των εργαζομένων μπορούμε να αντιστρέψουμε αυτήν την κατάσταση που έρχεται να ισοπεδώσει την παγκόσμια εργατική τάξη.

ΣΟΥΔΑΝ: Συμφωνία και μεταβατική κυβέρνηση αντιπολίτευσης-στρατιωτικών

Υπογράφηκε στις 17 Αυγούστου, μετά από σχεδόν δυο μήνες σκληρών διαπραγματεύσεων, η τελική συμφωνία και η συνταγματική διακήρυξη μεταξύ της στρατιωτικής ηγεσίας του Σουδάν και του Μετώπου για την Ελευθερία και την Αλλαγή. Μπαίνει έτσι τέλος στη δικτατορία που είχε επιβάλλει η στρατιωτική ηγεσία από τις 11 Απρίλη οπότε και καθαιρέθηκε ο επί 30 χρόνια δικτάτορας Αλ Μπασίρ κάτω από την πίεση του μαζικού λαϊκού κινήματος που μαίνεται ανυποχώρητο από τα τέλη Δεκέμβρη του 2018. Αναμένεται ο σχηματισμός μια μεταβατικής κυβέρνησης με πλειοψηφική συμμετοχή των κομμάτων και δυνάμεων της αντιπολίτευσης (6 έναντι 5 στρατιωτικών), που θα οδηγήσει τη χώρα, σε 3 περίπου χρόνια, σε ελεύθερες δημοκρατικές εκλογές.

Παρόλο που το αίτημα του επαναστατημένου σουδανικού λαού ήταν και εξακολουθεί να είναι μια δημοκρατικά εκλεγμένη, προοδευτική κυβέρνηση που να εκπροσωπεί όλες τις εθνικές, θρησκευτικές και κοινωνικές ομάδες, η συμφωνία αποτελεί οπωσδήποτε νίκη του κινήματος και η συμμετοχή της στρατιωτικής ηγεσίας φαίνεται να αποτελεί ένα αναγκαστικό συμβιβασμό αποδεκτό από το μεγαλύτερο μέρος των Δυνάμεων για την Ελευθερία και την Αλλαγή και από την σημαντικότερη συνιστώσα της, την Ένωση των Επαγγελματιών του Σουδάν, αδιαμφισβήτητη ηγεσία του κινήματος.

Η συμφωνία και η νέα κυβέρνηση

Η συμφωνία αντικατοπτρίζει το σημερινό συσχετισμό δυνάμεων όπως εκφράζεται στην παρούσα μεταβατική φάση. Η μεταβατική κυβέρνηση αποτελείται από έντεκα μέλη, πέντε στρατιωτικούς (ανάμεσα τους ο μέχρι σήμερα ηγέτης του Στρατιωτικού Συμβουλίου Αμπντέλ Φατάχ Αλ Μπουρχάν και ο ηγέτης των παραστρατιωτικών Δυνάμεων Ταχείας Υποστήριξης Μοχάμεντ Χαμντάν Ντάγκαλο), πέντε πολιτικούς-μέλη της αντιπολιτευόμενης συμμαχίας και ένα ακόμα πολιτικό κοινής αποδοχής. Ο τελευταίος, που έχει και τη θέση του πρωθυπουργού, είναι ο Αμπντουλάχ Χαμντόκ, οικονομολόγος με συμμετοχή σε πλήθος διεθνών οργανισμών, στον οποίο είχε προσφέρει, το 2017, το υπουργείο Οικονομικών ο δικτάτορας Αλ Μπασίρ, πρόταση που ο Χαμντόκ είχε απορρίψει. Για τους προσεχείς 21 μήνες πρόεδρος του κυβερνητικού συμβουλίου θα είναι ο Μπουρχάν και θα ακολουθήσει, για 18 μήνες, κάποιος από τα πολιτικά μέλη.

Μετά από έντονες πιέσεις, οι στρατιωτικοί αναλαμβάνουν το υπουργείο Άμυνας και Εσωτερικών, ενώ οι υπόλοιπες υπουργικές θέσεις θα καλυφθούν από στελέχη της αντιπολίτευσης. Όσον αφορά το κοινοβούλιο 300 εδρών, που θα ασκεί τη νομοθετική εξουσία, οι δυνάμεις του Μετώπου για την Αλλαγή και την Ελευθερία θα καταλάβουν το 67% των θέσεων.

Η πίεση του κινήματος

Αυτή η συμφωνία-συνταγματική διακήρυξη αποτελεί την ολοκλήρωση της πολιτικής συμφωνίας στην οποία είχαν καταλήξει οι δυο πλευρές στις 17 Ιούλη με τη μεσολάβηση της Αιθιοπίας και της Αφρικανικής Ένωσης. Είχαν προηγηθεί επανειλημμένες υπαναχωρήσεις της στρατιωτικής χούντας στις διαπραγματεύσεις που ξεκίνησαν στις αρχές Ιουνίου μετά το αιματοκύλισμα των διαδηλωτών που, από την ανατροπή του δικτάτορα Αλ Μπασίρ, διαδήλωναν μπροστά στο Γενικό Επιτελείο Στρατού. Επρόκειτο για μια αποτυχημένη απόπειρα της στρατιωτικής ηγεσίας, κάτω από την καθοδήγηση των καθεστώτων της Αιγύπτου και της Σαουδικής Αραβίας, να υποτάξει το κίνημα, η οποία απαντήθηκε με σειρά διαδηλώσεων που κορυφώθηκαν στις 30 Ιούνη με μια ογκώδη κινητοποίηση. Παταγωδώς απέτυχαν και όλες οι επόμενες προσπάθειες είτε άγριας καταστολής με δολοφονικές επιθέσεις από

παραστρατιωτικούς, βιασμούς και φυλακίσεις, είτε για δήθεν υποχωρήσεις και υποσχέσεις που αναιρούνταν την επόμενη στιγμή. Το στρατιωτικό καθεστώς υποχρεώθηκε να συμβιβαστεί αντιμέτωπο με την αξιοθαύμαστη ενότητα και επιμονή του λαϊκού κινήματος που όχι μόνο έχει συσπειρώσει το σύνολο του σουδανικού λαού (κινήματα, πολιτικές δυνάμεις, κοινωνικές, εθνικές και θρησκευτικές μειονότητες) αλλά και στηρίζεται στις επιτροπές γειτονιάς και στην αυτοοργάνωση.

Μια ισχυρή ενιαία ηγεσία

Εξίσου καθοριστικής σημασίας είναι η ύπαρξη μιας ενιαίας ηγεσίας του κινήματος, του Μετώπου για την Ελευθερία και την Αλλαγή (μέτωπο των περισσότερων πολιτικών δυνάμεων και κινημάτων που δημιουργήθηκε γύρω από την Ένωση Επαγγελματιών του Σουδάν). Η ηγεσία αυτή φαίνεται να κατανοεί τη σημασία της διατήρησης της κινητοποίησης του λαού, τους κινδύνους και δυσκολίες που εγκυμονεί η κατάσταση και τη σημασία που έχει η διατήρηση της ενότητας στο επίπεδο όχι μόνο του λαού αλλά και της ηγεσίας. Από την πλευρά, λοιπόν, του Μετώπου φαίνεται να επιλέχθηκε μια μακρά μεταβατική περίοδος προκειμένου να αποφευχθούν λάθη και αδυναμίες που στοίχισαν ακριβά σε άλλα λαϊκά κινήματα (Αίγυπτος, Τυνησία) και να οικοδομηθούν οι θεσμοί που θα μπορέσουν να στηρίξουν μια μελλοντική δημοκρατική, προοδευτική κυβέρνηση καθώς και ένα προοδευτικό κίνημα και μια ριζοσπαστική, πολιτική –ακόμα και επαναστατική– οργάνωση. Άλλωστε, η σημερινή στρατιωτική ηγεσία εξακολουθεί να έχει τον έλεγχο του στρατού, μέρος του οποίου αποτελούν οι παραστρατιωτικές οργανώσεις που ευθύνονται για χιλιάδες δολοφονίες αμάχων. Οι αποστασίες και η συμμετοχή μεγάλου αριθμού απλών στρατιωτών στις κινητοποιήσεις δεν έχει πάρει το χαρακτήρα κινήματος μέσα στο στρατό ώστε να απομονωθούν τα πιο αντιδραστικά κομμάτια του και να εξουδετερωθεί ο κίνδυνος μιας μαζικής σφαγής σαν εκείνη που γνώρισε το Νταρφούρ. Είναι ένα καθήκον που πρέπει να αναλάβει το κίνημα το επόμενο διάστημα.

Είναι αλήθεια ότι δυνάμεις, όπως το ΚΚ Σουδάν, επικρίνουν τη συμφωνία και το συμβιβασμό στον οποίο προχώρησε η πλειοψηφία του Μετώπου και δεσμεύονται να συνεχίσουν τον αγώνα μέχρι την εκπλήρωση των στόχων που έθεσε το κίνημα όπως συνοψίζονται στη Διακήρυξη για την Ελευθερία και την Αλλαγή που όλοι μαζί υπέγραψαν. Μια τέτοια στάση, στο βαθμό που δεν λειτουργεί διχαστικά μέσα στο κίνημα –και δεν φαίνεται να το κάνει– μπορεί να λειτουργήσει σαν μοχλός πίεσης που θα ενισχύσει τη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών απέναντι στις επιδιώξεις του στρατιωτικού καθεστώτος –τόσο του τμήματός του που «υπέκυψε» στη συμφωνία αλλά διαρκώς προσπαθεί να παρακάμψει ή να αλλοιώσει τις διεκδικήσεις του λαϊκού κινήματος, όσο και απέναντι στις πιο αντιδραστικές μερίδες του που προσπαθούν να υποσκάπτουν οποιαδήποτε συμφωνία και να οδηγήσουν την κατάσταση σε ένα στρατιωτικό πραξικόπημα.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Απεργία επ' αόριστον κήρυξε το Εθνικό Συνδικάτο Μεταφορών Επικίνδυνων Υλικών (SNMMP) στις 12/8, με αίτημα τη σταδιακή αύξηση του βασικού μισθού ως το 2022, από τα 630 στα 900 ευρώ. Την απεργία στήριξε και η Ανεξάρτητη Ένωση Οδηγών Φορτηγών (SIMM). Οι οδηγοί, πέρα από τους μισθούς πείνας, καταγγέλλουν επίσης τις εξαντλητικές βάρδιες, που φτάνουν τις 15 ώρες, με τους περισσότερους να ξεπερνούν τις 500 ώρες υπερωρίας τον χρόνο. Είναι η δεύτερη φορά που πραγματοποιείται απεργία στη χώρα, με την πρώτη να κηρύσσεται στις 15/4, να διαρκεί 3 μέρες και να λήγει με υποσχέσεις για μισθολογικές αυξήσεις που δεν υλοποιήθηκαν ποτέ.

Η απεργία ξεκίνησε στην κορύφωση της τουριστικής περιόδου, με την κυβέρνηση Κόστα να κηρύσσει εξαρχής τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ενεργειακής κρίσης και να επιβάλλει στους απεργούς την παροχή ελάχιστων υπηρεσιών στις μητροπόλεις, όπως και δελτίο στα καύσιμα, με ανώτατο όριο γεμίσματος τα 15 λίτρα στις περισσότερες περιοχές και τα 25 στις υπόλοιπες. Η τρομοκρατία κορυφώθηκε την τρίτη μέρα της απεργίας, όταν οι οδηγοί επιτάχθηκαν για να επιστρέψουν στη δουλειά τους διαφορετικά θα ήταν αντιμέτωποι με ενδεχόμενη ποινή φυλάκισης έως και 2 έτη και απόλυση. Το SIMM προχώρησε σε αναστολή της απεργίας, ενώ ο πρόεδρος του SNMMP διεμήνυσε ότι οι συνάδελφοί του θα δουλέψουν μόνο το οχτάωρό τους και όχι υπερωρίες, κάτι που, όπως είπε, πρακτικά σημαίνει ότι θα δουλέψουν μόνο τις μισές ώρες απ' ό,τι δούλευαν συνήθως.

Η απεργία προκάλεσε τεράστια προβλήματα στη χώρα, και ιδιαίτερα στις τουριστικές περιοχές, φανερόντας τη δύναμη των εργαζομένων. Τελικά, το SNMMP ανέστειλε την απεργία στις 18/8, μπαίνοντας εκ νέου σε διαπραγματεύσεις με την ένωση των εργοδοτών. Αυτές ναυάγησαν γρήγορα και μόλις τρεις μέρες μετά το συνδικάτο ανακοίνωσε νέες απεργιακές κινητοποιήσεις μεταξύ 7 και 22 Σεπτέμβρη! Αυτή τη φορά, η απεργία θα αφορά την άρνηση παροχής υπερωριακής εργασίας και την πλήρη αποχή από την εργασία τα Σαββατοκύριακα και τις αργίες.

ΒΟΡΕΙΑ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Σε κατάληψη του ιστορικού ναυπηγείου Harland and Wolff στο Μπέλφαστ έχουν προχωρήσει οι 132 εργαζόμενοι του από τις 29/7, ζητώντας τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας τους. Η εταιρεία (που μετά τον 2° Παγκόσμιο Πόλεμο έφτασε να απασχολεί έως και 35 χιλιάδες εργαζόμενους και μεταξύ άλλων είχε ναυπηγήσει τον Τιτανικό) τα τελευταία χρόνια μειώνει συνεχώς τον κύκλο εργασιών της, μέχρι που στο τέλος η νορβηγική εταιρεία (που την είχε αγοράσει) κήρυξε χρεοκοπία. Οι εργαζόμενοι παραμένουν στο ναυπηγείο νυχθημερόν και πιέζουν την κυβέρνηση να βρει λύση, ενώ παλεύουν για την εθνικοποίησή του, τουλάχιστον μέχρι να βρεθεί επενδυτής, καθώς ήδη έχουν κλείσει έναν μήνα απλήρωτοι.

Σε πρόσφατη επίσκεψη του Μπόρις Τζόνσον στη Βόρεια Ιρλανδία, οργάνωσαν διαμαρτυρία έξω από το τοπικό κοινοβούλιο, ενώ μεγάλη είναι η αλληλεγγύη στον αγώνα τους από συνδικάτα και ενώσεις. Τα σωματεία έχουν έρθει σε συμφωνία με την εταιρεία που έχει αναλάβει την πώληση του ναυπηγείου, ώστε να διασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας όταν βρεθεί αγοραστής. Απέναντι στις κερδοσκοπικές εξαγορές και τα λουκέτα των καπιταλιστών, οι εργαζόμενοι πρέπει να απαιτήσουν την πλήρη εθνικοποίηση του ναυπηγείου κάτω από εργατικό έλεγχο, προτάσσοντας μια ανεξάρτητη ταξική πολιτική, που όχι μόνο θα διασφαλίσει τις θέσεις εργασίας και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας, αλλά θα αποτελέσει παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους στην Ευρώπη και τον κόσμο.

Κασμίρ

Υπό το καθεστώς της στρατιωτικής βίας του ινδικού κράτους

Στις 5 Αυγούστου, η ινδική κυβέρνηση του νεοεκλεγέντα εθνικιστή Μόντι πέρασε πραξικοπηματικά μέσω του κοινοβουλίου την αναστολή των άρθρων 370 και 35Α του ινδικού συντάγματος, που αφορούσαν το καθεστώς αυτονομίας της πολιτείας Τζαμού και Κασμίρ, εξαπολύοντας ανελέητη καταστολή και τρομοκρατία στην περιοχή. 35.000 Ινδοί στρατιώτες έχουν συγκεντρωθεί στην περιοχή, προχωρώντας στη σύλληψη όλων των πολιτικών ηγετών του Κασμίρ, στη διακοπή κάθε μέσου επικοινωνίας και σε ευθείες επιθέσεις σε διαδηλωτές, με τουλάχιστον 2 νεκρούς και 11 σοβαρά τραυματίες να είναι μια πρώτη εικόνα για το τι θέλει πραγματικά να επιβάλει ο Μόντι στον λαό του Κασμίρ, με πρόσχημα τη «μουσουλμανική τρομοκρατία».

Τα πάθη του λαού του Κασμίρ

Ο λαός του Κασμίρ δεν είχε ποτέ τη δυνατότητα να αποκτήσει το δικό του κράτος. Από το 1947, η γη του έχει χωριστεί μεταξύ Ινδίας, Κίνας και Πακιστάν. Σε μια περίοδο ανεξαρτησίας, τον Αύγουστο του 1947, το κομμάτι του Τζαμού και Κασμίρ ήταν ένα πριγκηπάτο, όπου ηγεμόνευε ο μαχαραγιάς Hari Singh, και του δόθηκε η επιλογή να ενταχθεί είτε στην Ινδία είτε στο Πακιστάν. Δεδομένου ότι στο Τζαμού και Κασμίρ κυριαρχούσε η μουσουλμανική πλειοψηφία, το πιο πιθανό ενδεχόμενο ήταν ότι θα ενσωματωνόταν στο Πακιστάν. Όμως, το κόμμα που διεξήγαγε τον αγώνα ανεξαρτησίας, το Εθνικό Συνέδριο του Τζαμού και Κασμίρ, ήταν κοσμικό και είχε συμμαχήσει με το Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο. Έπειτα από πακιστανική εισβολή,

ο μαχαραγιάς ζήτησε τη βοήθεια της Ινδίας στην απόκρουση της επίθεσης. Η τελευταία συνέδραμε, υπό τον όρο το Τζαμού και Κασμίρ να προσαρτηθεί στην Ινδία υπό καθεστώς διευρυμένης αυτονομίας. Καθώς ο πόλεμος συνεχιζόταν, το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ έβγαλε απόφαση επί του θέματος, όπου απαιτούσε και από τις δύο χώρες να αποσύρουν τα στρατεύματά τους και να διεξαχθεί δημοψήφισμα για να αποφασιστεί εάν το Κασμίρ θα ενταχθεί στην Ινδία ή στο Πακιστάν. Ωστόσο, καμία πλευρά δεν απέσυρε τις δυνάμεις της, το δημοψήφισμα δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ και η περιοχή παρέμεινε χωρισμένη μέχρι σήμερα.

Το 1952, θεσπίστηκε το άρθρο 370 στο ινδικό σύνταγμα, το οποίο διευκρίνιζε τις συνθήκες υπό τις οποίες το κράτος Τζαμού και Κασμίρ είχε προσχωρήσει στην Ινδία, κατόπιν σύστασης της Συντακτικής Συνέλευσης του Τζαμού και Κασμίρ. Σήμερα, όχι μόνο δεν υπάρχει Συντακτική Συνέλευση για να εγκρίνει την άρση της αυτονομίας (που μόνο με τη σύμφωνη γνώμη της μπορεί να γίνει συνταγματικά), αλλά ούτε τα στοιχειώδη εκλεγμένα εκτελεστικά και νομοθετικά όργανα υπάρχουν, καθώς έχουν καθαιρεθεί από την κυβέρνηση Μόντι από τον Νοέμβριο του 2018!

Τι θέλει να πετύχει η ινδική άρχουσα τάξη στο Κασμίρ;

Κύριο μέλημα του ινδικού καπιταλισμού, έπειτα και από την επανεκλογή του εθνικιστικού κόμματος BJP (βλ. ΕΠ Ιουλίου), είναι να τελειώνει γρήγορα με τον βραχνά που λέγεται Κασμίρ. Οι λόγοι είναι οι εξής:

Πρώτον, το Κασμίρ είναι η μόνη πολιτεία με μουσουλμανική πλειοψηφία, γεγονός που

το καθιστά «πράκτορα του Πακιστάν» στα μάτια της ινδικής αστικής τάξης και «μαύρο πρόβατο», που σε κάθε ευκαιρία θα είναι ο φταίχτης για τα πάντα, για να αποπροσανατολίζεται ο ινδικός λαός απ' τα πραγματικά του προβλήματα.

Δεύτερον, η διείσδυση του ινδικού κεφαλαίου στην περιοχή είχε περιοριστεί πολύ λόγω του καθεστώτος αυτονομίας. Ειδικότερα, το άρθρο 35Α επέτρεπε το δικαίωμα ιδιοκτησίας σε γη και ακίνητη περιουσία, την αναζήτηση απασχόλησης στο δημόσιο τομέα και την ύπαρξη κοινωνικού κράτους μόνο στους μόνιμους κατοίκους του Κασμίρ. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι το Τζαμού και Κασμίρ είναι η πολιτεία όπου τα ποσοστά φτώχειας και παιδικής θνησιμότητας και το προσδόκιμο ζωής είναι πολύ καλύτερα σε σχέση με την υπόλοιπη ινδική επικράτεια. Έτσι, η κατάρνηση των συνταγματικών άρθρων ανοίγει τον δρόμο για το άνοιγμα της γης και των πόρων του Κασμίρ στην επιχειρηματική ελίτ της Ινδίας.

Τρίτον, για να στείλει ο Μόντι το μήνυμα στο Πακιστάν αλλά και στους υπόλοιπους ιμπεριαλιστές ότι έτσι λύνει τα προβλήματα της η Ινδία και όποιος ανακατεύεται στα εσωτερικά της θα έχει άσχημα ξεμπερδέματα, ακόμα και την απειλή ενός περιφερειακού πυρηνικού πολέμου (όπως διαφαίνεται στις αιμαχίες με το Πακιστάν στα σύνορα του Κασμίρ, αλλά και απ' τις λεκτικές απειλές).

Τέταρτον (και ίσως το πιο σημαντικό, για-

τί είναι προϋπόθεση για να επιτευχθούν τα παραπάνω), η πραγματοποίηση μιας εθνοκάθαρσης, που θα αλλάξει τη σύνθεση του πληθυσμού και θα αφομοιώσει το Κασμίρ στο χιντούτβα, στον ινδοιστικό εθνικισμό. Μια ολοκληρωτική βαρβαρότητα για τον λαό του Κασμίρ, όπου με την απειλή του όπλου θα απαρνούνται την εθνική τους ταυτότητα, τη θρησκεία, την ιστορία τους. Τα μαθήματα εθνικής καταπίεσης άλλωστε τα παίρνει ο Μόντι απ' τους καλύτερους του είδους, όπως ο σφαγέας Νετανιάχου, με τον οποίο βρίσκεται σε αगाστή συνεργασία.

Απέναντι στην εξόντωσή του, ο λαός του Κασμίρ έχει να απαντήσει μόνο με τη μαχητικότητα και την αγωνιστικότητά του. Είναι μονόδρομος η αυτοδιάθεση για το Κασμίρ, όπου καμία αστική τάξη, είτε λέγεται ινδική, είτε πακιστανική δεν θα το χρησιμοποιεί σαν ασπίδα για να εξυπηρετήσει τα κέρδη της και τα στρατηγικά της συμφέροντα. Οι Ινδοί, Πακιστανοί και Κασμιριανοί εργαζόμενοι δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα. Γι' αυτό, καθήκον των επαναστατών μαρξιστών είναι να κατευθύνουν την εργατική τάξη προς την πραγματική απελευθέρωση, που δεν είναι απλά εθνική, είναι ταξική, είναι ο σοσιαλισμός.

Μεγάλες διαδηλώσεις στο Χονγκ Κονγκ

Το Χονγκ Κονγκ, μια μεγαλούπολη-λιμάνι με περισσότερους από 7 εκατομμύρια κατοίκους, βιώνει τους τελευταίους τρεις μήνες μεγάλες διαδηλώσεις και ταραχές. Οι μαζικές κινητοποιήσεις ξεκίνησαν στις 9 και 12 Ιουνίου όταν διαδήλωσαν, σύμφωνα με τους διοργανωτές, περίπου ένα και δύο εκατομμύρια αντίστοιχα, ζητώντας από την κυβέρνηση του Χονγκ Κονγκ να αποσύρει διάταξη που επιτρέπει την έκδοση υπόπτων στις αρχές της Κίνας.

Τον Ιούλιο πραγματοποιήθηκε εισβολή στο κοινοβούλιο η οποία και κατεστάλη από τις αστυνομικές δυνάμεις. Στις 27 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε (χωρίς την άδεια των αρχών και παρά το γεγονός ότι το διάταγμα είχε ανασταλεί επ' αόριστο) διαδήλωση με περισσότερους από 1,5 εκατομμύριο διαδηλωτές. Στις 5 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε απεργία από τα συνδικάτα με συμμετοχή 400.000 εργαζομένων. Παράλληλα πραγματοποιούνταν αποκλεισμοί δρόμων με αποτέλεσμα να παραλύσει η πόλη και ως έναν βαθμό το διεθνές αεροδρόμιο και ο τραπεζικός τομέας. Τα αιτήματα είναι πολιτικά (παρά το γεγονός ότι απαγορεύονται οι πολιτικές απεργίες): η οριστική απόσυρση του νόμου για την έκδοση, η απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων χωρίς απαγγελία κατηγοριών, η αποχαρκτηρισμός της διαδήλωσης της 12ης Ιουνίου ως εξέγερσης, η διεξαγωγή ανεξάρτητης έρευνας για την στάση της αστυνομίας (ιδιαίτερα όσο αφορά την κατάληψη του κοινοβουλίου αλλά και την μαφιόζικη επίθεση που πραγματοποιήθηκε τέλος Ιουνίου από συμμορίες

σχεδόν χιλίων ατόμων που φορούσαν λευκά ρούχα σε ανυποψίαστους επιβάτες στο μετρό και τα τρένα χωρίς να αντιδράσουν καθόλου οι αστυνομικές δυνάμεις) και τέλος το διαχρονικό αίτημα για γενικό εκλογικό δικαίωμα (αίτημα που διεκδικήθηκε χωρίς επιτυχία το 2014 με το κίνημα της ομπρέλας όταν επί τρεις μήνες εκατομμύρια διαδήλωναν στην πόλη). Στις 12 Αυγούστου έγινε κατάληψη του διεθνούς αερολιμένα, στις 18 Αυγούστου άλλη μια «παράνομη» διαδήλωση υπό βροχή με 1,7 εκατομμύρια διαδηλωτές.

Αντίθετα με το κίνημα της ομπρέλας που έγινε κάτω από την ηγεσία της δυτικόφιλης αντιπολίτευσης, το σημερινό κίνημα δεν έχει κεντρική ηγεσία. Οι κινητοποιήσεις οργανώνονται μέσω των κοινωνικών δικτύων, ενώ οι μεγάλες συγκεντρώσεις από ένα μέτωπο οργανώσεων στο οποίο συμμετέχουν και τα κόμματα της αντιπολίτευσης, χωρίς ωστόσο να αποτελούν την πλειοψηφία. Η συμμετοχή της νεολαίας (φοιτητών και νέων εργαζομένων) είναι μεγάλη και δυναμική.

Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν με αφορμή την τροποποίηση του νόμου σχετικά με την έκδοση υπόπτων σε τρίτες χώρες. Ο νόμος, όπως ισχύει, επιτρέπει την έκδοση υπόπτων σε διάφορες χώρες (ΗΠΑ, Βρετανία κλπ), δεν επιτρέπει όμως την έκδοση υπόπτων στην Κίνα και αυτό παρά το γεγονός ότι το Χονγκ Κονγκ βρίσκεται εδώ και 22 χρόνια υπό την κυριαρχία του Πεκίνου.

Η νομική αυτή τρύπα είναι αποτέλεσμα της συμφωνίας «μια χώρα, δύο συστήματα» του 1997 σύμφωνα με την οποία η Κίνα θα σεβαστεί το κοινωνικό, οικονομικό και νομικό στάτους της πόλης για 50 χρόνια. Από

πλευράς Πεκίνου ήταν μια πραγματιστική προσέγγιση. Ο πληθυσμός του Χονγκ Κονγκ ήταν μεν κινέζικος πάνω από το 90%, ωστόσο ήταν γαλουχημένος και ενταγμένος στον τρόπο ζωής μιας καπιταλιστικά ανεπτυγμένης, σύγχρονης μεγαλούπολης και αντιμετώπιζε την παράδοση της πόλης σε μια καθυστερημένη και μονοκομματική Κίνα, με μεγάλες επιφυλάξεις και φόβο όσο αφορά το βιοτικό επίπεδο, την κουλτούρα, τα πολιτικά και δημοκρατικά δικαιώματα.

Με την πάροδο του χρόνου οι φόβοι και οι επιφυλάξεις της αστικής τάξης και των ανώτερων στρωμάτων σταδιακά διασκεδάστηκαν από τις νέες κερδοφόρες προοπτικές που γεννούσε η ξέφρενη ανάπτυξη και καπιταλιστικοποίηση της κινεζικής οικονομίας. Αντίθετα για τους εργαζόμενους, που έβλεπαν την υπερεκμετάλλευση, την έλλειψη πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών και την διάλυση των κατακτήσεων της επανάστασης στην «μητέρα πατρίδα», οι φόβοι και οι επιφυλάξεις αυξήθηκαν.

Σήμερα, το 1997 μοιάζει πολύ μακρινό. Τότε η Κίνα ήταν σε πορεία εισόδου στον ΠΟΕ με τις ευλογίες των ΗΠΑ, σήμερα βρισκόμαστε στις αρχές ενός εμπορικού πολέμου που προβλέπεται να γίνει πολύ σκληρότερος. Η προσπάθεια να τροποποιηθεί το καθεστώς έκδοσης είναι μια αμυντική κίνηση. Πρόκειται για μια προσπάθεια αύξησης του ελέγχου και αποτροπής του ενδεχόμενου να χρησιμοποιηθεί το Χονγκ Κονγκ ως επιχειρηματική και πολιτική βάση ενάντια στο καθεστώς του Πεκίνου. Η Ουάσιγκτον μπορεί και διώκει νομικά τα στελέχη των κινεζικών επιχειρήσεων σε τρίτες χώρες (π.χ. στον Κα-

ναδά), ενώ το Πεκίνο δεν έχει το δικαίωμα να διώξει νομικά εταιρείες ή άτομα που δραστηριοποιούνται σε μια πόλη που κυριαρχικά του ανήκει(!) Μια πόλη, επιπλέον, από την οποία οι ιμπεριαλιστές δεν εκδιώχθηκαν ποτέ: ακόμα και σήμερα πολλά κόμματα, συνδικάτα και άλλοι οργανισμοί χρηματοδοτούνται από τις ΗΠΑ. Υπάρχουν οργανώσεις που επιδιώκουν ανοιχτά την ανακοπή της πορείας ενσωμάτωσης της πόλης στην Κίνα. Έγιναν μικρές συγκεντρώσεις που καλούσαν ΗΠΑ και Βρετανία να επέμβουν στο Χονγκ Κονγκ.

Φαίνεται λοιπόν, ότι για την πλειοψηφία των πολιτών, των νέων και όπως φαίνεται και των εργαζομένων η κίνηση του Πεκίνου στα πλαίσια του εμπορικού πολέμου, εκλήφθηκε ως απειλή για τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά τους δικαιώματα. Όχι άδικα, αφού αυτά αποτελούν το μόνιμο θύμα κάθε πολέμου, αλλά μάλλον μονόπλευρα με στόχο μόνο το Πεκίνο. Το Χονγκ Κονγκ μπορεί να αποτελέσει μια σοβαρή πληγή για το κινεζικό καθεστώς στο μέλλον. Όσον αφορά το κινεζικό εργατικό κίνημα το μεγαλύτερο πρόβλημα φαίνεται να είναι η έλλειψη σύνδεσης και αλληλεγγύης του εργατικού κινήματος στο Χονγκ Κονγκ με αυτό στην υπόλοιπη Κίνα.

■ Χρήστος Νομίδης

30 Χρόνια από το 1989

Το τέλος της ιστορίας που τελικά δεν ήρθε

Υπάρχουν χρονολογίες στο διάβα του 20^{ου} αιώνα που έχουν ταυτιστεί τόσο με συγκεκριμένες φάσεις της ανθρώπινης ιστορίας, που η αναφορά τους και μόνο είναι αρκετή για να τις προσδιορίσεις. Η αναφορά και μόνο του αριθμού «68» φέρνει στο μυαλό εκατομμυρίων ανθρώπων τον μεγαλειώδη Γαλλικό Μάη, αλλά και όλα τα συγκλονιστικά γεγονότα που τον ακολούθησαν. Η αναφορά και μόνο του αριθμού «89» είναι κατ' αναλογία απόλυτα ταυτισμένη με την έναρξη της κατάρρευσης των καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ.¹ Είναι αρκετά πιθανό ότι αν ζητούσε κανείς από ένα ικανοποιητικό δείγμα ανθρώπων να περιγράψουν με μια εικόνα το έτος 1989, η συντριπτική πλειοψηφία θα επέλεγε το πλάνο της γερμανικής τηλεόρασης στο οποίο πέφτει το πρώτο κομμάτι του τείχους του Βερολίνου.

Είναι γνωστό — αν και όχι τόσο ευρέως όσο η πτώση του Τείχους — ότι το 1989 δεν είχαμε μόνο την κατάρρευση της Ανατολικής Γερμανίας (ΛΔΓ), αλλά την έναρξη ενός ντόμινο καταρρεύσεων των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», που θα κορυφωνόταν το 1991 με τη διάλυση της ΕΣΣΔ και την οριστική καπιταλιστική παλινόρθωση. Πρώτο επεισόδιο, ο θρίαμβος της «Αλληλεγγύης» στις πολωνικές εκλογές τον Ιούνιο, που οδηγεί στον σχηματισμό της πρώτης κυβέρνησης χωρίς ΚΚ στο ανατολικό μπλοκ, τον Αύγουστο. Από τον Οκτώβριο, τεράστιες διαδηλώσεις ξεκινούν στην Ανατολική Γερμανία ενάντια στο καθεστώς, που οδηγούν τη γραφειοκρατία στην παραίτηση του ηγέτη της ΛΔΓ Χόνεκερ. Οι διαδηλώσεις μεγαλώνουν ακόμη περισσότερο. Στις 9 Νοεμβρίου, οι πύλες του Τείχους ανοίγουν για πρώτη φορά και χιλιάδες Ανατολικογερμανοί ξεχύνονται προς τη δυτική πλευρά του. Μέχρι τον Οκτώβριο του 1990, η ΛΔΓ δεν υπάρχει πια. Λίγες μέρες αργότερα, στις 17 Νοεμβρίου, καταρρέει και το καθεστώς της Τσεχοσλοβακίας. Τον Δεκέμβριο, είναι η σειρά της Ρουμανίας να εγκαταλείψει το ανατολικό μπλοκ. Η εκτέλεση του δικτάτορα Τσαουσέσκου, από μερίδα της γραφειοκρατίας με επικεφαλής τον Ιλίέσκου, σηματοδοτεί την κατάρρευση.

Το 1989 δεν ήρθε από το πουθενά

Τα γεγονότα του 1989 δεν είναι μια αλληλουχία συμπτώσεων ή συνωμοσιών. Οι αιτίες της κατάρρευσης των σταλινικών καθεστώτων μπορούν να συνοψιστούν στα εξής:

α) Στην εξάντληση της εσωτερικής τους δυναμικής.

β) Στην άσχημη κατάσταση στην οποία βρισκόταν το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

γ) Στη δυσφήμιση που είχε υποστεί το σοσιαλιστικό όραμα στα μάτια των εργατών αυτών των χωρών.

δ) Στην προσπάθεια των ιμπεριαλιστών να ξεμπερδεύουν με τα απομεινά-

ρια των κατακτήσεων της Οκτωβριανής Επανάστασης, καθώς και να βρουν νέες αγορές.

ε) Στην πολιτική της περεστρόικα (μεταρρύθμιση) και της γκλάσνοστ (διαφάνεια), που εισήγαγε ο Γκορμπατσόφ στην ΕΣΣΔ, επηρεάζοντας και τις σύμμαχες χώρες.

Για τους αμετανόητους υπερασπιστές των σταλινικών δικτατοριών, υπάρχουν μόνο οι δύο τελευταίοι λόγοι. Η πολιτική του Γκορμπατσόφ παίρνει μυθικές, μεταφυσικές διαστάσεις, ενώ η πρακτορολογία βρίσκεται στο απόγειό της.

Στην πραγματικότητα, η περεστρόικα και η γκλάσνοστ δεν ήταν παρά μια προσπάθεια της γραφειοκρατίας να ρυθμίσει από τα πάνω τις εσωτερικές αντιφάσεις του καθεστώτος. Τέτοιες προσπάθειες, είτε «φιλελεύθερες» είτε «αυταρχικές», είχαν γίνει κατά καιρούς σχεδόν από όλους τους ηγέτες της ΕΣΣΔ.

Αυτό που διαφεύγει από τους σταλινικούς είναι ότι τα καθεστώτα αυτά ήταν «μπλοκαρισμένα» ανάμεσα στον σοσιαλισμό και τον καπιταλισμό. Η παραγωγική τους βάση ήταν σοσιαλιστική, τα μέσα παραγωγής δηλαδή αποτελούσαν κοινωνική ιδιοκτησία, αλλά διευθύνονταν από ένα παρασιτικό γραφειοκρατικό στρώμα, που είχε υφαρπάξει την εξουσία από το προλεταριάτο. Με αυτή την έννοια, ήταν καθεστώτα μεταβατικά, δεν μπορούσαν να συνεχίσουν να υπάρχουν ως είχαν. Δύο δρόμοι υπήρχαν ανοιχτοί. Είτε η ανατροπή της γραφειοκρατίας από την πολιτική επανάσταση της εργατικής τάξης και το προχώρημα στον σοσιαλισμό, είτε — με το πέρασμα του χρόνου — η ανατροπή των σοσιαλιστικών κατακτήσεων από την ίδια τη γραφειοκρατία, για τη μετατροπή της από κοινωνικό στρώμα σε νέα αστική τάξη, με την καπιταλιστική παλινόρθωση. Αυτά είχαν προβλεφθεί από τον Τρότσκι και την 4^η Διεθνή ήδη από το 1938.

Μάταια οι σταλινικοί ψάχνουν πράκτορες και αποδιοπομπαίους τράγους για τη διάλυση του ανατολικού μπλοκ. Τα ίδια τα γεγονότα τους διαψεύδουν. Καμιά συνωμοσία όπως την εννοούν δεν υπήρξε, αλλά η αναμενόμενη μετάλλα-

ξη της γραφειοκρατίας. Η συντριπτική πλειοψηφία των στελεχών των διάφορων ΚΚ, την επομένη των καταρρεύσεων είτε αρπάζουν τον δημόσιο πλούτο και μετατρέπονται σε νέα άρχουσα τάξη, είτε γίνονται υψηλή υπαλληλία των ιμπεριαλιστών, που σπεύδουν να βάλουν πόδι σε αυτές τις χώρες, αρπάζοντας για ένα κομμάτι ψωμί τα εργοστάσια και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές τους, είτε γίνονται οι νέοι πολιτικοί ηγέτες των χωρών αυτών, αποκηρύσσοντας μετά βδελυγμίας τον κομμουνισμό.

Αν θέλουν τόσο να βρουν τον πραγματικό ένοχο για αυτό το τεράστιο πτωγύρισμα της ιστορίας, δεν έχουν παρά να ψάξουν στον σταλινισμό και την πολιτική του. Που, αφού έκλεισε την εξουσία από τα χέρια των ρώσων εργατών, τσάκισε κάθε πραγματικά επαναστατική φωνή με ανειπίτητα εγκλήματα, επέβαλε ένα καθεστώς τρόμου τόσο στην ΕΣΣΔ όσο και στις υπόλοιπες χώρες, πάντα σφετεριζόμενος τη λάμψη της Οκτωβριανής Επανάστασης. Αν πράγματι θέλουν να βρουν ποιος άνοιξε τον δρόμο στους ιμπεριαλιστές, δεν έχουν παρά να κοιτάζουν και πάλι στην ιστορία τους. Αυτοί που κατέπνιξαν αιματηρά τις αντιγραφειοκρατικές επαναστάσεις στην Αν. Γερμανία το 1953, στην Ουγγαρία το 1956, στην Τσεχοσλοβακία το 1968, την προλεταριακή εξέγερση στην Πολωνία το 1981. Επανάστασεις που ήταν δυνατό να δώσουν (υπό προϋποθέσεις) πράγματι μια νέα πνοή στο σοσιαλιστικό όραμα. Αντ' αυτού όμως, τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία αυτών των εξεγέρσεων, μια νέα υπό διαμόρφωση επαναστατική πρωτοπορία, συντρίφτηκαν από τα τανκς της ΕΣΣΔ και τον απολυταρχισμό. Στα μάτια πολλών εργατών, η καπιταλιστική Δύση έμοιαζε πλέον πιο δημοκρατική.

Ο ρόλος που έπαιξε η πολιτική του Γκορμπατσόφ ήταν ότι άνοιξε τον δρόμο στις πιο φιλοκαπιταλιστικές μερίδες της γραφειοκρατίας να προσπαθήσουν για μια γρηγορότερη παλινόρθωση, ενώ άνοιξε και μια δίοδο στις εργατικές μάζες — χωρίς φυσικά να το επιδιώκει — να κινηθούν με μεγαλύτερη ελευθερία. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία αυτών των

χωρών πράγματι κινητοποιήθηκαν σε σημαντικό βαθμό, και μάλιστα χωρίς να επιδιώκουν την επιστροφή στον καπιταλισμό, αλλά πλέον τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολο να πάρουν άλλο δρόμο.

Ο απολογισμός του 1989

Για τους επαναστάτες μαρξιστές, αλλά και για κάθε εργαζόμενο, δεν χρειάζεται καμιά υπεράσπιση των σταλινικών δικτατοριών, των Χόνεκερ, Τσαουσέσκου, του Τείχους. Το 1989, κανένας κομμουνισμός και σοσιαλισμός δεν κατέρρευσε, όπως λένε τόσο οι σταλινικοί όσο και οι αστοί. Κατέρρευσε το έκτρωμα του σταλινισμού, ο παρασιτικός όγκος που μεγάλωνε στο σώμα της εργατικής τάξης.

Δεν χωράει ωστόσο αμφιβολία ότι τα γεγονότα του 1989-91 αποτέλεσαν ένα ισχυρό σοκ, μια σημαντική ήττα για την παγκόσμια εργατική τάξη. Στέρησαν τη σημαντικότερη κατάκτηση που αυτή είχε πετύχει μέχρι τότε, τις κοινωνικές κατακτήσεις του Οκτώβρη (όσες είχαν απομείνει) και την αίσθηση του εφικτού μιας εναλλακτικής λύσης, άλλαξαν σημαντικά τον συσχετισμό δύναμης υπέρ του κεφαλαίου, σκόρπισαν την απογοήτευση και τη σύγχυση στην εργατική τάξη.

Τριάντα χρόνια πέρασαν από τότε. Ο καπιταλισμός βρέθηκε το 1989 στην πιο ευνοϊκή συγκυρία που είχε ποτέ στην ιστορία. Και ξανααπέτυχε. Από το «τέλος της Ιστορίας» του Φουκουγιάμα και το «Εμείς νικήσαμε» της Wall Street Journal, μόλις 30 χρόνια μετά έχουμε πάει στο «Μήπως ο Μαρξ είχε δίκιο;». Ο καπιταλισμός περνάει μια από τις χειρότερες κρίσεις στην ιστορία του. Χωρίς ορατή διέξοδο, ξερνάει και πάλι φτώχεια και βαρβαρότητα. Αυτά είναι τα μόνα που έχει να προσφέρει. Η αποκατάσταση των πραγματικών εννοιών του κομμουνισμού και της επανάστασης, η επιστροφή στον πραγματικό μαρξισμό, η ανάπτυξη και ο εμπλουτισμός του με τα νέα δεδομένα, η αποκατάσταση της εναλλακτικής λύσης στα μάτια των εργαζομένων, αυτό είναι το πιο σημαντικό καθήκον των επαναστατών σήμερα. Η καπιταλιστική παλινόρθωση θα αποτελέσει ένα σύντομο επεισόδιο στην ανθρώπινη ιστορία.

1. Αυτό που είναι γνωστό ως «ανατολικό μπλοκ», «υπαρκτός σοσιαλισμός» κ.λπ., δεν σχηματίστηκε ενιαία. Αποτελούνταν:

α) Από την ΕΣΣΔ, που δημιουργήθηκε το 1922, καρπός της μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917.

β) Από τα κράτη που κατέλαβε ο Κόκκινος Στρατός κατά την επέλασή του προς τα δυτικά το 1945 μετά την ήττα του Άξονα στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Ανατολική Γερμανία). Τα καθεστώτα αυτά δεν υπήρξαν προϊόν μιας επανάστασης, όπως στην ΕΣΣΔ. Αυτός είναι και ο λόγος που η 4^η Διεθνής τα χαρακτήριζε «γραφειοκρατικά παραμορφωμένα», σε αντίθεση με τη «γραφειοκρατικά εκφυλισμένη» ΕΣΣΔ.

79 Χρόνια από τη δολοφονία του Τρότσκι

«Σκοπεύουν να υποτιμήσουν και να διαστρεβλώσουν τον ίδιο τον Τρότσκι, γιατί οι ιδέες του εξακολουθούν να είναι πολύ επίκαιρες»

Εστέμπαν Βολκόφ (εγγονός του Τρότσκι)

Στις 20 Αυγούστου του 1940, διεπράχθη ένα ακόμη στυγνό έγκλημα του σταλινισμού. Ο πράκτορας-δολοφόνος της NKVD (υπουργείο Εσωτερικών Υποθέσεων της ΕΣΣΔ) Ραμόν Μερκαντέρ αναλαμβάνει και φέρνει εις πέρας την αποστολή της δολοφονίας του μεγάλου επαναστάτη Λέον Τρότσκι. Την επόμενη μέρα, ο Τρότσκι καταλήγει στο νοσοκομείο από βαρύ τραυματισμό στο κρανίο. Ο Λ. Τρότσκι είναι μία από τις μεγαλύτερες, και από τις πιο συκοφαντημένες, μορφές του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος.

Ο Λεβ Νταβίντοβιτς Μπρονστάιν, όπως ήταν το πραγματικό όνομα του Τρότσκι, ήρθε σε επαφή με το επαναστατικό κίνημα το 1896, όταν εντάχθηκε στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, και έναν χρόνο αργότερα ίδρυσε την Εργατική Ένωση Νότιας Ρωσίας. Το 1898 βρέθηκε εξόριστος στη Σιβηρία, απ' όπου δραπέτευσε το 1902. Το 1905, κατά την πρώτη επανάσταση, ανέλαβε την ηγεσία του Σοβιέτ της Πετρούπολης. Προέβλεψε ότι η επανάσταση στη Ρωσία θα στηριζόταν στα σοβιέτ. Έλυσε το ζήτημα του χαρακτήρα της επερχόμενης επανάστασης (αστική ή προλεταριακή) με τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης: «Στην περίοδο του ιμπεριαλισμού και της παγκόσμιας οικονομίας, οι αστικές τάξεις των καθυστερημένων χωρών είναι προσδεμένες στον ξένο ιμπεριαλισμό και τις παλιές κυρίαρχες τάξεις, ειδικά όταν έχουν να αντιμετωπίσουν το προλεταριάτο. Έτσι, δεν είναι σε θέση να επιλύσουν

τα βασικά αστικοδημοκρατικά καθήκοντα. Η αγροτιά, που αποτελεί την πλειοψηφία, δεν έχει δική της ανεξάρτητη πολιτική. Άρα, το προλεταριάτο θα πρέπει να ηγηθεί της επανάστασης, να πάρει κάτω από την ηγεσία του ως σύμμαχο τη φτωχή αγροτιά, ρίχνοντάς την στην επαναστατική εξέγερση και ικανοποιώντας τα αστικοδημοκρατικά αιτήματά της (διανομή γης). Το προλεταριάτο ταυτόχρονα θα προχωρά σε σοσιαλιστικά μέτρα ενάντια στην αστική τάξη, για την επίλυση των προβλημάτων των εργατών».

Η εγκυρότητα της θεωρίας της Διαρκούς Επανάστασης επιβεβαιώθηκε από την πορεία της Ρώσικης Επανάστασης, με το προχώρημά της από την επανάσταση του Φλεβάρη του 1917, μετά την οποία κυριάρχησαν τα αστικά κόμματα και τα ρεφορμιστικά εργατικά κόμματα (μενσεβίκοι, σοσιαλεπαναστάτες), στη σοσιαλιστική επανάσταση του Οκτώβρη. Το 1906, ο Τρότσκι γράφει στη φυλακή το σημαντικό έργο «Αποτελέσματα και Προοπτικές», όπου εξηγεί τις αιτίες της ήττας της πρώτης επανάστασης. Το 1917 επιστρέφει στη Ρωσία από την εξορία και ηγείται της επανάστασης μαζί με τον Λένιν. Θα είναι πρόεδρος της Στρατιωτικής Επαναστατικής Επιτροπής και έπειτα οργανωτής του Κόκκινου Στρατού, στην περίοδο του εμφυλίου πολέμου και της ιμπεριαλιστικής επέμβασης.

Ο Τρότσκι αντιτάχθηκε στην επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας στο μπολσεβίκικο κόμμα και στην κοινωνία της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Στάλιν εξέφραζε τα συμφέροντα του κοινωνικού στρώματος της γραφειοκρατίας, που γεννήθηκε εξαιτίας της οικονομικής καθυστέρησης της Ρωσίας, της πολιτικής υποχώρησης του προλεταριάτου, του αποδεδειγμένου του μπολσεβίκικου κόμματος στον

εμφύλιο πόλεμο και, κυρίως, της ήττας του επαναστατικού κινήματος στην Ευρώπη (1919-1923), ιδίως στη Γερμανία, από όπου οι μπολσεβίκοι περίμεναν βοήθεια. Διακήρυτταν ότι η ρώσικη επανάσταση είναι ένα στάδιο της παγκόσμιας επανάστασης, χωρίς την εξάπλωση της οποίας δεν είναι δυνατή η οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Η θεωρία του σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα του Στάλιν ήταν μια τεράστια αναθεώρηση του μπολσεβίκισμού-μαρξισμού. Για να προλάβει την παγίωση της νέας κατάστασης και να επιστρέψει το κόμμα στις μαρξιστικές-λενινιστικές αρχές, ο Τρότσκι εκδίδει το 1923 τη συλλογή κειμένων «Η Νέα Πορεία». Το 1926 σχηματίζει την Ενωμένη Αντιπολίτευση μέσα στο κόμμα, το 1927 διαγράφεται και το 1929 απελαύνεται. Τα επόμενα χρόνια ασχολείται ενεργά με τον αντιγραφειοκρατικό αγώνα. Με το βιβλίο του «Η Προδομένη Επανάσταση» αναλύει το φαινόμενο της σταλινικής γραφειοκρατίας χρησιμοποιώντας τη μαρξιστική μέθοδο και προσδιορίζει τον χαρακτήρα της επανάστασης στην ΕΣΣΔ ως πολιτική επανάσταση του προλεταριάτου για να πάρει την πολιτική εξουσία από τη γραφειοκρατία. Το 1938, ιδρύει την 4^η Διεθνή, καθώς η κατάσταση στη σταλινικοποιημένη 3^η Διεθνή ήταν πλέον μη αναστρέψιμη, μετά την ανεμπόδιστη (από το ΚΚ και την 3^η Διεθνή) επικράτηση του φασισμού στη Γερμανία.

Μεταξύ 1936 και 1938 πραγματοποιούνται οι δικές της Μόσχας. Η αντεπαναστατική σταλινική γραφειοκρατία επιχειρεί να συντρίψει πλήρως τις επαναστατικές παραδόσεις του μπολσεβίκισμού και να εδραιώσει τη δικτατορία της. Δικάζονται όλοι οι επαναστάτες

της παλιάς γενιάς και το σταλινικό καθεστώς προσπαθεί να πείσει το παγκόσμιο προλεταριάτο ότι οι πρωταγωνιστές της Επανάστασης έχουν ταχθεί «αποδεδειγμένα» με το αντίπαλο στρατόπεδο. Βασικός στόχος της αντεπαναστατικής μανίας του σταλινισμού ήταν φυσικά ο Τρότσκι, ο οποίος ηγήθηκε του αγώνα ενάντια σε όσους στραγγάλισαν την εργατική δημοκρατία στην ΕΣΣΔ και πρόδωσαν μια σειρά επαναστάσεων (Κίνα 1927, Γερμανία 1933, Ισπανική Επανάσταση 1936-39 κ.λπ.). Με την ίδρυση της 4^{ης} Διεθνούς, ο Τρότσκι διαφύλαξε τον επαναστατικό μαρξισμό-μπολσεβικισμό. Έδωσε στο προλεταριάτο όλου του κόσμου τη στρατηγική και τακτική για να παλέψει για την ανατροπή του καπιταλισμού. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που σύσσωμο το αστικό μπλοκ προσπαθεί να αμαυρώσει όχι μόνο την ιδέα της επανάστασης, αλλά και τα ονόματα των ανθρώπων που την ενέπνευσαν και την οδήγησαν στη νίκη. Η εκτρωματική σειρά του Netflix «Τρότσκι» είναι ένα τρανταχτό παράδειγμα.

Όσο και να λυσσάνε, η προλεταριακή επανάσταση είναι και σήμερα επίκαιρη, καθώς το καπιταλιστικό σύστημα όχι μόνο δεν δίνει καμιά ελπίδα για αξιοπρεπή ζωή στην εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αλλά μιας απειλεί με πολέμους και βαρβαρότητα.

■ Αφροδίτη Χ.

70 χρόνια από την λήξη του εμφυλίου πολέμου στην Ελλάδα (1946-49)

Στις 29 Αυγούστου θα παιχτεί η τελική πράξη του ελληνικού εμφυλίου πολέμου, με την υποχώρηση των εναπομεινών δυνάμεων του ΔΣΕ στα βουνά της Αλβανίας. Αυτό αποτελεί και το δεύτερο και τελευταίο μέρος της ελληνικής επανάστασης του 1942-49. Ο εμφύλιος πόλεμος, γνωστός και ως «δεύτερο αντάρτικο», θα αποτελέσει μονόδρομο για την πλειοψηφία των αγωνιστών της Αντίστασης, οι οποίοι μετά τα Δεκεμβριανά και την υπογραφή της Συνθήκης της Βάρκιζας (12/2/45) θα αποτελέσουν βορά της λευκής τρομοκρατίας της αντίδρασης, των Αγγλων ιμπεριαλιστών και της ελληνικής αστικής τάξης.

Τα ουσιαστικά αίτια του ξεσπάσματος του δεύτερου αντάρτικου, πέρα από την λευκή τρομοκρατία, θα πρέπει να αναζητηθούν στην προδοτική και αντεπαναστατική πολιτική του ΚΚΕ, ήδη από την 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ το 1934. Η άκριτη μεταφορά των αναλύσεων-αποφάσεων του Κρεμλίνου και η αδυναμία επιστημονικής μαρξιστικής ανάλυσης της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας είχαν οδηγήσει στη θέση για τον αστικοδημοκρατικό χαρακτήρα της ελληνικής επανάστασης. Αυτό έθετε το πλαίσιο για την κατάνιξη της επανάστασης από την ηγεσία του ΚΚΕ (από τον Οκτώβριο του 1944 μέχρι την υπογραφή της Συνθήκης της Βάρκιζας), με την παράδοση όλων των αγωνιστών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο έλεος του κρατικού μηχανισμού και του παρακράτους. Εκεί βρίσκονται οι ρίζες για το ξέσπασμα του εμφυλίου.

Η ήττα της επανάστασης δεν ήταν προδιαγεγραμμένη. Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ κατά την πρώτη φάση της επανάστασης (1942-44) είχαν μεγάλη μαζικότητα, καθώς επίσης και σημαντική διείσδυση μέσα στην ελληνική κοινωνία. Στα μέσα του 1944, μετά την αποχώρηση των γερμανικών δυνάμεων κατοχής, έλεγχαν την συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής επικράτειας, όχι όμως της Αθήνας. Η ηγεσία του ΚΚΕ έκανε το παν για να αποτρέψει την ανάληψη της εξουσίας από το ΕΑΜ, οδηγώντας την επανάσταση σε μια οδυνηρή ήττα. Εξασφάλισε ωστόσο αμνηστία για την ηγεσία του και σε τέσσερα υπουργεία στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας υπό τον Γεώργιο Παπανδρέου. Αξίζει να σημειωθεί ότι κατά την περί-

οδο των «Δεκεμβριανών» εντάθηκαν οι δολοφονίες των τροτσκιστών αγωνιστών και κάθε είδους διαφωνούντα από το ΚΚΕ, ακριβώς για να αποφευχθεί κάθε πιθανότητα αλλαγής της συμφιλιωτικής γραμμής και να επικρατήσει μια πολιτική επαναστατικής σύγκρουσης.

Μετά την Βάρκιζα η τρομοκρατία κράτους-παρακράτους-ιμπεριαλιστών οργιάσε και ένα βάρβαρο ανθρωποκνηνηγό εξαπολύθηκε με συλλήψεις, εξορίες, δολοφονίες, εκτελέσεις, βασανισμούς και βιασμούς. Η κατάσταση ήταν αφόρητη. Μια σειρά από στοιχεία καταγράφουν τις τρομοκρατικές ενέργειες εις βάρος των κομμουνιστών σε όλη την Ελλάδα από τις 12/2/1945 (υπογραφή συμφωνίας της Βάρκιζας) έως τις 31/3/46 (ημέρα των εκλογών). Συνοπτικά, σε διάστημα 13 μηνών διαπράχθηκαν 1.289 φόνοι, 6.671 τραυματισμοί, 31.632 βασανισμοί, 84.931 συλλήψεις, 18.767 λεηλασίες-καταστροφές, 509 απόπειρες φόνων και 165 βιασμοί γυναικών.

Αυτή η βάρβαρη κατάσταση που είχε διαμορφωθεί, προκάλεσε ως φυσική συνέπεια την δημιουργία ένοπλων ομάδων εκ νέου στα βουνά, μια που η ζωή στην ύπαιθρο είχε γίνει αφό-

ρητη. Όλες αυτές οι ένοπλες ομάδες δημιούργησαν μια τεράστια πίεση στην ηγεσία του ΚΚΕ που τελικά αναγκάστηκε να τις ενώσει στα πλαίσια του ΔΣΕ και να ξεκινήσει έναν αγώνα, που ήταν πλέον αναπόφευκτος. Όμως με το ίδιο περιεχόμενο όπως και πριν: όχι ένας αγώνας για την κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο, αλλά ένας αγώνας με όχημα το προλεταριάτο για να επιτευχθεί ο εκδημοκρατισμός του αστικού κράτους (Ελλάδα καπιταλιστική αλλά δημοκρατική).

Το κυρίαρχο αφήγημα των σταλινικών ιστορικών είναι να αποδίδουν την ήττα της ελληνικής επανάστασης στην συντριπτική υπεροπλία του εθνικού στρατού και τη στήριξη του από τις ΗΠΑ και Αγγλία. Αυτή η θέση προφανώς είναι μία δικαιολογία για να αποκρύψουν τις βαρύτερες ευθύνες αναλογούν στο ΚΚΕ. Καμία νικηφόρα επανάσταση δεν είχε εξαρχής υπεροπλία απέναντι στο αστικό κράτος (Ρωσία, Κούβα, Βιετνάμ κ.ά.). Αυτό ασφαλώς δεν σημαίνει, ότι οι αγωνιστές του 1ου αντάρτικου, έμπαιναν στην φάση του 2ου αντάρτικου με τους ίδιους όρους. Ωστόσο, παρά την ήττα και την προδοσία της επανάστασης, παρά την τεράστια απογοήτευση στα μέλη του και τους αγωνιστές του ΕΑΜ, παρά το γεγονός ότι πλέον δεν ήταν οι θριαμβευτές που τους επευφημούσε ο κόσμος, αλλά οι κατατρεγμένοι και βασανισμένοι «πράκτορες και κατάσκοποι των Ρώσων», το θέμα της επανάστασης δεν μπορούσε να θεωρηθεί λήξαν. Για τον απλούστατο λόγο ότι η αστική εξουσία στην Ελλάδα, δεν είχε εδραιωθεί ακόμα και η ελληνική αστική τάξη δεν είχε να προσφέρει στα λαϊκά στρώματα τίποτα απολύτως παρά μόνο βία και εξαθλίωση, ενώ παράλληλα η εργατική τάξη και οι αγρότες δεν είχαν συντριφεί και διατηρούσαν μεγάλο μέρος των δυνάμεών τους. Η δεύτερη επανάσταση θα μπορούσε ίσως λήξει νικηφόρα εάν το ΚΚΕ ακολουθούσε μια επαναστατική πολιτική. Τελικά όμως δεν υπήρξε στρατηγικός στόχος ικανός να εμπνεύσει τις μάξες, πόσο μάλλον έπειτα από τις αλλεπάλληλες προδοτικές συμφωνίες του ΚΚΕ που χαντάκωσαν την υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα κατά τη δεκαετία του 1940.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Νοτιοανατολική Μεσόγειος

Επιδρομή ιμπεριαλιστών - τυχοδιωκτικές βλέψεις του ελληνικού καπιταλισμού

■ Κώστας Δικαίος

Η νοτιοανατολική Μεσόγειος έχει μετατραπεί σε κύριο πεδίο αντιπαράθεσης των ιμπεριαλιστών για δυο λόγους:

Ο πρώτος είναι η γεωπολιτική της θέση, αφού πάντα αποτελούσε σημείο σύνδεσης της Μέσης Ανατολής με τη Βόρειο Αφρική και την Ευρώπη και επομένως διάδρομο για τα πετρέλαια και τις πρώτες ύλες της περιοχής. Ιδιαίτερα όμως σήμερα αποτελεί και ένα σημείο επαφής ανάμεσα στο «δρόμο του μεταξιού» της Κίνας, την αιχμή του δόρατος του ρωσικού ιμπεριαλισμού (Συρία) και την τελευταία «γραμμή άμυνας» των Δυτικών ιμπεριαλιστών στην αμφισβήτηση της κυριαρχίας τους από την στρατιωτική ισχύ της Ρωσίας, την οικονομική επέλαση της Κίνας και την γεωπολιτική και οικονομική αναβάθμιση χωρών όπως το Ιράν και η Τουρκία. Η προσέγγιση Κίνας-Ρωσίας-Ιράν και η επαμφοτερίζουσα στάση της Τουρκίας, η οποία χωρίς να φεύγει από το ΝΑΤΟ επιδιώκει ανεξαρτησία κινήσεων και φλερτάρει με το αντίπαλο στρατόπεδο, κάνει την έκβαση της σύγκρουσης εξαιρετικά αμφίροπη παρά τους ισχυρούς συμμάχους των Δυτικών ιμπεριαλιστών στην περιοχή (Ισραήλ, Αίγυπτος, Σαουδική Αραβία).

Ο δεύτερος λόγος είναι τα αποθέματα υδρογονανθράκων που βρέθηκαν και άλλα που αναζητούνται στην περιοχή, τα οποία δημιουργούν προσδοκίες ακόμα και για ενεργειακή απεξάρτηση (ή τουλάχιστον δυνατότητα εναλλακτικής προσωρινής λύσης) της Ευρώπης από την Ρωσία, πράγμα που θα άλλαζε τον συσχετισμό δύναμης σε σημαντικό βαθμό. Τα κοιτάσματα αυτά όμως πρέπει να ανακαλυφθούν, να εξορυχθούν με θαλάσσιες γεωτρήσεις και να μεταφερθούν με αγωγούς και πλοία, διαδικασίες που εμπλέκουν όλες τις μεγάλες πετρελαϊκές εταιρίες, τους ιμπεριαλισμούς που βρίσκονται πίσω τους αλλά και τα ανταλλάγματα που επιθυμούν να αρπάξουν οι τοπικοί καπιταλισμοί από την παραχώρηση των δικαιωμάτων εκμετάλλευσης (τόσο από την άποψη οικονομικών παροχών όσο και από την άποψη της μοιρασιάς της γεωπολιτικής ισχύος).

Όλα τα παραπάνω έχουν δημιουργήσει ένα μεγάλο παιχνίδι συγκρού-

σεων που αριθμεί ήδη εκατοντάδες χιλιάδες θύματα (Συρία, Υεμένη), εκατομμύρια εκτοπισμένους και πρόσφυγες, μαζί με περιορισμούς στις ελευθερίες δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων (πραξικόπημα σε Τουρκία και Αίγυπτο, καθεστώς Ερντογάν). Σε όλα αυτά εμπλέκεται άμεσα ο ελληνικός καπιταλισμός. Οι βλέψεις του μέσω της διεκδικούμενης ΑΟΖ καταλαμβάνουν ένα μεγάλο κομμάτι της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, και μαζί με αυτήν της Κύπρου απομονώνουν ουσιαστικά την Τουρκία εγκλωβίζοντάς την στα παράλια της.

Αλλά η ελληνική άρχουσα τάξη δεν αρκείται στα πιθανά ανταλλάγματα από τους υδρογονάνθρακες (που θα αφορούν τα κέρδη ελληνικών και ξένων εταιρειών και όχι την άνοδο του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων, αν βέβαια αποφευχθεί το πολεμικό σφαγείο) αλλά επιδιώκει, συρόμενη πίσω από τους ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ, να κερδίσει πόντους σε βάρος του τουρκικού καπιταλισμού, αντισταθμίζοντας έτσι την αδιαμφισβήτητη υπεροχή του τελευταίου (οικονομικά, στρατιωτικά και πολιτικά). Στην προσπάθεια του αυτή μάλιστα ο ελληνικός καπιταλισμός δεν διστάζει να αποδεχθεί ακόμα και το ρόλο του χωροφύλακα των Δυτικών ιμπεριαλιστών στην περιοχή ενάντια σε Ρωσία και Κίνα, πράγμα που δημιουργεί κινδύνους όχι απλά ενός θερμού επεισοδίου με την Τουρκία αλλά και μιας περιφερειακής σύγκρουσης με άμεση ελληνική εμπλοκή!

Μερικά παραδείγματα αρκούν για να αποδείξουν τα παραπάνω. Η ενεργειακή συμμαχία Ελλάδας, Κύπρου, Ισραήλ υπο την αιγίδα των ΗΠΑ απειλεί να αφήσει έξω από την ενεργειακή εξίσωση την Τουρκία, ενώ με τον αγωγό EASTMED (μεταφορά αερίου μέσω Κύπρου, Κρήτης, Πελοποννήσου και Ιταλίας) που περιλαμβάνει, η Τουρκία παρακάμπτεται και ως χώρα διέλευσης, παρά το γεγονός ότι η όδευση μέσω Τουρκίας θα ήταν πολύ φθηνότερη. Η απάντηση της Τουρκίας είναι τα τέσσερα πλοία (δύο γεωτρήματα και δυο ερευνητικά) που επιχειρούν ήδη στην ΑΟΖ της Κύπρου, αμφισβητώντας έμπρακτα τις επιδιώξεις ιμπεριαλιστών και ελληνικού - κυπριακού καπιταλισμού ανεβάζοντας ταυτόχρονα και τον κίνδυνο πολεμικού επεισοδίου, ιδιαίτερα αν τα πλοία αυτά κινηθούν στην υφαλοκρηίδα του Καστελόριζου την οποία δεν αναγνώρισε ποτέ εξάλλου η Τουρκία.

Ελληνικές εταιρίες δραστηριοποιούνται τόσο στην ΑΟΖ του Ισραήλ όσο και νοτιοδυτικά της Κρήτης μέσω της κοινοπραξίας

Total-Exxonmobil-ΕΛΠΕ. Παράλληλα η Ελλάδα συμμετέχει και στο Φόρουμ για το Αέριο στην Ανατολική Μεσόγειο (East Med Gas Forum, EMGF) το οποίο αφορά κυρίως την αναβάθμιση του ρόλου της Αιγύπτου. Η Αίγυπτος έχει την στήριξη τόσο του Ισραήλ (με το οποίο το καθεστώς του δικτάτορα Σισί έχει άριστες σχέσεις) όσο και των ΗΠΑ σε μια προσπάθεια να πιεστεί η Τουρκία που μένει και πάλι έξω, αλλά και να αντισταθμιστεί η έξοδος του Ιράν στην Μεσόγειο μέσω Ιράκ, Συρίας και Λιβάνου. Είναι χαρακτηριστικό ότι από το EMGF λείπουν μόνο η Τουρκία, ο Λίβανος και η Συρία!

Αλλά και οι διμερείς ενεργειακές σχέσεις Ελλάδας ΗΠΑ «διάγουν βίο ανθόσπαρτο» με τους αγωγούς TAP και IBG (που παρακάμπτουν την Ρωσία στον εφοδιασμό της Ευρώπης) αλλά και τους σταθμούς LNG στην Ρεθυθούσα και αυτόν που θα γίνει στην Αλεξανδρούπολη οι οποίοι έχουν στόχο να προωθήσουν το πανάκριβο σχιστολιθικό αέριο των ΗΠΑ προς τα Βαλκάνια και την Κεντρική Ευρώπη.

Όλα αυτά ακολουθούνται και από τις αντίστοιχες στρατιωτικές και πολιτικές συνεργασίες. Ήδη στα νομοθετικά σώματα των ΗΠΑ έχει κατατεθεί το νομοσχέδιο EASTMEDACT («Νομοσχέδιο για την Ασφάλεια και την Ενεργειακή Συνεργασία στην Ανατολική Μεσόγειο του 2019») το οποίο επιχειρεί να προβεί σε ριζική αναμόρφωση της αμερικάνικης στρατηγικής στην περιοχή με στόχο να αναγνωριστούν οι νέες πραγματικότητες που έχουν διαμορφωθεί. Στην ουσία θέλει να εντάξει Ελλάδα και Κύπρο ακόμα πιο βαθιά στο στρατιωτικό πολιτικό σχεδιασμό των ΗΠΑ (πιέζοντας και απειλώντας την Τουρκία) σε σημείο μάλιστα που η κατάθεση του νομοσχεδίου προκάλεσε την δυσφορία της Ρωσίας εξαιτίας της πιθανής αλλαγής της ανεξάρτητης στάσης της Κύπρου και των σχέσεων μαζί της με μια ποιο ενεργή ένταξη της στους στρατηγικούς σχεδιασμούς της Δύσης (Γαλλία, ΝΑΤΟ, ΗΠΑ)! Η Ελλάδα επι κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και με την απόλυτη συμφωνία της ΝΔ έχει ήδη ξεκινήσει τον Στρατηγικό Διάλογο Ελλάδας - ΗΠΑ, ο οποίος συμπίπτει και με την διαδικασία διαπραγματεύσεων για μια επικαιροποιημένη Συμφωνία Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας.

Η τρέχουσα συμφωνία υπογράφηκε το 1990 και ήταν αυτή που παρέτεινε την λειτουργία των σημερινών βάσεων. Τότε ήταν την εποχή που έληγε ο Ψυχρός Πόλεμος και οι ΗΠΑ επεδίωκαν την μείωση των βάσεων στο εξωτερικό. Τώρα η νέα φάση αντιπαράθεσης με ΗΠΑ και Κίνα δημιουργεί νέα δεδομένα στην περιοχή με αποτέλεσμα την πρόθεση των ΗΠΑ να αναβαθμίσουν την λειτουργία της Σούδας και να φτιάξουν νέες δομές όπως στη Λάρισα για τα DRONES και στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης για το ναυτικό και τα ελικόπτερα, υποβαθμίζοντας αντίστοιχα τις βάσεις τους στην Τουρκία.

Ασφαλώς η ελληνική άρχουσα τάξη παραχωρεί απλόχερα ό,τι της ζητηθεί. Παράλληλα η στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη. Ισραηλινά ραντάρ στην Κρήτη μπορούν να ελέγχουν ολόκληρο το Αιγαίο και την Νοτιοανατολική Μεσόγειο έχοντας εικόνα μέχρι το Ιράν, ισραηλινοί πιλότοι εκπαιδεύονται στην αποφυγή των ρωσικών S-300 με την βοήθεια των ελληνικών S-300 που είναι εγκατεστημένοι στην Κρήτη (προκαλώντας την οργή της Ρωσίας), η φρεγάτα «Αιγαίο» συμμετείχε στην άσκηση Mighty Wave 19 που πραγματοποιήθηκε από το πολεμικό ναυτικό του Ισραήλ στην ευρύτερη θάλασσα της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, ενώ έτσι και αλλιώς είναι αποσπασμένη αυτήν την περίοδο στην «ειρηνευτική» επιχείρηση Unifil, που υπό την ομπρέλα του ΟΗΕ επιβάλλει την ευρωπαϊκή «τάξη και ασφάλεια» στα ανοιχτά του Λιβάνου περιπολώντας ενάντια στον ανεφοδιασμό της Χεζμπολάχ!

Τελευταία δείγματα πλήρους εναρμόνισης της Ελλάδας με τις ΗΠΑ αποτέλεσαν:

α) Η άρνηση διευκολύνσεων στο δεξαμενόπλοιο του Ιράν που είχε σταματήσει η Αγγλία στο Γιβραλτάρ με την δικαιολογία ότι μετέφερε πετρέλαιο στην Συρία και έτσι έσπαγε το εμπάργκο που έχει επιβάλει η ΕΕ. Παρά το γεγονός ότι τελικά επετράπη στο δεξαμενόπλοιο να αποπλεύσει, οι ΗΠΑ το συνέδεσαν με τους Φρουρούς της Επανάστασης -που θεωρούν τρομοκράτες- και απαίτησαν από εταιρείες και χώρες να μην βοηθήσουν το τάνκερ να φτάσει στον προορισμό του! Η ελληνική κυβέρνηση έσπευσε να συνδράμει στην πειρατεία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού! β) Οι ΗΠΑ ζήτησαν τη συμμετοχή της Ελλάδας στην πολυεθνική δύναμη για την επιτήρηση του Περσικού. Πρόκειται για την δημιουργία ενός συνασπισμού που υποτίθεται θα προστατεύει την ναυσιπλοία στα στενά του Ορμούζ. Στην ουσία αποτελεί πειρατική δύναμη για τον αποκλεισμό του Ιράν στα πλαίσια της μέγιστης πίεσης και πλήρους απομόνωσης, ώστε να καμφθεί η αντίσταση του καθεστώτος και να συρθεί σε διαπραγματεύσεις. Παρά το γεγονός ότι ακόμα και χώρες της ΕΕ δεν δέχτηκαν να συμμετάσχουν, η Ελλάδα απάντησε καταρχήν θετικά, αλλά για την αποστολή φρεγάτας η ικανοποίηση του αμερικανικού αιτήματος παραπέμφθηκε για αργότερα, με την δικαιολογία ότι το πολεμικό ναυτικό βρίσκεται σε «αυξημένη ετοιμότητα» λόγω των εξελίξεων με τις γεωτρήσεις της Τουρκίας στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο. Παραμένει όμως ανοιχτό το πότε θα υλοποιηθεί το αμερικανικό αίτημα.

Επομένως μεγαλώνουν οι απειλές για τον ελληνικό λαό, που γίνεται ολοένα και περισσότερο μαγνήτης τεράστιων κινδύνων, προκειμένου να ικανοποιηθούν τα κέρδη της ελληνικής μπουρζουαζίας και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών.

